

ROMÂNIA

**CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA PENALĂ**

ÎNCHEIEREA PENALĂ NR.34/CP

DOSAR NR. 2650/62/2018/a1

Ședința camerei de consiliu din 28 Aprilie 2020

Instanța constituită din:

Completul de judecată CCPn5-2018:

Judecători de cameră preliminară – Vlad Mihai Neagoe – președinte
- Cristina Moisă - judecător

Grefier

- Nadia Blaj

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public – Andreea Ghenu – procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. – Serviciul Teritorial Brașov

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra contestațiilor formulate de Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. – Serviciul Teritorial Brașov și inculpații TOMA DOREL, GOMAN CRISTINEL, GOMAN FLUTURE, TĂNASE RADU, DULCINATU LUCIA, GUNEA SERGIU și GEOGEAN ANA ALINA împotriva încheierii de ședință din 31 ianuarie 2019, pronunțată de Tribunalul Brașov în dosarul penal nr.4332/62/2018/a1.

La apelul nominal făcut în ședința publică, la pronunțare, se constată lipsa părților.

Procedură îndeplinită.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din 18 februarie 2020, când părțile prezente au pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din acea zi, care face parte integrantă din prezenta, iar instanța în vederea deliberării, a stabilit pronunțarea pentru 03 martie 2020, 18 martie 2020, 31 martie 2020, 14 aprilie 2020 și apoi pentru astăzi 28 aprilie 2020, când,

CURTEA – în complet de doi judecători de cameră preliminară

Deliberând asupra cauzei penale de față, reține următoarele:

Prin încheierea pronunțată la data de 23.04.2019 de către judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Brașov, în dosarul nr. 2650/62/2018/a1, s-au dispus următoarele:

În baza art. 345 alin 3 Cod procedură penală, admite în parte cererile și excepțiile de cameră preliminară invocate de inculpații Toma Dorel, Goman Fluture, Goma Cristinel și Tănase Radu în cauza având ca obiect sesizarea cu rechizitoriul nr.159/P/2017 întocmit la data de 10.08.2018 de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov.

Constată nelegalitatea proceselor-verbale de redare a interceptărilor telefonice și dispune excluderea acestora de la dosar, sens în care acordă un termen de 5 zile de la comunicarea prezentei încheieri procurorului pentru a remedia în mod corespunzător actul de sesizare și a comunica judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată sau solicită restituirea cauzei.

Respinge restul cererilor și excepțiilor invocate de inculpații Toma Dorel și Dulcinatu Lucia.

Pentru a dispune în acest sens, judecătorul de cameră preliminară prim sesizat a avut în vedere următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov, emis la data de 10.08.2018, în dosar penal nr. 159/P/2017 al acestei unități de parchet, au fost trimiși în judecată inculpații:

- *TOMA DOREL*, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu referire la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 309 Cod penal (262 acte materiale).

- *GEOGEAN ANA-ALINA*, pentru săvârșirea infracțiunilor de
- abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu referire la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 309 Cod penal (262 acte materiale) și

- luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 35 alin 1 Cod penal și aplicarea art. 5 Cod penal (5 acte materiale), cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal.

- *GOMAN FLUTURE*, pentru săvârșirea infracțiunilor de
- complicitate la abuz în serviciu, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu referire la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 309 Cod penal (262 acte materiale);

- instigare la spălarea banilor, prevăzută de art. 47 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal (18 acte materiale);

- instigare la spălarea banilor, prevăzută de art. 47 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal (15 acte materiale);

- instigare la spălarea banilor, prevăzută de art. 47 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (20 acte materiale);

- instigare la spălarea banilor, prevăzută de art. 47 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (3 acte materiale);

- instigare la spălarea banilor, prevăzută de art. 47 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (6 acte materiale),

- instigare la spălarea banilor, prevăzută de art. 47 Cod penal raportat la de 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (9 acte materiale),toate cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal.

- *DULCINATU LUCIA*, pentru săvârșirea infracțiunilor de
- complicitate la abuz în serviciu, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu referire la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 309 Cod penal(169 acte materiale)

- spălarea banilor, prevăzută de 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal (24 acte materiale);

- spălarea banilor, prevăzută de 29 alin. 1 lit. a) și c) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal (17 acte materiale);

- spălarea banilor, prevăzută de 29 alin. 1 lit. a) și c) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (23 acte materiale);

- spălarea banilor, prevăzută de 29 alin. 1 lit. a) și c) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (3 acte materiale);

- spălare a banilor, prevăzută de 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (9 acte materiale),toate cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal.

- *GOMAN CRISTINEL* – zis Paul Fluture, pentru săvârșirea infracțiunilor de
- complicitate la abuz în serviciu, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu referire la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal, art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal(81 acte materiale);

- spălarea banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) și c) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal (9 acte materiale);

- spălarea banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) și c) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal (3 acte materiale);
- spălarea banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) și c) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (7 acte materiale), toate cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal.
- *GUNEA SERGIU*, pentru săvârșirea infracțiunilor de
 - complicitate la abuz în serviciu, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu referire la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal - 12 acte materiale;
 - spălarea banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (6 acte materiale), cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal.
- *TĂNASE RADU*, pentru săvârșirea infracțiunilor de spălarea banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) și c) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal (8 acte materiale);
- spălarea banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) și c) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal (12 acte materiale);
- spălarea banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) și c) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal (5 acte materiale), toate cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal și
- *GEOGEAN AURELIAN*, pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la luare de mită, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 289 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal – fapta din data de 27.05.2010.

În fapt, s-a reținut în principal că, încălcându-și atribuțiile de serviciu, inculpatul Toma Dorel, primarul localității Ghimbav, județul Brașov, cu concursul celorlalți inculpați sub diferite forme de participare, beneficiind de ajutorul contabilului șef, inculpata Geogean Ana Alina, al inculpaților Dulcinatu Lucia, Goman Cristinel și Gunea Sergiu, în perioada 20.05.2008 – 01.08.2017, a atribuit și a decontat cu încălcarea prevederilor legale în materia achizițiilor publice o serie de contracte publice de furnizare, lucrări sau prestări servicii în beneficiul inculpatului Goman Fluture, cauzând un prejudiciu bugetului local al UAT Ghimbav în valoare de 20.341.753,11 lei.

În rechizitoriul se susține că aceste achiziții de produse, lucrări sau servicii s-au efectuat la valori supraevaluate, în mod netransparent, neconcurențial, discriminatoriu, fără o utilizare eficientă a fondurilor publice, în urma înțelegerii frauduloase între inculpații Toma Dorel, Goman Fluture, Geogean Ana Alina și Dulcinatu Lucia, aplicându-se procedura de achiziție directă deși valoarea depășea pragul limitativ prev. de art. 19 din OUG 34/2006, recurgându-se inclusiv la divizarea contractelor de achiziție publică în mai multe contracte distincte de valoare mai mică, fără a se face o estimare prealabilă a valorii contractelor de achiziție publică și fără a se include în valoarea contractelor de furnizare a produselor valoarea operațiunilor sau lucrărilor de instalare, încălcându-se astfel dispozițiile legale prevăzute de art. 2, art. 5, art. 18 alin. 1 lit. a), art. 19, art. 23, art. 25, art. 26, art. 27, art. 124 pct. a) din OUG nr. 34/2006, privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii (până la data de 31.05.2016) și art. 2 alin. (2) lit. a), b) și d), art. 7 alin. 5, art. 9 alin. 1, art. 11, art. 12, 16 și art. 18 alin. 1 din Legea nr. 98/2016, privind achizițiile publice (începând cu data de 31.05.2016).

Cauza s-a înregistrat la Tribunalul Brașov la data de 10.08.2018.

În procedura de cameră preliminară persoanele trimise în judecată au invocat cereri și excepții după cum urmează:

Inculpatul Toma Dorel, prin cererea depusă la data de 01.10.2018 (volumul I dosar instanță filele 24-56) a invocat, în esență, neregularitatea actului de sesizare a instanței, apreciind că acesta nu întrunește exigențele statuate atât la nivelul jurisprudenței, cât și la nivelul doctrinei sub aspectul descrierii faptei, astfel încât această faptă să prindă conturul infracțiunii pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, prima critică vizând omisiunea descrierii elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu reținută în sarcina sa și încadrată în dispozițiile art. 13 ind. 2 din Legea 78/2000, cu referire la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 309 Cod penal (262 acte materiale).

Astfel, în opinia inculpatului, starea de fapt expusă nu conturează actul îndeplinit defectuos ori actul neîndeplinit de către inculpatul Toma Dorel, prin raportare concretă la atribuțiile de serviciu ce îi reveneau sub acest aspect, inculpatul admitând că sunt precizate în cuprinsul rechizitoriului dispozițiile legale presupus a fi fost încălcate. În aceeași ordine de idei, din modalitatea descrierii faptelor, s-a remarcat în principal că starea de fapt este în discordanță cu starea de drept, în sensul că, sub aspectul legăturii subiective, din modul de redactare a rechizitoriului („cu sprijinul contabilului șef...”) reiese, ca formă a participației penale a inculpatei Geogean Ana Alina, complicitatea, iar nu coautoratul, astfel cum este dată încadrarea juridică și dispoziția de trimitere în judecată. Cu referire la relația dintre cei trei inculpați Toma Dorel, Geogean Ana Alina și Goman Fluture, s-a reținut existența unei legături subiective – înțelegerea în scopul obținerii de foloase necuvenite. Starea de fapt expusă, în opinia inculpatului, nu descrie în niciun mod aspectele vizând existența unei legături subiective între inculpați; mai mult decât atât, nici probele indicate în cuprinsul rechizitoriului nu trădează măcar raționamentul pentru care procurorul de caz a concluzionat în sensul existenței unei înțelegeri între inculpați. În concret, în cuprinsul rechizitoriului nu sunt indicate probele pe care se fundamentează Ministerul Public, de unde reiese existența și conținutul înțelegerii dintre inculpați, scopul obținerii de foloase necuvenite de către Goman Fluture și persoanele apropiate lui, în lipsa unui scop personal al inculpatului (a obținut pentru sine ori pentru altul- apropiat al său).

Inculpatul Toma Dorel aduce critici încadrării juridice dată faptei de care este acuzat, precizând că se reține o infracțiune în formă continuată, că încadrarea juridică și exercitarea acțiunii penale s-a făcut prin raportare la noua lege penală, fără a se reține dispozițiile art. 5 din noul Cod penal, precum și că nu se face niciun fel de referire în cuprinsul actului de sesizare la motivele/criteriile avute în vedere la stabilirea legii penale favorabile.

Concluzionează inculpatul că este esențial a se aborda fapta, prin rechizitoriu, atât conform vechii reglementări, cât și prin prisma noii reglementări, pentru a se verifica în ce măsură faptele, în materialitatea lor, îndeplinesc elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu atât sub imperiul legii vechi, cât și sub imperiul noii legi; în lipsa unor astfel de verificări o infracțiune continuată începută conform vechii legi și epuizată sub legea nouă, în măsura în care vechea lege nu o incrimina, instanța va avea în vedere numai actele săvârșite sub imperiul noii legi.

Față de aceste aspecte, inculpatul apreciază că se impune remedierea neregularităților rechizitoriului, se impune precizarea în concret a elementelor constitutive în raport de momentul săvârșirii actelor materiale în scopul stabilirii corectei încadrări juridice și verificării incriminării faptelor săvârșite conform vechii legi, apreciindu-se că, în caz contrar, faptele săvârșite potrivit vechii legi putând fi excluse din conținutul infracțiunii continuate. Arată inculpatul că, această concluzie se impune, a fortiori, prin raportare la faptul că infracțiunea de abuz în serviciu, în toate formele ei, este o infracțiune de rezultat în sensul că pentru realizarea conținutului constitutiv este necesară realizarea unei urmări imediate constând într-o pagubă, vătămare sau folos necuvenit, totodată prin raportare și la dispozițiile art. 13 ind. 2 din Legea 78/2000.

O altă critică adusă actului de sesizare a instanței vizează nerespectarea deciziei nr. 392 din 06 iunie 2017 și nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale privind reglementarea primară, inculpatul precizând că se impune remedierea neregularităților rechizitoriului, în sensul excluderii din cuprinsul secțiunii „Prezentarea generală a cauzei. Acte de sesizare” a dispozițiilor OMFP, cu consecința excluderii stării de fapt care se circumscrie acestor acte normative. Se solicită de asemenea, ca, în termenul prevăzut de art. 345 alin. 3 Cod procedură penală, Ministerului Public să procedeze la remedierea neregularităților actului de sesizare în sensul indicării în concret a textelor legale încălcate în exercitarea atribuțiilor de serviciu ce îi revin strict inculpatului Toma Dorel, în calitatea sa de primar.

Se arată în continuare că indicarea concretă a textelor de lege ce se presupune a fi fost încălcate în exercitarea atribuțiilor de serviciu de către inculpatul Toma Dorel, obligație aflată în sarcina Ministerului Public, impune conturarea stării de fapt reținute cu elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu; prin textele de lege indicate de Ministerul Public în cuprinsul rechizitoriului, nu pot fi stabilite atribuțiile ce îi reveneau lui Toma Dorel, împrejurare care are o

întrăurire directă asupra elementelor de tipicitate ale faptei. Astfel, se consideră că nu este suficient că au fost indicate texte de lege presupus încălcate, ci trebuiau indicate chiar textele de lege presupus a fi fost încălcate în exercitarea atribuțiilor de serviciu ce îi revin inculpatului Toma Dorel, în caz contrar fiind imposibilă stabilirea obiectului și limitelor judecării cu consecința încălcării dreptului la apărare al persoanei supuse instrucției penale.

În continuare, se face o analiză a textelor de lege indicate în rechizitoriu și se precizează pe de o parte că acestea nu prevăd atribuții punctuale ale primarului iar pe de altă parte că unele texte indicate exced stării de fapt expusă prin rechizitoriu, că unele texte de lege indicate de Ministerul Public nu îndeplinesc exigențele statuate prin Decizia 405/2016 a Curții constituționale în sensul că prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul normei de incriminare a abuzului în serviciu se înțelege „îndeplinește cu încălcarea legii”.

Inculpatul Toma Dorel, prin avocat ales, a completat cererile formulate în procedura de cameră preliminară, la data de 22.10.2018 (filele 74-84 volumul I dosar instanță), la data de 14.12.2018 (filele 191-194 volumul II dosar instanță), solicitând excluderea de la dosarul cauzei a Raportului de constatare tehnico-științifică întocmit de specialistul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție-Serviciul Teritorial Brașov, respectiv specialist antifraudă din cadrul DGAF detașat la DNA Serviciul Teritorial Brașov, ca urmare a întocmirii acestuia cu nerespectarea dispozițiilor legale. În primul rând, se arată că această probă a fost dispusă (prin ordonanța procurorului din data de 27.09.2017) la aproape 2 ani de zile de la momentul începerii urmăririi penale în rem (ordonanța procurorului din data de 14.01.2016) și la 7 ani de la momentul sesizării organelor de urmărire penală, perioadă în care nu au fost administrate alte probe astfel că nu erau îndeplinite condițiile art.172 alin 9 Cod procedură penală. Se arată că nu se poate susține că exista urgență în administrarea probei față de faptul că argumentul privind necesitatea orientării procurorului în activitatea de urmărire penală este valabil în cazul oricărei probe; din analiza obiectivelor formulate rezultă că lămurirea situației urgente nu se regăsește printre obiectivele stabilite; întreaga documentație analizată se afla deja în posesia organelor de urmărire penală. Apoi se menționează că efectuarea unui raport de constatare tehnico-științifică de către specialiștii Direcției Naționale Anticorupție nu prezintă garanții de imparțialitate, fiind eludate dispozițiile legale în materie cu consecința incidenței dispozițiilor art.282 Cod procedură penală ca urmare a încălcării dreptului la apărare al inculpatului.

În al doilea rând, se arată că prin ordonanța procurorului din data de 27 noiembrie 2017 s-a dispus efectuarea raportului de constatare tehnico-științifică, iar în cuprinsul acesteia nu este indicată specialitatea persoanelor care efectuează constatarea, menționându-se doar numele acestora și calitatea deținută, specialiști în cadrul DNA– Serviciul Teritorial Brașov respectiv specialist antifraudă din cadrul DGAF detașat la DNA Serviciul Teritorial Brașov, noțiuni utilizate de art.11 din OUG nr.43/2002 și art.3 alin 3 din OUG nr.74/2013. Nici în cuprinsul raportului nu există mențiuni cu privire la calificarea specialiștilor. La fel ca în cazul expertizei, domeniul de specialitate este cunoscut chiar de la momentul dispunerii constatării și este strâns legat de obiectivele stabilite, fiind necesar ca specialitatea celui care urmează să efectueze constatarea să fie în concordanță cu aceste obiective și cu problema a cărei lămurire se solicită prin efectuarea constatării. Se apreciază că indicarea specialității nu este o chestiune ce ține de temeinicia ordonanței ci de legalitatea acesteia, reprezintă garanția minim necesară că opinia exprimată aparține unei persoane specializate în domeniul adecvat pentru care s-a dispus constatarea. Apreciază inculpatul că în cauză devin incidente dispozițiile art.282 Cod procedură penală întrucât a fost nesocotite dispozițiile privitoare la conținutul ordonanței prin care s-a dispus efectuarea constatării tehnico-științifice, vătămarea suferită de inculpatul Toma Dorel fiind evidentă, în contextul în care acuzația formulată împotriva sa se fundamentează în mod determinant pe acest mijloc de probă obținut în mod nelegal, vătămare care nu poate fi înlăturată prin efectuarea în cursul judecării a unei expertize.

Conchide inculpatul că ordonanța procurorului din data de 27.09.2017 este lovită de nulitate context în care se impune excluderea mijlocului de probă administrat în baza acesteia, respectiv a raportului de constatare tehnico-științifică. În plus se arată că, primul obiectiv stabilit vizează verificarea legalității procedurilor de achiziție publică ce fac obiectul cauzei, aceasta reprezentând un atribut exclusiv al instanței de judecată, care este singura abilitată să analizeze

dacă prin faptele ce fac obiectul judecății au fost încălcate dispoziții legale aplicabile într-un anumit domeniu.

Inculpata Dulcinatu Lucia, prin cererea depusă la data de 03.10.2018, a invocat neregularitatea sesizării instanței determinată de faptul că este trimisă în judecată pentru o singură faptă de complicitate la abuz în serviciu și nu este identificat autorul infracțiunii de abuz în serviciu care a fost ajutat de aceasta. Se arată că, în lipsa identificării persoanei - funcționar public - despre care se arată în rechizitoriu că a fost ajutată - în forma complicității - de către Dulcinatu Lucia, aceasta din urmă este în imposibilitate să cunoască acuzarea și să se apere.

În al doilea rând, inculpata solicită ca, în ipoteza în care procurorul va identifica pe autorul infracțiunii de abuz în serviciu în persoana lui Toma Dorel, pe care Dulcinatu Lucia l-ar fi ajutat să-și încalce îndatoririle de serviciu să se observe că rechizitoriul nu are descrieri de fapt al acestui ajutor.

Se precizează că din nici o parte a expozitivului rechizitoriului nu rezultă vreo relație de tipul autor-complice între Toma Dorel și Dulcinatu Lucia. Procurorul nu explică cum s-au cunoscut cei doi, ce înțelegere au avut, în ce a constat ajutorul dat de Dulcinatu Lucia lui Toma Dorel. Simpla afirmație, adevărată de altfel, potrivit căreia Dulcinatu Lucia depunea oferte la Primăria Ghimbav și livra bunuri și presta servicii pentru această autoritate contractantă nu este suficientă pentru ca Dulcinatu Lucia să știe cum l-a ajutat pe Toma Dorel. Dulcinatu Lucia nu a avut nici o ingerință în atribuirea contractelor de achiziție publică și nu există dovada unei comunicări între cei doi prealabil depunerii ofertelor. De altfel, la fila 15 din rechizitoriu, procurorul arată în mod expres că „în perioada 20.05.2008-1.08.2017, inculpatul Toma Dorel, beneficiind de sprijinul inculpatei Geogean Ana Alina, în înțelegere cu inculpatul Goman Fluture a dispus achiziționarea de produse, servicii și lucrări cu încălcarea OUG 34/2006 și a Legii 98/2016. Se remarcă, deci, că procurorul nu o pune în relație de sprijinător - sprijinit pe Dulcinatu Lucia cu Toma Dorel. Dulcinatu Lucia nu are cum să cunoască, în concret, în ce constă acuzația de complicitate la abuz în serviciu comisă de Toma Dorel, și aceasta cu atât mai mult cu cât complicitatea este caracterizată prin intenție, deci printr-o atitudine conștientă urmată de fapte caracteristice.

Se conchide solicitându-se a se dispune identificarea cu precizie a obiectului judecății în sensul identificării autorului infracțiunii de abuz în serviciu ajutat, sub forma complicității de Dulcinatu Lucia, și în sensul descrierii laturii materiale și infracționale a infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu, în ipoteza în care cel ajutat este Toma Dorel.

La data de 14.11.2018, procurorul a formulat note scrise în raport de cererile formulate de inculpații Toma Dorel și Dulcinatu Lucia prin avocați aleși (filele 5-16 volumul II dosar instanță) precizând în esență următoarele:

- aspectele referitoare la încadrarea juridică dată faptelor sunt incompatibile cu procedura de cameră preliminară, constatarea existenței sau nu a elementelor constitutive ale infracțiunilor urmează a se efectua de instanța de fond.
- judecătorul de cameră preliminară analizează doar concordanța dintre expunerea stării de fapt și încadrarea juridică dată faptelor; activitatea infracțională a fost amplu descrisă atât în conținutul proceselor verbale de aducere la cunoștință a învinuirii cât și în rechizitoriu, au fost analizate și descrise elementele constitutive ale tuturor infracțiunilor reținute
- se precizează că în preambulul rechizitoriului a fost efectuată o analiză a modului de construcție a activității infracționale, fiind detaliat prezentate relațiile existente între inculpați și modul în care au ajuns să desfășoare activitatea reținută în sarcină, cu prezentarea înțelegerilor dintre aceștia și a modului de relaționare
- apoi se arată că la prezentarea stării de fapt se detaliază relațiile existente între inculpați, modul în care s-au luat legătura unul cu altul, modalitatea în care s-au înțeles să desfășoare activitatea infracțională și respectiv modul de derulare a achizițiilor derulate pe fiecare firmă în parte, cu indicarea fiecărui act material, susținerea conform căreia au fost descrise strict stări de fapt fiind eronată
- înainte de a fi descrise punctual toate actele materiale ale infracțiunii reținute în sarcina inculpatului Toma Dorel, a fost descris mecanismul activității infracționale și au fost indicate concret și acțiunile săvârșite de acesta prin prisma atribuțiilor de serviciu pe care le

deținea, astfel încât, era cel puțin redundant să mai fie descris de fiecare dată același lucru pentru fiecare act material în parte

- la capitolul îndrept din rechizitoriu a fost sintetizată starea de fapt și indicate în concret elementele constitutive ale infracțiunii reținute în sarcina inculpatului,
- elementele legate de latura subiectivă a infracțiunii sunt indicate chiar din modul de construcție a rechizitoriului, în care se arată expres că activitatea infracțională a inculpatului a avut drept scop obținerea de foloase necuvenite pentru inculpatul Goman Fluture și apropiații săi; scopul presupune totdeauna intenția directă astfel că nu mai era necesară o precizare suplimentară
- forma de participare reținută în sarcina inculpaților Toma Dorel și Geogean Ana Alina a fost aceea de autor și nu de coautori ai infracțiunii de abuz în serviciu, fiecare având atribuții de serviciu distincte pe care procurorul le-a apreciat a fi încălcate prin raportare la legislația primară indicată in extenso în actele de urmărire penală
- cu privire la pretinsa nerespectare a deciziilor nr.392/2017 și 405 /2016 ale Curții Constituționale se precizează că inculpatul Toma Dorel face de fapt o analiză a fondului cauzei și concluzionează că acțiunile imputate de către procuror sunt nefondate, nefiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor reținute în sarcina sa; se precizează că în această procedură, și în lipsa unor precizări exacte a textelor de legislație primară încălcate prin exercitarea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu, judecătorul de cameră preliminară este ținut doar să verifice dacă acuzația a fost suficient de clară și dacă obiectul și limitele judecății au fost stabilite corespunzător, încadrarea în sintagma îndeplinirea în mod defectuos – îndeplinirea prin încălcarea legii urmând a fi analizată în fața instanței de judecată, care trebuie să verifice la acel moment dacă atribuțiile legale încălcate reținute în sarcina funcționarilor au corespondent în legislația primară (sunt redate aspecte de practică judiciară)
- în ceea ce privește nelegalitatea raportului de constatare tehnico științifică întocmit de specialiștii care funcționează în cadrul DNA – Serviciul Teritorial Brașov, respectiv specialistul antifraudă din cadrul DGAF, detașat la această unitate de parchet, procurorul precizează că necesitatea orientării procurorului, în sensul de a aprecia că se impune sau nu efectuarea în continuare a urmăririi penale, solicita în mod obligatoriu constatarea existenței sau nu a unui prejudiciu întrucât acesta este unul din elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu pentru care se efectuau cercetări în cauză; astfel se impunea ca procurorul să aibă suficiente probe din care să rezulte suspiciunea rezonabilă a întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunilor cercetate, pentru a se putea dispune efectuarea în continuare a urmăririi penale față de persoană, iar o expertiză ar fi presupus existența unui suspect/inculpat; se subliniază că inculpatul nu a solicitat efectuarea unei expertize în fața de urmărire penală
- cu privire la neregularitatea actului de sesizare prin prisma imposibilității stabilirii obiectului și a limitelor judecății invocată de inculpata Dulcinatu Lucia, procurorul precizează în esență că, în sarcina acesteia a fost reținută o activitate de complicitate la infracțiunea reținută în sarcina inculpatului Toma Dorel ca și autor, astfel cum rezultă din încadrarea juridică a faptei.

La data de 15.11.2018 (filele 46-55 volumul II dosar instanță), inculpații Goman Cristinel și Goman Fluture, prin avocat ales, au formulat cereri și au invocat excepții după cum urmează:

În primul rând, inculpații au solicitat excluderea probelor nelegal administrate și constatarea neloialității administrării probelor. Cu privire la urmărirea penală se reclamă efectuarea acesteia cu nerespectarea dreptului la apărare. În acest sens, se arată că în cauză urmărirea penală a fost întreprinsă pe o perioadă mare de timp (respectiv din anul 2010), însă inculpații au avut posibilitatea teoretică de a participa la actele de urmărire penală începând cu data 24.04.2018 când li s-a adus la cunoștința calitatea de suspect și ulterior de inculpat. De la momentul dobândirii calității de inculpat și până la emiterea rechizitoriului au fost mai puțin de patru luni, timp în care, fiind arestați preventiv, pe lângă faptul că nu au avut acces la tot dosarul de urmărire penală și nu au putut să facă apărări, în ceea ce îi privește, au fost administrate probe

pro causa care oricum nu ar fi putut schimba situația lor juridică. Toate probele administrate în acest dosar penal au fost administrate fără posibilitatea efectivă de a putea face apărări în cauză.

În continuare, se precizează că principiul loialității administrării probelor reglementat de art. 101 Cod Procedură Penală reprezintă și o garanție a respectării demnității umane, amintindu-se în acest sens că jurisprudența Curții europene de la Strasbourg s-a oprit în mod constant asupra acestor aspecte întrucât reglementarea acestui principiu reprezintă intenția clara a legiuitorului de a înlătura practicile abuzive, bazate pe procedee lipsite de etică și respect față de persoană, în vederea obținerii de probe, (a se vedea, spre exemplu, cauza Aksoy c. Turciei (1997), cauza Selmnouni c. Franței (1999), cauza Teixeira de Castro c. Portugaliei sau cauza Vaniane c. Rusiei (2005)). Mai mult decât atât acest principiu se subsumează dreptului la un proces echitabil. Or, așa cum este regăsit atât în doctrina națională și europeană, precum și în legislațiile aferente, procesul penal începe din momentul începerii urmăririi penale. Inculpații reiterează faptul că au fost efectiv privați de posibilitatea de a-și face apărarea.

În continuare, inculpații precizează că probele au fost neloyal administrate, iar un exemplu în acest sens îl reprezintă alegerea organului de urmărire penală de a dispune efectuarea unui raport de constatare tehnico-științifică în detrimentul efectuării unei expertize tehnico-științifice, precizându-se că, sub aspectul standardului probatoriu, este net superioară aceasta probă tehnică în condițiile în care obiectivele expertizei ar fi putut fi propuse și de către inculpați. Se precizează că efectuarea unei constatări tehnico-științifice poate fi dispusă numai când există pericol de dispariție sau de schimbare a unor situații de fapt și, cumulativ, este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei, procurorul putând folosi cunoștințele unui specialist sau tehnician, dispunând, din oficiu sau la cerere, efectuarea unei constatări tehnico-științifice. Cum în prezenta cauză nu a fost îndeplinită niciuna dintre condițiile ce ar trebui îndeplinite în vederea dispunerii legale a efectuării unei constatări tehnico-științifice, reiese că raportul de constatare nu poate avea valoare probatorie superioară expertizei.

Opinează inculpații în sensul în care, întrucât în prezenta cauza se efectuează cercetări față de inculpați, imputându-se fapte de natură penală calificate drept infracțiuni eminamente financiare, procurorul trebuia să le ofere un minim de garantare a dreptului la apărare. Se mai arată că valoarea reală a prejudiciului evaluat și implicit încadrarea juridică a faptelor pentru care inculpații au fost trimiși în judecată pot fi reținute numai în raport de singura proba tehnică administrată în cauza, respectiv expertiza.

În continuare, inculpații reclamă faptul că în faza de urmărire penală nu li s-a oferit posibilitatea administrării probelor în aceleași condiții ca și acuzarea, mai ales prin prisma faptului că, pe lângă imposibilitatea lor de a formula obiective la raportul de constatare tehnico-științifică sau cel puțin, obiecțiuni la acest raport de constatare în baza căruia s-a dispus în principal trimiterea în judecată, în lipsa unor prevederi exprese legislative, există și o altă inechitate ce izvorăște chiar din inexistența obligației procurorului de caz de a-i informa pe inculpați că în prezenta cauza s-a dispus efectuarea unui raport de constatare tehnico-științifică, informare ce de altfel, nici nu s-a concretizat.

Apoi inculpații prin avocat, pornind de la considerente teoretice vizând modalitatea de efectuare a expertizelor contabile amintind comentariul CECCAR al pct. II. 2 din Standardul profesional - cadrul de referință al misiunilor privind expertizele contabile nr. 35/2000 potrivit căruia - Expertiza contabilă are drept suport documentele primare și înregistrarea evenimentelor și tranzacțiilor în contabilitate, concluzionează că raportul de constatare tehnico-științifică nu poate avea la baza alte surse de oferire a informațiilor, în afara documentelor justificative și evidențieri contabile, precum și că acesta nu este apt să poată dovedi direct săvârșirea infracțiunilor, ci poate stabili un eventual prejudiciu, inculpații reclamând faptul că nu au avut posibilitatea efectivă de a-și aduce aportul în dovedirea inexistenței vreunui prejudiciu.

În continuare, arată inculpații că din coroborarea art. 7 și 8 dar și cu art. 78 și 83 din Cod procedură penală rezultă că procurorul are obligația iar nu posibilitatea de a pune în mișcare acțiunea penală în situația în care există probe din care rezultă săvârșirea unei infracțiuni și dacă nu există vreo cauză legală de împiedicare. Apoi se precizează că trecerea rapidă de la făptuitor la suspect și, ulterior la inculpat a avut drept scop neimplicarea unor persoane terțe în dosarul penal (în speța a avocaților care ar fi putut efectua o apărare eficientă pentru subsemnaților) tocmai

pentru a oferi posibilitatea parchetului de a putea face o ancheta accelerata. Inculpații precizează că au fost afectați prin prisma faptului ca nu au putut sa participe efectiv la efectuarea actelor de urmărire penală, sens în care se formulează solicitarea de excludere a probelor administrate in condițiile expuse.

În al doilea rând, inculpații au formulat cereri în probațiune constând în emiterea unei adrese către Direcția Naționala Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov și Serviciul Roman de Informații vizând punerea in executare a mandatelor de interceptare emise în cauză, în sensul specificării activităților întreprinse în dosar de către Serviciul Roman de Informații cu identificarea în mod concret a actelor procedurale întreprinse sau a oricăror altor activități.

La data de 23.11.2018 (filele 103-104 volumul II doar instanță), inculpata Dulcinatu Lucia, prin avocat ales, a formulat o cerere de restrângere a excepțiilor invocate în raport de conținutul notelor depuse de procuror, conchizând că, întrucât procurorul identifică fără urmă de îndoială persoana ajutată de inculpată ca fiind Toma Dorel, primarul orașului Ghimbav, este înlăturată imprecizia observată și identificat fără echivoc ca autor al infracțiunii de abuz în serviciu Toma Dorel, înțelege să investească judecătorul de cameră preliminară cu cea de a doua cerere care vizează lipsa oricăror chestiuni factuale a ajutorului dat de Dulcinatu Lucia lui Toma Dorel. Se precizează că rechizitoriul nu trebuie să fie un act de acuzare caracterizat de generalitate ci unul cu o inculpare concretă care să descrie faptele, pe cât este cu putință, în detaliu. Obligației de detaliere a relației sprijinător-sprijinit (complice-autor) îi corespunde dreptul celui acuzat de a fi informat despre datele factuale ale complicității care i se reproșează, pentru că doar așa își poate face o apărare în limitele obiectului judecații.

Inculpata precizează că nu se pretinde o descriere exhaustivă a faptei de complicitate, ci sunt suficiente minime precizări ale modului în care s-au cunoscut autorul și complicele, în care s-au desfășurat manevrele reclamate ca ilegale; se pretinde, de asemenea, a se cunoaște în ce a constat ajutorul calificat acordat de complice autorului pentru ca acesta din urmă să comită infracțiunea de abuz în serviciu, care au fost faptele concrete în acest sens, precum și, dacă este posibil, elemente ale intenției lui Dulcinatu Lucia de a-l ajuta pe Toma Dorel să săvârșească infracțiunea de abuz în serviciu.

Se menționează că în rechizitoriu nu se arată nimic despre implicarea lui Dulcinatu Lucia în procedura de achiziție publică, în estimarea valorii contractului, în alegerea procedurii de atribuire a contractului (fie în forma scrisă, fie în forma simplificată a facturii), în întocmirea referatului de necesități, în compararea ofertelor – unele false, etc.

Se reține în sarcina lui Dulcinatu Lucia, chestiune necontestată de aceasta, că ea a încheiat și executat mai multe contracte de achiziție publică cu Orașul Ghimbav, prezentând, oferte, cataloage, emițând facturi și alte asemenea acte și fapte ce țin de firescul unei relații comerciale. În continuare se opinează a fi just că „existența înțelegerii dintre inculpați rezultă din analiza coroborată a probelor”, așa cum citează procurorul din încheierea nr. 198/2016 a înaltei Curți de Casație și Justiție dată în dosarul nr. 453/1/2015, însă se arată că în prezentul rechizitoriu nu se face o astfel de analiză ci se enumeră sec cronologia actelor și faptelor de comerț. Spre deosebire de caracterul total eliptic al descrierii faptei de complicitate la abuzul în serviciu ce ar fi săvârșit de Toma Dorel, în rechizitoriu se identifică o supraabundență de informații despre relațiile lui Dulcinatu Lucia cu Georgean Alina și Goman Fluture, în condițiile în care aceste relații nu fac obiectul sesizării instanței de judecată (Dulcinatu Lucia nu este acuzată de complicitate la faptele pentru care sunt trimiși în judecată Georgean Alina și Goman Fluture). Se impune, deci, ca și acuzația penală făcută la adresa tui Dulcinatu Lucia să fie sprijinită pe „analiza probelor”, pe descrierea faptei ce i se impută. Inculpata arată că din mențiunile privind modul legal de întocmire a facturii și comunicare a ei nu rezultă ajutorul pe care l-ar fi dat Dulcinatu Lucia pentru eludarea dispozițiilor OUG 34/2006. Inculpata Dulcinatu Lucia este gata să confirme că a întocmit facturile, că le-a înaintat spre aprobare conducătorului unității (fie el primar sau contabil) și că acesta este procedeu legal de lucru, însă, această descriere a faptei de complicitate este incompletă. Procurorul nu arată în ce a constat înțelegerea dintre autor și complice, cum a fost pusă ea în practică și alte asemenea elemente de fapt fără de care instanța nu se poate considera legal sesizată.

La data de 18.12.2018 inculpatul Toma Dorel, prin avocat ales a formulat cerere de administrare de probe prin care se solicită a se pune în vedere Ministerului Public a depune la dosarul cauzei actele procedurale întocmite în cauză prin care procurorul a solicitat sprijinul Serviciului Român de Informații.

La termenul de judecată acordat în ședința camerei de consiliu la data de 23.11.2018, inculpații Goman Fluture, Goman Cristinel și Tănase Radu, prin avocat ales au solicitat judecătorului de cameră preliminară a încuviința administrarea de probe (fila 139 volumul II dosar instanță). Astfel s-a solicitat efectuarea a două adrese, una către DNA Serviciul Teritorial Brașov și una către SRI pentru a comunica dacă în baza protocolului de colaborare încheiat la data de 4.02.2009 între Parchetul de pe lângă Înalta Curți de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații au existat lucrări comune sau cooperări în faza de urmărire penală a prezentului dosar de urmărire penală. Potrivit dispozițiilor cuprinse în încheierea de ședință, la data de 26.11.2018 (fila 141 volumul II dosar instanță) s-a solicitat DNA Serviciul Teritorial Brașov a comunica punctual următoarele:

1. dacă pe parcursul urmăririi penale S.R.I. și D.N.A. - S.T. Brașov au constituit „echipe operative comune care au acționat în baza unui plan de acțiune în vederea documentării faptei” conform art. 3, lit. g) din Protocol, iar, în caz afirmativ, să comunicați componența acestei/acestor echipe, contribuția și identitatea fiecărui membru, respectiv dacă membrii acestei/acestor echipe au deținut avizul de poliție judiciară necesar efectuării de acte de urmărire penală

2. dacă S.R.I. a comunicat D.N.A. - S.T. Brașov „informații obținute din derularea activităților operative care prezintă relevanță și pot fi valorificate în cadrul procesului penal”

3. dacă S.R.I. a acordat sprijin D.N.A. - S.T. Brașov „pentru completarea informațiilor în cauzele complexe prin desfășurarea de activități de investigații și supraveghere operative”, conform art. 14, alin. (1) și (2) din Protocol

4. dacă S.R.I. a pus la dispoziția D.N.A. - S.T. Brașov „informații obținute în virtutea protocoalelor încheiate cu alte instituții”, conform art. 17, alin. (3) din Protocol

5. dacă dosarul penal nr. 159/P/2017 al D.N.A. - S.T. Brașov a fost catalogat de către această unitate de parchet ca fiind o „cauză complexă”, în sensul prevederilor art. 14, 22 și 49 din cadrul Protocolului, iar în caz afirmativ să prezentați motivația acestei clasificări/catalogări/opțiuni

6. dacă S.R.I. și D.N.A. - S.T. Brașov au realizat „un plan comun de acțiune” potrivit art. 19, 22 și 36 din Protocol, iar, în caz afirmativ, să comunicați întreaga documentație aferentă acestui plan, alături de măsurile și responsabilitățile concrete pentru desfășurarea activităților, precum și care au fost însărcinările fiecărei părți

7. s-a solicitat a se comunica corespondența purtată între cele două instituții în legătură cu dosarul penal nr. 159/P/2017 al D.N.A. - S.T. Brașov, în raport de art. 2, 3, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 22, 24, 49, 60, 60, și 61 din Protocol, („activitățile prevăzute în prezentul protocol se realizează numai la solicitarea scrisă a părților”).

Ca urmare, DNA Serviciul Teritorial Brașov a depus la dosar răspunsul solicitat înaintând la dosarul cauzei adresa nr.456/III-13/2018 însoțită de adresele nr. S 680/2015, S 700/2015, S701/2015, S 754/2015, S 807/2015, S 615/2015 și S 638/2015 toate emise în dosar penal nr.77/P2012, întocmite de procurorul de caz și înaintate Serviciului Român de Informații în perioada septembrie-decembrie 2015.

În cuprinsul adresei de răspuns s-au expus următoarele:

- pe parcursul urmăririi penale în cauza 159/P/2017 a DNA ST Brașov nu s-au constituit echipe operative comune conform art. 3 lit. g) din Protocolul de cooperare încheiat între Parchetul de pe lângă ICCJ și Serviciul Român de Informații, urmărirea fiind efectuată de procuror și ofițerii de poliție judiciară delegați în acest sens de către procuror
- în această cauză S.R.I nu a comunicat niciun fel de informații obținute din derularea activităților operative care să prezinte relevanță și care să fie valorificate în cadrul procesului penal

- în această cauză S.R.I nu a acordat sprijin pentru completarea informațiilor complexe prin desfășurarea de activități de investigații și supraveghere operative, conform art.14 alin 1 și 2 din Protocol și nu a pus la dispoziție DNA informații conform art.17 alin 3 din Protocol
- în accepțiunea DNA, dosarul 159/P/2017 este o cauză complexă având în vedere că vizează infracțiuni grav de corupție sau asimilate, săvârșite de mai multe persoane într-o perioadă lungă de timp, care au avut drept consecință producerea unui prejudiciu important pentru bugetul public, însă nu a existat un plan comun de acțiune între DNA și SRI aprobat de conducerea celor două instituții pentru realizarea unei cooperări conform art.22 din Protocol și nu a existat o corespondență a DNA cu SRI.

În continuare sunt precizate următoarele:

- dosarul nr. 159/P/2017 s-a constituit ca urmare a disjungerii din dosarul nr. 77/P/2012 al DNA ST Brașov, dosar în care au fost autorizate de către judecător măsuri de supraveghere tehnică, mandatele fiind puse în executare cu sprijin tehnic din partea SRI, rezultatul supravegherii tehnice fiind folosit ca probă în dosarul nr.159/P/2017
- în ceea ce privește sprijinul tehnic, respectiv activitatea de punere în executare a mandatelor de supraveghere emise de instanță, aceasta a implicat următoarele:
 - mandatele au fost înaintate SRI împreună cu suportii optici înregistrați în prealabil la DNA-Serviciul Teritorial Brașov, iar această unitate a acordat sprijin tehnic în sensul înregistrărilor convorbirilor telefonice pe acești suportii
 - înregistrările telefonice au fost realizate din punct de vedere tehnic de către ofițerii din cadrul SRI care au asigurat suportul logistic, fiind apoi transmise DNA, unele dintre convorbiri fiind însoțite de note de redare, care însă nu au fost folosite ca mijloc de probă în dosar
 - SRI a avut acces la datele rezultate în urma punerii în aplicare a mandatelor de supraveghere tehnică în vederea realizării unei cooperări între DNA și SRI care să permită îndeplinirea corespunzătoare a atribuțiilor prevăzute de lege de către ambele instituții, în legătură cu punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică și s-a realizat în baza dispozițiilor art.14 din Legea nr.14/1992 și art.142 alin 1 Cod procedură penală.
 - actele procedurale de redare a acestor convorbiri și comunicări telefonice care au constituit mijloc de probă în dosar, respectiv procesele verbale de redare au fost întocmite, în conformitate cu art.143 Cod procedură penală de către ofițerii de poliție judiciară ai Direcției Naționale Anticorupție– Serviciul Teritorial Brașov, în baza solicitărilor și ordonanțelor de delegare emise de procurorul de caz, după ce aceștia au desfășurat activitatea de ascultare a suporturilor optice
 - art.142 alin 1 Cod procedură penală a fost în vigoare la data dispunerii metodelor speciale de supraveghere tehnică, punerii în executare a supravegherii tehnice și în toate momentele în care rezultatele supravegherii tehnice a fost valorificate în cauză
 - Serviciul Român de Informații avea calitatea de autoritate națională în domeniul realizării interceptărilor, deținând Centrul Național de Interceptare a Comunicațiilor
 - în baza art.11 din Legea nr.51/1991, art.13, art.15 din Protocol și art.14 din Legea nr.14/1992, referitor la dosarul 77/P/2012, SRI a transmis informații procurorului cuprinzând între altele date cu privire la achizițiile publice încheiate de Primăria Ghimbav cu firmele controlate de Goman Fluture, persoanele posibil implicate ori care puteau să aibă cunoștință de aceste achiziții, relațiile personale sau de afaceri existente între persoanele vizate în cauză, dat care nu au fost utilizate ca probe în dosarul penal, ci au constituit doar informații destinate exclusiv procurorului de caz;
 - corespondența dintre cele două instituții este clasificată astfel că transmiterea acesteia la dosarul cauzei se realizează prin prisma dispozițiilor legii nr.182/2002 privind protecția informațiilor clasificate și HG nr.585/2002 pentru aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România
 - se reamintește că potrivit deciziei nr.21/18.01.2018 a Curții Constituționale a României, pentru a fi accesibile inculpatului informațiile clasificate trebuie să îndeplinească două condiții: să fie folosite ca probe și să stea la baza actului de sesizare a instanței de judecată; în continuare sunt amintite considerentele deciziei referitor la accesul persoanei acuzate la

informația clasificată (paragraful 59) și se precizează că informările menționate nu întrunesc condițiile citate;

- Direcția Națională Anticorupție– Serviciul Teritorial Brașov a solicitat sprijin în ce privește furnizarea de informații Serviciului Român de Informații în cadrul dosarului penal nr.77/P/2012, în aplicarea art.66 alin 3 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, OUG nr.43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și legea nr.14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, Codul de procedură penală.

La data de 28.01.2019 inculpații Goman Fluture și Goman Cristinel prin avocat ales au formulat un punct de vedere referitor la aspectele prezentate de procuror în cuprinsul adresei amintită în precedent solicitând în esență declasificarea corespondenței dintre DNA și SRI despre care procurorul a făcut vorbire în adresa înaintată ori a se permite avocatului, deținător al certificatului ORNIS a consulta înscrisurile, pentru a se asigura respectarea dreptului la apărare și respectarea principiului egalității de arme.

La data de 28.01.2019, ca urmare a dispozițiilor judecătorului cuprinse în încheierea de ședință a camerei de consiliu din acea zi, s-a solicitat Serviciului Român de Informații (fila 55 volumul III dosar instanță) a depune în format clasificat, informările întocmite către DNA-Serviciul Teritorial Brașov, în dosarul penal nr. 77/P/2012 al acestei structuri de parchet, dar și a comunica modalitatea în care Serviciul Român de Informații a procedat la punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere, respectiv în ce au constat activitățile derulate, dacă s-a procedat efectiv la transcrierea comunicărilor în cauză de către ofițeri ai SRI și, dacă aceste transcrieri au fost comunicate Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov.

La data de 02.02.2019, inculpații Goman Fluture și Goman Cristinel prin avocat ales au formulat o completare a cererilor și excepțiilor invocate în procedura de cameră preliminară solicitând excluderea probelor obținute prin colaborarea organelor de urmărire penală și a operatorilor din cadrul Serviciului Român de Informații, acestea fiind pe de o parte lovite de nulitate absolută, prin încălcarea competenței materiale a organelor de urmărire penală, invocând decizia nr.302/2017 a Curții Constituționale, iar pe de altă parte întrucât au fost obținute cu încălcarea principiului legalității procesului penal. Inculpații solicită de asemenea sancționarea cu nulitatea absolută a actelor de urmărire penală efectuate cu sprijinul SRI și excluderea acestora din materialul probator, excludere ce urmează a se face prin îndepărtarea fizică a suporturilor optice cu înregistrările audio și a proceselor verbale de transcriere a acestora, din dosarul cauzei, în sensul deciziei nr.22/2018 a Curții Constituționale, potrivit căreia textul art.102 alin 3 din Codul de procedură penală este constituțional în măsura în care prin sintagma *excluderea probei* se înțelege și eliminarea mijloacelor de probă din dosarul cauzei.

Cu adresa nr. 99423/21.03.2019 Serviciul Român de Informații – UM 0198 a comunicat judecătorului de cameră preliminară faptul că *„autorizațiile solicitate și obținute de Direcția Națională Anticorupție-Serviciul Teritorial Brașov au fost puse în executare de UM 0623– Brașov, la solicitarea unității de parchet. UM 0623– Brașov a întreprins măsurile tehnice necesare pentru interceptarea și înregistrarea comunicațiilor electronice în baza actelor de autorizare, iar redarea înregistrărilor a fost efectuată de către sectorul specializat din cadrul acestei unități. Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov a pus la dispoziția UM 0623 – Brașov suportii optici, în vederea înscrisurii rezultatului exploatării actelor de autorizare, ulterior aceștia fiind restituiți beneficiarului.”*

Adresa menționată a fost însoțită de informările efectuate de Serviciului Român de Informații către Direcția Națională Anticorupție-Serviciul Teritorial Brașov, al căror conținut clasificat a fost consultat de judecătorul de cameră preliminară, ulterior apreciindu-se în sensul că nu sunt îndeplinite condițiile pentru care aceste informații să fie aduse la cunoștința inculpaților din prezenta cauză ori a avocaților acestora, chiar deținători de certificate ORNIS, întrucât pe de o parte acestea nu au fost folosite ca probe și nu stau la baza actului de sesizare a instanței de judecată, iar pe de altă parte, conțin informații cu privire la actele cauze penale aflate în cursul urmăririi penale, iar devoalarea conținutului acestor înscrisuri ar prejudicia anchetele în curs. Cu toate acestea s-a constatat că adresele înaintate de Direcția Națională Anticorupție-Serviciul Teritorial Brașov și comunicate judecătorului de cameră preliminară nu

au fost singulare, ci au existat și alte solicitări ale acestei unități de parchet către Serviciul Român de Informații, astfel că s-a solicitat depunerea și acelor înscrisuri la dosar.

La data de 29.03.2019, cu adresa nr.456/III-3/2018, Direcția Națională Anticorupție-Serviciul Teritorial Brașov a atașat dosarului cauzei adresele S 584/2015 din data de 10.09.2015 și S 403/2014 din data de 26.11.2014. Din conținutul acestora rezultă că prima vizează constituirea unei echipe operative comune care să sprijine activitatea specifică, iar cea de a doua vizează solicitarea Direcției Națională Anticorupție-Serviciul Teritorial Brașov adresată Serviciului Român de Informații formulată în baza protocolului nr. 003064 din 04.02.2009, privind deținerea de către această ultimă instituție a unor informații în legătură cu activitățile desfășurate și relațiile existente între primarul Toma Dorel și persoane care dețin și administrează societățile comerciale care au beneficiat de contracte.

Cu privire la constituirea unor echipe operative comune în sensul art. 3 lit. g) din Protocolul de cooperare încheiat între Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații, procurorul comunică faptul că astfel de echipe nu s-au constituit, solicitarea având caracter formal, întrucât existau deja măsuri de supraveghere încuviințate iar activitatea de cercetare era în desfășurare; cu privire la solicitarea de comunicare de informații se precizează că aceste solicitări au ca temei dispozițiile art.11 din Legea nr.51/1991, art.13 și art. 15 din Protocol și art.14 din Legea nr.44/1992 și au vizat achizițiile publice încheiate de Primăria Ghimbav cu firmele controlate de Goman Fluture, persoanele posibil implicate ori care puteau avea cunoștință de aceste achiziții, relațiile personale sau de afaceri existente între persoanele vizate în cauză. SRI a transmis date în legătură cu faptele care formează obiectul rechizitoriului nr.159/P/2017, aspectele prezentate erau cunoscute de procuror în urma probatoriului deja administrat sau erau rezultate din controalele Curții de Conturi efectuate la UAT Ghimbav, atașate dosarului penal.

La data de 09.04.2019, inculpatul Goman Fluture prin avocatul său ales a formulat cerere în probațiune teza probatorie vizând identificarea posesorilor posturilor telefonice menționate în notele de redare a convorbirilor telefonice care ar fi fost depuse la filele 172-174 și filele 230-232 volumul 21 al dosarului de urmărire penală și care ar viza convorbiri purtate cu un anume „Vitan” a cărui calitate declinată ar fi aceea de avocat, cerere precizată în ședința camerei de consiliu din data de ca vizând procesele verbale aflate la filele 217-219 și filele 301-303 din volumul 70 de urmărire penală.

Examinând cererile și excepțiile formulate, judecătorul de cameră preliminară prim sesizat a reținut următoarele:

Conform dispozițiilor art.342 Cod procedură penală, obiectul procedurii de cameră preliminară îl constituie verificarea competenței, a legalității sesizării instanței, a legalității administrării probelor și legalității efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

În cauză, s-a constatat că inculpații Toma Dorel, Dulcinatul Lucia, Goman Fluture Goman Cristinel și Tănase Radu au formulat individual cereri și excepții, însă au invocat și aspecte comune criticând legalitatea actului de sesizare supus analizei în prezenta cauză și reclamând imposibilitatea stabilirii limitelor și obiectului.

Cu privire la criticile formulate, judecătorul de cameră preliminară a reținut următoarele:

Rechizitoriul constituie fundamentul pe care se sprijină judecata, în limitele configurate prin dispozițiile art. 371 Cod procedură penală (cu titlul marginal „obiectul judecății”). Actul de sesizare a instanței trebuie să cuprindă: descrierea clară și completă a faptelor și împrejurărilor extrase pe baza probatoriului administrat în faza de urmărire penală; analiza efectivă a tuturor mijloacelor de probă și motivarea deciziilor de reținere ori de înlăturare a acestora; încadrarea riguroasă în drept a faptelor reținute; soluționarea motivată a celorlalte aspecte ce contribuie la buna desfășurare a procesului penal. Rechizitoriul, fiind actul de sesizare a instanței, de îndeplinirea acestor condiții depinde însăși legalitatea sesizării. Modul de redactare și întocmire a rechizitoriului trebuie să fie clar atât sub aspectul structurării expunerilor, cât și al rigorii argumentelor, în cazul unor carențe de substanță, consecința directă și imediată fiind aceea a negării a înseși echității procedurilor.

În cauză, judecătorul de cameră preliminară a reținut că rechizitoriul supus analizei cuprinde toate elementele prevăzute de art. 328 Cod procedură penală, iar modul în care este

descrișă starea de fapt asigură respectarea dreptului la apărare și sesizarea instanței în condiții de legalitate întrucât poate fi stabilită întinderea judecării.

În concret, inculpații au cunoscut faptele de care sunt acuzați încă de la momentul în care li s-a adus la cunoștință acuzația. Modalitatea în care a fost descrișă latura obiectivă a fiecăreia dintre infracțiunile pentru care s-a efectuat urmărirea penală față de inculpați, faptul că procurorul nu a folosit o exprimare tehnico-juridică și nu a adoptat un mod de redactare a expunerii faptelor așa cum se realizează de regulă în doctrina de specialitate nu înseamnă că rechizitoriul este întocmit cu încălcarea dispozițiilor legale ori că inculpații nu au cunoscut faptele pentru care sunt cercetați și nu și-au putut exercita dreptul la apărare.

Examinând ordonanțele de începere a urmării penale, de continuare a acesteia și de extindere a urmării penale, de schimbare a încadrării juridice și punere în mișcare a acțiunii penale, precum și rechizitoriul se poate lesne constata, în opinia judecătorului prim sesizat, că acestea se referă la aceleași fapte, cu privire la care inculpații, încă de la început, și-au putut exercita pe deplin dreptul de apărare. S-a mai remarcat de asemenea că, înainte de a fi fost descrise, punctual, toate actele materiale ale infracțiunii reținute în sarcina celor cercetați, a fost descris mecanismul activității infracționale și au fost indicate concret și acțiunile presupuse a fi fost săvârșite de inculpați și, de asemenea, sunt indicate dispozițiile din actele normative primare apreciate a fi fost încălcate de inculpați prin acțiunile imputate. Astfel, s-a precizat că inculpatul Toma Dorel ar fi încălcat dispozițiilor prevăzute de art. 2, art. 5, art. 18 alin. 1 lit. a), art. 19, art. 23, art. 25, art. 26, art. 27, art. 124 pct. a) din OUG nr. 34/2006 (până la data de 31.05.2016) și art. 2 alin. (2) lit. a), b) și d), art. 7 alin. 5, art. 9 alin. 1, art. 11, art. 12, 16 și art. 18 alin. 1 din Legea nr. 98/2016 (începând cu data de 31.05.2016), iar inculpata Geogean Ana Alina ar fi încălcat dispozițiilor prevăzute de art. 54 alin. 4 din Legea nr. 273/2006, privind finanțele publice locale, încălcând prevederile art. 24 alin. 1, 2 și 3, art. 51 alin. 3, art. 54 alin. 1, 3, 5 și 6 din Legea nr. 273/2006, privind finanțele publice locale art. 6 alin. 1 lit. a) și d), art. 7 lit. a), art. 10 alin. 1, 2 și 3 din OG nr. 119/1999, privind controlul intern și controlul financiar preventiv. De precizat este și faptul că, referirile la diferitele Ordine ale Ministrului Finanțelor Publice date în aplicarea legii nu vizează atribuții de serviciu ci se referă la modalitatea de întocmire a documentelor contabile.

Astfel, judecătorul prim sesizat a concluzionat că din verificarea actelor și lucrărilor dosarului a rezultat că în speța de față s-a respectat imperativul prevăzut de art.6 paragraful 3 din Convenția europeană, inculpaților respectându-li-se dreptul de a fi încunoștințați cu privire la acuzație, actul de acuzare jucând un rol determinant în legalitatea urmării penale, întrucât persoana trimisă în judecată este în mod oficial notificată cu privire la baza juridică și factuală a acuzației care i se aduce.

A mai subliniat judecătorul că, în teoria și practica judiciară, prin sintagma – *fapta arătată în actul de sesizare* – nu se poate înțelege doar simpla referire la o anumită infracțiune menționată în succesiunea activității inculpatului, ci descrierea detaliată a acelei fapte într-un mod susceptibil de a produce consecințe juridice, respectiv de a investi instanța, o atare condiție fiind îndeplinită doar în cazul în care fapta arătată prin rechizitoriu este însoțită de precizarea încadrării juridice și de dispoziția de trimitere în judecată pentru aceasta, garanții procesuale menite să asigure aflarea adevărului, dreptul de apărare al celui judecat și mai ales dreptul la un proces echitabil.

Aceste garanții sunt reglementate atât prin dispozițiile art.8 Cod procedură penală, art.24 din Constituție, cât și prin dispozițiile art.6 paragraful 3 lit. a) din Convenția europeană a drepturilor omului ratificată de România prin Legea nr.30/1994, conform căreia – *orice acuzat are, în special, dreptul de a fi informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa* –.

În jurisprudența sa, Curtea de la Strasbourg a explicat ce se înțelege prin cauză și natura acuzației aduse împotriva unei persoane (cauza *De Torres c.Spaniei*), arătând că acestea se referă la faptele materiale imputate care stau la baza acuzației, la calificarea juridică a acestora, precum și la circumstanțele agravante existente, iar informarea în mod amănunțit asupra faptelor imputate și încadrarea juridică a acestora nu ar trebui să fie în niciun caz ulterioare dispoziției de trimitere în judecată. Tot astfel, în hotărârile pronunțate în cauza *Mattocia c Italiei* (25.07.2000),

Mattei c. Franței (19.12.2006), *Pelissier și Sassy c. Franței* (23.03.1999), Curtea a considerat că o informare precisă și completă cu privire la faptele care se reproșează acuzatului și a calificării juridice reprezintă o condiție esențială pentru echitatea procedurilor judiciare, apreciindu-se că aceasta trebuie făcută inclusiv prin intermediul actului de acuzare, care nu trebuie să fie caracterizat prin imprecizie cu privire la aspectele esențiale, sens în care s-a exemplificat locul și data infracțiunii imputate, concluzionându-se că neregulile din actul de sesizare cu privire la faptele pentru care este acuzată o persoană și încadrările juridice ar conduce la imposibilitatea pregătirii apărării cu privire la acuzațiile aduse.

Atât legislația europeană cât și practica instanței supreme învederează că – pentru a se considera că instanța este legal sesizată din perspectiva limitelor rechizitoriului, este necesar ca în cuprinsul acestuia să fie arătate în mod concret faptele care fac obiectul trimiterii în judecată, să fie precis determinate, cu încadrarea juridică legală, pentru ca astfel să poată fi stabilit cadrul procesual și să rezulte voința neechivocă a procurorului de trimitere în judecată întrucât, existența unor necorelări evidente între partea expozitivă și dispozitivă a acestuia nu pot fi de natură să investească în mod legal instanța.

Judecătorul de cameră preliminară a constatat că faptele inculpaților sunt descrise în rechizitoriu de o manieră clară și inteligibilă, făcându-se referire la modul de comitere, loc, timp și urmările produse ca urmare a acestora, astfel cum rezultă din starea de fapt expusă la începutul prezentei analize.

Inculpata Dulcinatu Lucia a adus critici cu privire la faptul că, astfel cum sunt expuse faptele imputate în rechizitoriu, acestea nu întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu în forma complicității.

Inculpatul Toma Dorel a criticat rechizitoriul și prin prisma încadrării greșite dată faptei de care este acuzat precizând că, în raport de faptul că se reține o activitate infracțională desfășurată într-o perioadă lungă de timp, procurorul nu a realizat o analiză a legii penale aplicabilă în senul art.5 cod penal, în raport de succesiunea legilor în timp.

Cu privire la aceste critici, judecătorul a reținut că nu este chemat să evalueze temeinicia sau netemeinicia acuzațiilor ori dacă probele indicate de procuror în susținerea acuzațiilor chiar conduc la concluzia vinovăției; în această procedură judecătorul efectuează un control de legalitate *a posteriori* atât a actului de trimitere în judecată, cât și a probelor pe care se bazează acesta; în cursul procedurii de cameră preliminară nu se analizează temeinicia acuzației, substanța probelor ori numărul lor.

În procedura de cameră preliminară nu se poate verifica decât dacă există descrisă situația de fapt cu toate elementele sale definitive, judecătorul de cameră preliminară neavând atribuția de a stabili datele esențiale ale faptei interpretând materialul probator, ci acestuia îi revine exclusiv competența de a verifica dacă actul de sesizare cuprinde în mod formal datele cu privire la faptele despre care procurorul consideră că reprezintă infracțiuni, într-un mod susceptibil de a investi instanța, urmând ca în faza cercetării judecătorești să se verifice corespondența dintre situația de fapt și probele administrate în cursul urmăririi penale. Tot astfel, nu se poate pune în discuție în această fază procesuală încadrarea juridică a faptei dispozițiile procesual penale necuprinzând dispoziții în acest sens. În plus, față de cele expuse în precedent, judecătorul a reamintit că, vinovăția sau nevinovăția inculpatului, precum și temeinicia acuzației penale formulată de procuror împotriva inculpatului privește faza de judecată a procesului penal, când are loc administrarea probatoriului și evaluarea probatoriului administrat, fiind garantate părților și subiecților procesuali plenitudinea drepturilor prevăzute de art. 6 din Convenția europeană, în vederea pronunțării unei hotărâri legale și temeinice.

O a doua critică adusă legalității, de această dată a actelor procurorului, vizează ordonanța din data de 27.09.2017 prin care s-a dispus efectuarea în prezenta cauză a unui raport de constatare tehnico-științifică, două fiind nelegalitățile care ar atrage nulitatea actului procurorului, vătămarea produsă apreciindu-se a fi evidentă ca urmare a încălcării dreptului la apărare.

Prima vizează administrarea probei mai înainte de efectuarea în continuare a urmăririi penale cu consecința aducerii la cunoștință a acuzației și corelativ cu posibilitatea suspectului de

a-și exercita dreptul la apărare, iar cea de a doua vizează omisiunea precizării specializării persoanelor care au întocmit lucrarea.

Criticile aduse de inculpați nu au fost permise de judecătorul de cameră preliminară.

Dispozițiile art.305 alin 3 Cod procedură penală consacră obligația organului de urmărire penală de a dispune efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspect, atunci când există probe din care rezultă bănuiala rezonabilă că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală și nu există niciunul dintre cazurile prevăzute de art.16 alin 1 Cod procedură penală.

Constatarea caracterului rezonabil implică însă un inevitabil proces de apreciere a probelor care au dat naștere suspiciunilor luând în considerare toate particularitățile cauzei. Evaluarea calității ori relevanței probatoriului din această perspectivă și alegerea momentului în care urmărirea penală se impune a fi efectuată față de o persoană determinată reprezintă însă prerogative exclusive ale organelor de urmărire penală, rezultate din analiza art.306 alin 1 și art 100 alin 1 Cod procedură penală și a căror exercitare efectivă nu poate fi cenzurată în alte coordonate decât cele expres prevăzute de lege, luând în considerare și marja inevitabilă de apreciere recunoscută acestor organe.

În speță, solicitându-se a se constata că momentul la care s-ar fi impus atribuirea calității de suspect era anterior actului procedural din data de 05.04.2018, inculpații tind a se statua asupra calității informațiilor rezultate din probatoriul administrat până la acea dată și a aptitudinii acestora de a susține o bănuială rezonabilă de comitere a faptelor penale. O eventuală analiză a judecătorului de cameră preliminară în aceste coordonate ar presupune cu necesitate o concluzie asupra relevanței probatoriului administrat până la data sus precizată, în raport de acuzațiile formulate ceea ce excede în mod vădit competențelor sale atribuite de art.54 lit. a și b Cod procedură penală și limitelor obiectului camerei preliminare.

Sub aspectul particular al legalității probei a cărei excludere se solicită, judecătorul a constatat că dispoziția de administrare a constatării tehnico-științifice a survenit în momentul în care procurorul a considerat că se impune a fi completat probatoriul, în primul rând pentru a se stabili existența unui eventual prejudiciu. Potrivit motivelor arătate în ordonanță efectuarea probei s-a justificat prin necesitatea lămuririi urgente a împrejurărilor cu privire la existența unui eventual prejudiciu. În jurisprudența anterioară actualului cod de procedură penală (relevantă *mutatis mutandis* și în prezent) s-a menționat că urgența este impusă nu de pericolul dispariției mijloacelor de probă sau al schimbării situației de fapt, ci de necesitatea justei orientări a organelor de urmărire penală în efectuarea activității de cercetare, acestea fiind singurele în măsură să aprecieze, deopotrivă asupra existenței, necesității și relevanței datelor furnizate de specialiști sau tehnicieni în orientarea constructivă a investigațiilor.

Aspectele referitoare la motivarea ordonanței prin care s-a dispus efectuarea raportului de constatare tehnico-științifică nu pot fi reținute întrucât, deși este criticată eludarea dispozițiilor art. 172 alin 9 Cod procedură penală, ceea ce se solicită este a se constata lipsa de temeinicie a acestei ordonanțe, iar această analiză nu se poate efectua în faza de cameră preliminară.

Prin urmare, evaluând urgența prin raportare la necesitatea justei orientări a organelor de urmărire penală în efectuarea activității de cercetare, judecătorul de cameră preliminară a reținut că efectuarea unei constatări tehnico-științifice era necesară în contextul naturii infracțiunilor presupus a fi fost comise și al imperativului cunoașterii, cel puțin estimative, în faza inițială a anchetei, a rezultatelor patrimoniale pretins cauzate.

În ceea ce privește critica vizând omisiunea de a se insera calificarea persoanelor – specialiști în cadrul unității de parchet aceasta vizează legalitatea a însuși raportului de constatare, însă, nulitatea incidentă este una relativă. În ce privește vătămare produsă, judecătorul a constatat că, deși aveau cunoștință de acuzațiile aduse, erau în posesia actelor de urmărire penală și a probelor administrate până la acel moment, după dobândirea calității de inculpați aceștia nu au formulat cereri în probațiune înțelegând să adopte o poziție pasivă deși aveau posibilitatea să își facă apărarea sau să își exercite drepturile pe care le au în faza de urmărire penală, critică care nu vine să înfrângă prezumția de nevinovăție de care se bucură aceștia până la pronunțarea unei hotărâri definitive. Împrejurarea că aspectele de nulitate relativă sau absolută se pot invoca în cadrul procedurii de cameră preliminară nu neagă dreptul părții

interesate de a-și formula apărări în cursul urmăririi penale, partea nu poate rămâne în pasivitate așteptând o eventuală procedură de cameră preliminară. Apoi se constată că după dispoziția de efectuare în continuare a urmăririi penale față de persoană, s-a dispus de către procuror completarea raportului de constatare aspect comunicat inculpaților, însă nici în acest moment aceștia nu au invocat vreo vătămare.

Sub aspectul legalității urmăririi penale, nu au fost invocate alte cereri și excepții, nu s-a invocat încălcarea altor dispoziții procedurale. Verificând din oficiu actele procurorului, judecătorul de cameră preliminară a constatat că istoricul cauzei relevă faptul că urmărirea penală a fost efectuată cu respectarea normelor procedurale și a exigențelor art.6 din Convenție.

În ceea ce privește legalitatea probelor, inculpații au invocat excepția nulității absolute a procedurii probator privitor la interceptarea convorbirilor telefonice transcrise și aflate la dosarul cauzei în volumele LXX și LXXI, pentru motivele arătate în precedent.

Cu privire la acest aspect, judecătorul de cameră preliminară a reținut următoarele:

Potrivit înscrisurilor depuse la dosarul de urmărire penală 159/P/2017 în volumele LXX și LXXI, în dosarul format inițial 77/P/2012 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov, la solicitarea procurorului de caz, au fost încuviințate de judecătorul de drepturi și libertăți de la Tribunalul Brașov măsuri de supraveghere tehnică fiind emise mai multe mandate de supraveghere tehnică. Parte din convorbirile interceptate ca urmare a punerii în aplicare a acestor măsuri de supraveghere au fost considerate relevante pentru cauza de față. Astfel, în cuprinsul stării de fapt prezentate în expozitivul rechizitoriului se face referire la discuțiile purtate între inculpați sau între inculpați și terțe persoane. De asemenea, la capitolul mijloace de probă sunt indicate procesele verbale de redare a unor convorbiri și comunicări telefonice și ambientale interceptate în baza mandatelor de supraveghere tehnică pentru perioada 25.09.2015 - 06.11.2015 (filele 1-330 volumul LXX) și procesul-verbal de îndreptare a erorii materiale din data de 30.07.2018 (fila 331 din volumul LXX) și procesele-verbale de redare a unor convorbiri și comunicări telefonice și ambientale interceptate în baza mandatelor de supraveghere tehnică pentru perioada 07.11.2015-18.01.2016 (filele 1-275), procesul-verbal din data de 16.04.2018 privind identificarea unor posturi telefonice (filele 276-277, volumul LXXI) și procesul-verbal de îndreptare a erorii materiale din data de 30.07.2018.

Potrivit susținerilor procurorului, în dosarul nr. 77/P/2012 al DNA Serviciul Teritorial Brașov, au fost autorizate de către judecător măsuri de supraveghere tehnică, mandatele fiind puse în executare cu sprijin tehnic din partea Serviciului Român de Informații, rezultatul supravegherii tehnice fiind folosit ca probă în dosarul nr.159/P/2017. În ceea ce privește sprijinul tehnic, procurorul explică faptul că, activitatea de punere în executare a mandatelor de supraveghere emise de instanță a implicat următoarele:

- mandatele au fost înaintate SRI împreună cu suportii optici înregistrați în prealabil la DNA- Serviciul Teritorial Brașov, iar această unitate a acordat sprijin tehnic în sensul înregistrărilor convorbirilor telefonice pe acești suportii;

- înregistrările telefonice au fost realizate din punct de vedere tehnic de către ofițerii din cadrul SRI care au asigurat suportul logistic, fiind apoi transmise DNA, unele dintre convorbiri fiind însoțite de note de redare, procurorul subliniind că acestea nu au fost folosite ca mijloc de probă în dosar;

- se arată că SRI a avut acces la datele rezultate în urma punerii în aplicare a mandatelor de supraveghere tehnică în vederea realizării unei cooperări între DNA și SRI care să permită îndeplinirea corespunzătoare a atribuțiilor prevăzute de lege de către ambele instituții, în legătură cu punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică și s-a realizat în baza dispozițiilor art.14 din Legea nr.14/1992 și art.142 alin 1 Cod procedură penală;

- afirmă procurorul că actele procedurale de redare a acestor convorbiri și comunicări telefonice care au constituit mijloc de probă în dosar, respectiv procesele-verbale de redare au fost întocmite, în conformitate cu art.143 Cod procedură penală de către ofițerii de poliție judiciară ai Direcției Naționale Anticorupție– Serviciul Teritorial Brașov, în baza solicitărilor și ordonanțelor de delegare emise de procurorul de caz, după ce aceștia au desfășurat activitatea de ascultare a suportilor optici;

- precizează procurorul că art.142 alin 1 Cod procedură penală a fost în vigoare la data dispunerii metodelor speciale de supraveghere tehnică, punerii în executare a supravegherii tehnice și în toate momentele în care rezultatele supravegherii tehnice au fost valorificate în cauză, precum și că Serviciul Român de Informații avea calitatea de autoritate națională în domeniul realizării interceptărilor, deținând Centrul Național de Interceptare a Comunicațiilor;

- apoi se arată că, în baza art.11 din Legea nr. 51/1991, art.13, art.15 din Protocol și ar.14 din Legea nr.14/1992, referitor la dosarul 77/P/2012, SRI a transmis informații procurorului cuprinzând, între altele date cu privire la achizițiile publice încheiate de Primăria Ghimbav cu firmele controlate de Goman Fluture, persoanele posibil implicate ori care puteau să aibă cunoștință de aceste achiziții, relațiile personale sau de afaceri existente între persoanele vizate în cauză, dar care nu au fost utilizate ca probe în dosarul penal, ci au constituit doar informații destinate exclusiv procurorului de caz;

- Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov a solicitat sprijin în ce privește furnizarea de informații Serviciului Român de Informații în cadrul dosarului penal nr.77/P/2012, în aplicarea art. 66 alin 3 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, OUG nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, Codul de procedură penală.

Judecătorul de cameră preliminară de prim grad jurisdicțional nu a primit argumentele procurorului pentru următoarele considerente:

Conform art. 142 alin 1 Cod procedură penală, procurorul pune în executare supravegherea tehnică ori poate dispune ca aceasta să fie efectuată de organul de cercetare penală sau de lucrători specializați din cadrul poliției ori alte organe specializate ale statului.

Prin decizia Curții Constituționale nr. 51 din 16.02.2016 publicată în M. Of. din 14.03.2016, a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că sintagma *ori alte organe specializate ale statului* din cuprinsul dispozițiilor art.142 alin 1 Cod procedură penală este neconstituțională.

Având în vedere că mandatele de supraveghere tehnică sus menționate au fost emise și puse în executare înainte de publicarea deciziei, se pune problema efectelor în timp pe care le produce decizia Curții Constituționale nr.51/2016.

Potrivit opiniei procurorului decizia menționată are efecte numai pentru viitor, iar interceptarea și înregistrarea au avut loc în temeiul art.142 alin 1 teza finală Cod procedură penală care erau în vigoare și se bucurau de prezumția de constituționalitate.

Această opinie nu poate fi primită întrucât, în cuprinsul deciziei amintite, în paragraful 52, cu privire la efecte, Curtea Constituțională reamintește caracterul *erga omnes* și pentru viitor al deciziilor sale, astfel cum este prevăzut la art.147 alin 4 din Constituție, arătând că decizia nu se va aplica cauzelor definitiv soluționate până la data publicării sale, și subliniind că decizia de aplică *în mod corespunzător în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată* și se face trimitere la decizia instanței de contencios constituțional nr. 895/2015 paragraful 28. Ca urmare ceea ce rezultă evident este faptul că decizia nr. 51/2016 se aplică și măsurilor de supraveghere deja dispuse și puse în executare până la data publicării acesteia în monitorul oficial.

Așa cum am reținut în precedent, prin adresa nr.456/III-13/2018 DNA Serviciul Teritorial Brașov a precizat că dosarul 159/P/2017 s-a constituit ca urmare a disjungerii din dosarul nr. 77/P/2012 al DNA Serviciul Teritorial Brașov, dosar în care au fost autorizate de către judecător măsuri de supraveghere tehnică, mandatele fiind puse în executare cu sprijin tehnic din partea Serviciului Român de Informații, rezultatul supravegherii tehnice fiind folosit ca probă în dosarul nr.159/P/2017.

Din conținutul aceiași adrese rezultă că în ceea ce privește sprijinul tehnic, respectiv activitatea de punere în executare a mandatelor de supraveghere emise de instanță, aceasta a implicat următoarele:

- mandatele au fost înaintate SRI împreună cu suportii optici înregistrați în prealabil la DNA-Serviciul Teritorial Brașov, iar această unitate a acordat sprijin tehnic în sensul înregistrărilor convorbirilor telefonice pe acești suportii;
- înregistrările telefonice au fost realizate din punct de vedere tehnic de către ofițerii din cadrul SRI care au asigurat suportul logistic, fiind apoi transmise DNA, unele dintre

convorbiri fiind însoțite de note de redare, care însă nu au fost folosite ca mijloc de probă în dosar;

- SRI a avut acces la datele rezultate în urma punerii în aplicare a mandatelor de supraveghere tehnică în vederea realizării unei cooperări între DNA și SRI care să permită îndeplinirea corespunzătoare a atribuțiilor prevăzute de lege de către ambele instituții, în legătură cu punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică și s-a realizat în baza dispozițiilor art.14 din Legea nr.14/1992 și art.142 alin 1 Cod procedură penală;
- actele procedurale de redare a acestor convorbiri și comunicări telefonice care au constituit mijloc de probă în dosar, respectiv procesele verbale de redare au fost întocmite, în conformitate cu art.143 Cod procedură penală de către ofițerii de poliție judiciară ai Direcției Naționale Anticorupție- Serviciul Teritorial Brașov, în baza solicitărilor și ordonanțelor de delegare emise de procurorul de caz, după ce aceștia au desfășurat activitatea de ascultare a suporturilor optice.

Cu adresa nr. 99423/21.03.2019 Serviciul Român de Informații – UM 0198, a comunicat judecătorului de cameră preliminară faptul că „autorizațiile solicitate și obținute de Direcția Națională Anticorupție- Serviciul Teritorial Brașov au fost puse în executare de UM 0623– Brașov, la solicitarea unității de parchet. au fost puse în executare de UM 0623– Brașov, la solicitarea unității de parchet. UM 0623– Brașov a întreprins măsurile tehnice necesare pentru interceptarea și înregistrarea comunicațiilor electronice în baza actelor de autorizare, iar redarea înregistrărilor a fost efectuată de către sectorul specializat din cadrul acestei unități. Direcția Națională Anticorupție- Serviciul Teritorial Brașov a pus la dispoziția UM 0623 – Brașov suportii optici, în vederea inscripționării rezultatului exploatării actelor de autorizare, ulterior aceștia fiind restituiți beneficiarului.”

La data de 29.03.2019, cu adresa nr.456/III-3/2018, Direcția Națională Anticorupție- Serviciul Teritorial Brașov a atașat dosarului cauzei adresele S 584/2015 din data de 10.09.2015 și S 403/2014 din data de 26.11.2014. Din conținutul acestora rezultă că prima vizează constituirea unei echipe operative comune care să sprijine activitatea specifică, iar cea de a doua vizează solicitarea Direcției Naționale Anticorupție-Serviciul Teritorial Brașov adresată Serviciului Român de Informații formulată în baza protocolului nr. 003064 din 04.02.2009, privind deținerea de către această ultimă instituție a unor informații în legătură cu activitățile desfășurate și relațiile existente între primarul Toma Dorel și persoane care dețin și administrează societățile comerciale care au beneficiat de contracte.

Cu privire la constituirea unor echipe operative comune în sensul art. 3 lit. g) din Protocolul de cooperare încheiat între Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații, procurorul comunică faptul că astfel de echipe nu s-au constituit, solicitarea având caracter formal, întrucât existau deja măsuri de supraveghere încuviințate iar activitatea de cercetare era în desfășurare; cu privire la solicitarea de comunicare de informații se precizează că aceste solicitări au ca temei dispozițiile art.11 din Legea nr.51/1991, art.13 și art. 15 din Protocol și art.14 din Legea nr.44/1992 și au vizat achizițiile publice încheiate de Primăria Ghimbav cu firmele controlate de Goman Fluture, persoanele posibil implicate ori care puteau avea cunoștință de aceste achiziții, relațiile personale sau de afaceri existente între persoanele vizate în cauză. SRI a transmis date în legătura cu faptele care formează obiectul rechizitoriului nr.159/P/2017, aspectele prezentate erau cunoscute de procuror în urma probatoriului deja administrat sau erau rezultate din controalele Curții de Conturi efectuate la UAT Ghimbav, atașate dosarului penal.

Analizând situația procesuală așa cum reiese din cele de mai sus, judecătorul prim sesizat a concluzionat că, deși procurorul susține că notele de redare a convorbirilor telefonice întocmite de ofițerii din cadrul Serviciului Român de Informații nu au fost folosite ca probe în dosarul penal, în cauză rezultă evident implicarea Serviciului Român de Informații în punerea în executare a măsurilor de supraveghere dispuse în cauză.

Serviciul Român de Informații are atribuții exclusiv în ceea ce privește mandatele interceptate emise în baza Legii nr.51/1991. În prezenta cauză mandatele de supraveghere tehnică au fost însă emise în baza unor încheieri ale judecătorului de drepturi și libertăți din

cadrul Tribunalului Braşov, fiind avute în vedere alte temeuri şi nu actul normativ menţionat, susţinerea procurorului fiind în acest caz eronată.

Ca urmare, Serviciul Român de Informaţii nu putea să participe la activităţile de urmărire penală, nici chiar dându-şi concursul tehnic la punerea în executare a interceptării şi înregistrării convorbirilor telefonice autorizate de judecător.

Se constată astfel că legalitatea punerii în executare de către Serviciul Român de Informaţii a mandatelor de supraveghere tehnică are legătură cu procedeul probatoriu şi calitatea probelor astfel obţinute. Punerea în executare a măsurilor de supraveghere tehnică trebuia să se realizeze numai de procuror sau de alte organe de cercetare penală ale poliţiei judiciare. Nu putem să neglijăm faptul că toate procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice depuse în volumele LXX şi LXXI ale dosarului de urmărire penală sunt semnate de ofiţeri de poliţie judiciară. Cu toate acestea, în prezenta cauză, planează suspiciunea asupra realităţii acestor fapte atestate de respectivele înscrisuri, suspiciune rezultată din chiar comunicările efectuate de Serviciul Român de Informaţii şi întărită de însuşi conţinutul adreselor înaintate de DNA Serviciu Teritorial Braşov, potrivit cărora, serviciul urma a pune în executare măsurile de supraveghere încuviinţate şi *a comunica note de redare relevante*. Se constată astfel încălcarea dispoziţiilor legale privind executarea măsurilor de supraveghere tehnică, deoarece activitatea a fost realizată de un organ necompetent, fără atribuţii de cercetare penală. Asupra relevanţei ori lipsei de relevanţă în economia cauzei a unor stări de fapt ori informaţii rezultate din punerea în aplicare a unor măsuri de supraveghere tehnică putea discerne numai procurorul.

Încălcarea normelor procedurale ce reglementează competenţa de punere în executare a măsurilor de supraveghere tehnică este sancţionată cu nulitatea absolută. S-a constatat de asemenea că decizia nr. 302 din 04.05.2017 a Curţii Constituţionale a fost publicată în monitorul oficial nr.566/17.07.2017, mai înainte de întocmirea prezentului rechizitoriu– 10.08.2018–, decizie prin care a fost admisă excepţia de neconstituţionalitate şi s-a constatat că *soluţia legislativă cuprinsă în dispoziţiile art.281 alin 1 lit. b) din codul de procedură penală care nu reglementează în categoria nulităţilor absolute încălcarea dispoziţiilor referitoare la competenţa după calitatea persoanei a organului de urmărire penală este neconstituţională*. Se constată, de asemenea, o pasivitate a legiuitorului care nu a intervenit asupra textului de lege constatat neconstituţional. În raport de efectul obligatoriu al deciziilor Curţii Constituţionale (art.147 alin 4 din Constituţia României, art.11 alin 3 şi art.31 alin 1 din Legea nr.47/1992) şi în absenţa unei dispoziţii legale exprese, sancţiunea nulităţii absolute trebuie aplicată în conformitate cu decizia instanţei de contencios constituţional.

Pe cale de consecinţă, judecătorul prim sesizat a concluzionat că încălcarea dispoziţiilor art.142 alin 1 teza a II a Cod procedură penală, prin punerea în executare a măsurilor de supraveghere de către alte organe şi nu de procuror sau alte organe de cercetare penală ale poliţiei judiciare, atrage nulitatea absolută a actelor efectuate, ca efect al aplicării dispoziţiilor art.281 alin 1 lit b) Cod procedură penală în forma stabilită ca fiind constituţională prin decizia nr.302/2017 a Curţii Constituţionale şi ca atare vătămarea este prezumată de drept. Pe cale de consecinţă, nu mai trebuie analizată existenţa şi gravitatea vătămării procesuale cauzate prin punerea în executare a măsurii interceptării către serviciile de informaţii, fapt care determină lipsa de relevanţă a precizării făcută de procuror în sensul că Serviciul Român de Informaţii a asigurat numai suportul tehnic pentru realizarea supravegherii tehnice şi că toate celelalte activităţi de punere în executare a măsurilor au fost realizate de ofiţerii de poliţie judiciară.

Reţinem de altfel că, prin decizia nr.26 din 16.01.2019, instanţa de contencios constituţional a constatat existenţa unui conflict juridic de natură constituţională între Ministerul Public– Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi Parlamentul României, pe de o parte, şi Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi celelalte instanţe judecătoreşti, pe de altă parte, generat de încheierea între Ministerul Public– Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi Serviciul Român de Informaţii a protocolului nr.0050 din 04 februarie 2009, precum şi de exercitarea în mod necorespunzător a controlului parlamentar asupra activităţii Serviciului Român de Informaţii. În cuprinsul considerentelor deciziei, paragraful 155 Curtea reţine că, *la data încheierii protocolului de cooperare analizat, Serviciul Român de Informaţii nu avea atribuţii de cercetare penală şi prin urmare nu avea calitatea de organ de cercetare penală*,

activitatea a mărginindu-se la asigurarea unui sprijin tehnic la realizarea unor activități de cercetare penală pentru infracțiuni privind siguranța națională.(se face referire la decizia nr.734/23.11.2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.352/23.04.2018, par.17-18). În consecință sprijinul/ suportul/concursul tehnic nu poate fi echivalat cu o activitate de cercetare penală, specifică organelor de urmărire penală. De aceea, indiferent de faptul că sprijinul tehnic acordat în temeiul legii nr.14/1992 a vizat perioada de activitate a Codului de procedură penală din 1968 s-au a noului Cod de procedură penală, Curtea reține că acest sprijin nu putea fi valorizat ca o activitate de cercetare penală.

Ca urmare a constatării nulității procedurii probator, s-a constatat și nulitatea probelor astfel obținute, cu consecința excluderii din materialul probator a tuturor proceselor-verbale de consemnare a rezultatelor activității de supraveghere tehnică, depuse în volumele LXX și LXXI ale dosarului de urmărire penală nr.159/P/2017.

Această soluție se impune și în raport de faptul că prin folosirea terminologiei de verificare a legalității administrării probelor legiuitorul a urmărit să supună controlului judecătorului de cameră preliminară modalitatea, operațiunile de obținere și folosire a probei, putându-se constata nulitatea procedurii de administrare a probei, cu consecința excluderii acesteia. Ca atare, excluderea nu reprezintă o sancțiune autonomă de drept procesual, ci este rezultatul constatării/declaratii nulității procedurii de administrare a probei. În acest sens sunt și considerentele Deciziei nr.383/2015 a Curții Constituționale în care se arată: - *Curtea constată că o probă nu poate fi obținută nelegal decât dacă mijlocul de probă și/au procedeul probatoriu prin care este obținută este nelegal, aceasta presupunând nelegalitatea dispunerii, autorizării sau administrării probei. Or nelegalitatea acestora este sancționată de prevederile art.102 alin 3 Cod procedură penală, prin aplicarea regimului nulității absolute sau relative. Aceasta deoarece nulitățile, așa cum sunt ele reglementate la art.280-282 Cod procedură penală, , privesc doar actele procedural și procesuale, adică mijloacele de probă și procedeele probatorii și nicidecum probele în sine care nu sunt decât elemente de fapt. Prin urmare, este firească aplicarea regimului nulităților conform art. 102 alin 3 Cod procedură penală, doar actelor prin care s-a dispus sau s-a autorizat proba sau actelor prin care s-a administrat aceasta. Doar aceste acte pot fi lovite de nulitate absolută sau relativă, această din urmă presupunând o încălcare a drepturilor unui participant la procesul penal, ce nu poate fi înlăturată altfel decât prin excluderea probei astfel obținute din procesul penal. Așadar Curtea apreciază că art.102 alin 2 Cod procedură penală trebuie coroborat cu alin 3 al acestui text legal, ceea ce înseamnă că probele obținute prin actele prevăzute la art.102 alin 3 cod procedură penală nu pot fi folosite în procesul penal în condițiile în care aceste acte sunt lovite de nulitate absolută sau relativă. Cele două alineate nu reglementează instituții diferite, ci presupun întotdeauna aplicarea regimului nulităților în materia probațiunii așa cum este acesta reglementat la art.280-282 Cod procedură penală, iar rezultatul nulității actelor, respectiv al mijloacelor de probă și procedeele probatorii determină imposibilitatea folosirii probelor în proces.*

De asemenea, judecătorul a reținut că probele care nu au fost excluse sau actele de urmărire penală menținute cu ocazia verificării în camera preliminară nu mai pot fi excluse în etapa judecătii. Acest aspect reiese din rațiunea legiuitorului care a intenționat ca într-o procedură prealabilă judecătii să se evalueze cu caracter definitiv actele de urmărire penală.

Legat de soluția de excludere a probelor s-a mai constatat că prin decizia nr. 22 din 18 ianuarie 2018 a Curții Constituționale (publicată în Monitorul Oficial nr.177 din 26.02.2018) a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.102 alin 3 Cod procedură penală și s-a constatat că acestea sunt constituționale în măsura în care, prin sintagma *excluderea probei* din cuprinsul lor, se înțelege și eliminarea mijloacelor de probă din dosarul cauzei. În considerentele deciziei instanța de contencios constituțional a subliniat în paragraful 27 că, eliminarea fizică a mijloacelor de probă din dosarele penale, cu ocazia excluderii probelor aferente, prin declararea lor ca fiind nule, conform prevederilor art. 102 [alin. \(3\)](#) din Codul de procedură penală, excludere ce presupune atribuirea unei duble dimensiuni sensului noțiunii de „excluderea probei” - respectiv dimensiunea juridică și cea a eliminării fizice, - este de natură a garanta, de o manieră efectivă, drepturile fundamentale mai sus invocate, asigurând, totodată, textului criticat un nivel sporit de claritate, precizie și previzibilitate. Prin urmare, Curtea reține

că doar în aceste condiții instituția excluderii probelor își poate atinge finalitatea, aceea de a proteja atât judecătorul, cât și părțile de formarea unor raționamente juridice și de pronunțarea unor soluții influențate, direct sau indirect, de potențiale informații sau concluzii survenite ca urmare a examinării sau reexaminării empirice, de către judecător, a probelor declarate nule.

Având în vedere aceste considerente, s-a dispus îndepărtarea de la dosarul cauzei a acestor mijloace de probă dar și a suporturilor care conțin rezultatul măsurilor de supraveghere menționate (activitate ce se va realiza efectiv la momentul rămânerii definitive a prezentei încheieri). Pe cale de consecință, s-a dispus remedierea actului de sesizare al instanței, rechizitoriul nr.159/P/2017 în sensul înlăturării din cuprinsul stării de fapt a referirilor la aceste mijloace de probă. Eliminarea mențiunilor din cuprinsul stării de fapt se impune pentru aceleași rațiuni avute în vedere în decizia nr.22/2018 a Curții Constituționale, în caz contrar fiind anulat chiar efectul excluderii fizice a mijloacelor de probă a căror nulitate a fost constatată.

Având în vedere că acuzațiile penale și dispoziția de trimitere în judecată nu se întemeiază numai pe mijloacele de probă excluse, judecătorul de cameră preliminară a constatat că nu se impune restituirea cauzei la parchet în temeiul art.346 alin 3 lit. b) Cod procedură penală, soluția ce se va adopta în sensul celor expuse în precedent fiind întemeiată pe dispozițiile art. 345 alin 3 Cod procedură penală în sensul că se vor admite în parte cererile și excepțiile de cameră preliminară invocate de inculpații Toma Dorel, Goman Fluture, Goma Cristinel și Tănase Radu în cauza având ca obiect sesizarea cu rechizitoriul nr.159/P/2017 întocmit la data de 10.08.2018 de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție- Serviciul Teritorial Brașov.

Prin încheierea pronunțată la data de 23.10.2019 de către judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Brașov, în dosarul nr. 2650/62/2018/a1, s-au dispus următoarele:

Respinge excepția de nelegalitate și excepția nulității absolute a actelor de urmărire penală, excepții invocate de inculpații Toma Dorel, Geogean Ana- Alina, Goman Fluture, Goman Cristinel, Tănase Radu, Dulcinatu Lucia și Gunea Sergiu.

În baza art.346 alin 4 Cod procedură penală, constată remediate neregularitățile constatate prin încheierea ședinței camerei de consiliu din data de 23.04.2019 și dispune începerea judecării privind pe inculpați sub aspectul infracțiunilor pentru care au fost trimiși în judecată.

Pentru a dispune în acest sens, judecătorul de cameră preliminară prim sesizat a avut în vedere următoarele:

După comunicarea încheierii, în termenul de 5 zile indicat în cuprinsul acesteia, în acord cu dispozițiile art. 345 alin. 3 din Codul de procedură penală, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov a înaintat judecătorului de cameră preliminară ordonanța pentru remedierea neregularităților rechizitoriului nr. 159/P/2017 din data de 10.08.2019, emisă la data de 11.06.2019, precum și dosarul de urmărire penală.

Examinând modul în care s-a dispus regularizarea rechizitoriului, judecătorul de cameră preliminară a constatat că neregularitățile rechizitoriului nr. 157/P/2017 din data de 10.08.2018 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov, constatate prin încheierea ședinței camerei de consiliu din data de 23.04.2019, au fost remediate de procuror în mod corespunzător.

S-a constatat, în primul rând, că ordonanța emisă de procuror pentru îndreptarea neregularităților și care face corp unitar cu rechizitoriul, având valoare egală cu actul de sesizare cu toate consecințele prevăzute de lege, îndeplinește toate condițiile de formă ale rechizitoriului inclusiv cele referitoare la verificarea legalității și temeiniciei de către procurorul ierarhic superior și conține mențiunea privind menținerea dispoziției de trimitere în judecată a tuturor inculpaților, pentru infracțiunile pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală și s-a dispus inițial trimiterea acestora în judecată.

În al doilea rând, s-a constatat că din conținutul stării de fapt expusă în rechizitoriu au fost înlăturate referirile la probe excluse, starea de fapt este reținută pe baza celorlalte probe care, în opinia procurorului, susțin acuzația formulată, probe a căror legalitate a fost constatată

de judecătorul de cameră preliminară prin încheierea de ședință din data de 23.04.2019 și care, de altfel, nu au fost contestate, cu excepția raportului de constatare tehnico-științifică, cererea privind excluderea acestei probe fiind respinsă prin încheierea menționată pentru argumentele acolo expuse.

În starea de fapt reconturată nu se mai face nicio referire la conținutul convorbirilor interceptate, după cum nu se face referire în cuprinsul stării de fapt la aceste mijloace de probă a căror nulitate absolută a fost constatată de judecătorul de cameră preliminară, cu o singură excepție cu privire la care se va face referire în continuare.

S-a observat că din secțiunea rechizitoriului – „mijloace de probă” nu a fost îndepărtată referirea la volumele LXX și LXXI ce conțin procesele - verbale de redare a convorbirilor telefonice. Simpla mențiune însă a existenței unor astfel de procese - verbale, în condițiile în care conținutul lor nu este expus iar un raționament juridic pe baza acestora nu poate fi dezvoltat, nu poate atrage concluzia că neregularitatea constatată nu a fost remediată.

În ceea ce privește critica adusă ordonanței prin care au fost remediate neregularitățile formulată de inculpații Goman Fluture și Goman Cristinel, potrivit căreia ordonanța a fost emisă de însuși procurorul care a verificat sub aspectul legalității și temeiniciei rechizitoriul aceasta este nefondată.

Astfel, procurorul redactor al ordonanței este unul dintre cei doi procurori care au întocmit rechizitoriul și care, mai înainte de sesizarea instanței respectiv la data de 13.08.2018 a fost verificat, în temeiul art. 328 Cod procedură penală și art.22 ind 2 din OUG nr.43/2002 de către procurorul ierarhic superior, procuror șef secție din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție.

Ordonanța întocmită de procurorul de caz a fost verificată în același temei de procuror șef secție din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție, la data de 12.06.2019, fiind lipsit total de relevanță faptul că ordonanța fusese întocmită cu numai o zi mai înainte adică în 11.06.2019.

O altă critică adusă prin memoriul depus de acești inculpați, dar și de inculpata Dulcinatu Lucia, vizează faptul că în ordonanța de remediere se face referire la probele excluse atunci când se precizează care sunt mijloacele de probă din care ar rezulta relația extraconjugală a inculpaților Goman Fluture și Dulcinatu Lucia. Cu privire la aceasta, judecătorul de cameră preliminară a reținut, ca și în precedent, că simpla mențiune a existenței în realitatea faptică unor astfel de probe, însă cu privire la care s-a pronunțat soluția excluderii lor din ansamblul probelor din prezenta cauză, în condițiile în care conținutul lor nu este expus iar un raționament juridic pe baza acestora nu poate fi dezvoltat, nu poate atrage concluzia că neregularitatea constatată nu a fost remediată.

În ceea ce privește îndepărtarea fizică de la dosar a probelor excluse consecință a constatării nulității procedurii probator, aceasta s-ar fi făcut la final, în măsura în care soluția adoptată va rămâne definitivă. Contrar susținerilor inculpaților, judecătorul a constatat că intervenția procurorului asupra dosarului de urmărire penală după momentul sesizării instanței se limitează la îndrumările date prin încheierea de cameră preliminară, în speță judecătorul cerând procurorului a reface starea de fapt eliminând din conținutul expunerii orice referire la probele declarate nule, activitate efectuată în cauză astfel cum rezultă din ordonanța emisă. De altfel, aceste aspecte au fost tratate în încheierea precedentă judecătorul de cameră preliminară menționând expres necesitatea îndepărtării de la dosarul cauzei a acestor mijloace de probă excluse dar și a suporturilor care conțin rezultatul măsurilor de supraveghere.

La data de 22.07.2019, inculpata Geogean Ana Alina prin avocatul său ales, a depus la dosar (volumul VI, filele 41-46) un memoriu însoțit de înscrisuri, prin care invocă *excepția nulității absolute a urmăririi penale* desfășurată în cauză de procurorul de caz al Direcției Naționale Anticorupție, care a semnat, alături de procurorul șef al structurii, rechizitoriul emis în data de 10 august 2018 în dosarul nr.159/P/2017.

În temeiul art. 281 alin 1 lit b) din Codul de procedură penală, în raport de efectul erga omnes al Deciziei CCR nr.302/201, art.346 alin 3 lit. b) din Codul de procedură penală, se solicită *constatarea nulității absolute a actelor procesuale și procedurale efectuate de către procuror în datele de 16,22 și 29 septembrie 2015, constatarea nulității absolute a tuturor*

actelor procesuale și procedurale ce au urmat după septembrie 2015, excluderea tuturor probelor administrate în cursul urmăririi penale, restituirea cauzei la parchet.

În dezvoltare se arată că, acest procuror nu avea vechimea minimă pentru a fi numit în cadrul Direcției Naționale Anticorupție și, mai mult, se arată că acesta a efectuat acte de urmărire penală în dosarul de față, mai înainte de numirea sa în cadrul acestei structuri de parchet. Se menționează astfel:

- ordonanța de extindere a urmăririi penale in rem, emisă la data de 16 septembrie 2015, în dosarul penal nr.77/P/2012, ce a fost avută în vedere la începerea urmăririi penale *in personam* împotriva inculpatei Geogean Ana Alina, la punerea în mișcare a acțiunii penale, la reținerea și arestarea sa preventivă din data de 18 aprilie și apoi la arestarea domiciliu după data de 20 iulie 2018 precum și la trimiterea sa în judecată, cadru viciat în care s-au administrat toate probele;
- referatul cu propunere de dispunere a unor măsuri de supraveghere tehnică la data de 22 septembrie 2015, măsuri încuviințate de judecătorul de drepturi și libertăți pentru 30 de zile, fiind emis mandatul de supraveghere tehnică nr.820/UP, măsuri apoi prelungite conform încheierilor tribunalului 280/UP/21.10.2015, nr.314/UP/20.11.2015 și 343/UP/18 octombrie 2015; se precizează că, datele obținute prin supravegherea inculpatei au stat la baza extinderii urmăririi penale și efectuării în continuare a urmăririi penale prin ordonanțele procurorului din data de 14 ianuarie 2016 și 5 aprilie 2018;
- ordonanța din data de 29 septembrie 2015 prin care s-a dispus UAT Ghimbav să predea toate înscrisurile având legătură cu relațiile comerciale dintre Primăria Ghimbav și societățile comerciale GECOMAR, EUROSTINGAL, EDILITAR COM și BAZA BRANZ, ordonanță la care primăria a răspuns cu adresa nr.911/8.10.2015, datele obținute din înscrisuri fiind avute în vedere în continuarea urmăririi penale și până la trimiterea sa în judecată.

Precizează inculpata că în raport de dispozițiile și considerentele expuse de Curtea Constituțională a României în decizia sa nr. 302/2017, dar și principiul *quod nullum est nullum producit effectum*, față de evidenta lipsă de competență funcțională și materială a DNA-Serviciul Teritorial Brașov în instrumentarea cauzei *prin procurorul de caz în datele de 16,22 și 29 septembrie 2015*, toate actele de urmărire penală efectuate în și după aceste zile până la trimiterea sa în judecată sunt lovite de nulitate absolută, ca efect al ineficienței juridice a actelor procesuale menționate precizându-se ca lipsește valoarea lor juridică și ca efect indirect provenind din conexitatea cauzală cu actele procesuale posterioare.

Arată inculpata că, față de parcursul profesional cunoscut din consultarea hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii, este evident că înainte de numirea sa în cadrul DNA la 6 octombrie 2015, procurorul nu putea legal să acționeze în numele DNA, efectuând urmărirea penală în cauză. Apoi se arată că, întrucât actele procesuale din septembrie 2015 au influențat organic continuarea urmăririi penale până la sesizarea instanței de judecată, din rațiuni de echitate a procedurii, toate actele de urmărire penală aflate în legătură cauzală directă cu cele nule absolut sunt, la rândul lor, lovite de nulitate absolută, soluție consacrată de art.280 alin 2 Cod procedură penală.

În fine, se arată că această nulitate absolută vizează actele de urmărire penală pentru încălcarea dispozițiilor *în materia competenței organelor de urmărire penală*, astfel că poate fi invocată în orice stare a procesului în conformitate cu art.281 alin 3 din Codul de procedură penală și nu poate fi acoperită prin invocarea altor temeuri juridice.

Inculpații Goman Fluture, Goman Cristinel și Tănase Radu prin avocatul ales, prin memoriul depus la data de 22.07.2019 (filele 48-50) și apoi completat cu note scrise la data de 16.09.2019 (filele 151-156 volumul VI) au solicitat să se constate nulitatea absolută a tuturor actelor de urmărire penală efectuate în cauză motivat de faptul că, procurorul de caz nu avea *competența funcțională* să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, fiind invocate dispozițiile art. 280 alin 2 Cod procedură penală raportat la art.56 alin 6 Cod procedură penală raportat la art.87 alin 2 din Legea nr.304/2004 astfel cum a fost modificat prin OUG nr.92/2018.

În dezvoltare se arată în esență se arată că, procurorul de caz nu avea competența funcțională să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, întrucât nu avea vechimea

necesară pentru îndeplinirea funcției de procuror DNA la data numirii sale în funcție, menționând că aceasta ar fi trebuit să fie de 10 ani potrivit art.87 alin 2 din Legea nr.304/2004 astfel cum a fost modificat prin OUG nr.92/2018.

Precizează inculpații că sancțiunea încălcării competenței funcționale este aceea a inexistenței actului efectuat în asemenea condiții, care atrage, totodată, efectele prevăzute de art.280 alin 2 Cod procedură penală.

În al doilea rând se precizează că procurorul a efectuat acte de urmărire penală mai înainte de a fi numit în funcția de procuror al Direcției Naționale Anticorupție în cadrul Serviciului Teritorial Brașov astfel că a îndeplinit nelegal următoarele acte de urmărire penală: ordonanța de extindere a urmăririi penale din data de 16.09.2015 și referatul de luare a măsurilor de supraveghere.

Inculpații au formulat cerere în probațiune pusă în discuția părților la termenul de judecată acordat în data de 22.07.2019 și admisă în parte de judecătorul de cameră preliminară sens în care s-a solicitat Consiliului Superior al Magistraturii a comunica date relevante soluționării excepțiilor invocate de inculpați cum sunt vechimea în funcție pe care o avea procurorul de caz la momentul delegării/numirii în funcție în cadrul DNA –Serviciul Teritorial Brașov, să comunice ordinele de delegare/numire și hotărârea consiliului nr.528/2015.

Cu adresa nr.15719/ din data de 05.08.2019, Direcția resurse umane și organizare - Serviciul resurse umane pentru parchete din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a comunicat datele solicitate, atașând totodată înscrisurile solicitate, din conținutul adresei rezultă următoarele:

- procurorul de caz a fost numit în funcția de procuror stagiar prin Hotărârea nr. 437/30 iunie 2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii;
- prin Ordinul nr.1906/17.08.2015 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a dispus delegarea acestuia începând cu data de 01.09.2015, în funcția de procuror în cadrul Serviciului Teritorial Brașov al Direcției Naționale Anticorupție;
- prin Hotărârea Secției pentru procurori nr. 528 din 06.10.2015 s-a avizat favorabil numirea la Direcția Națională Anticorupție iar prin Ordinul nr.470/07.10.2015 al procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, procurorul a fost numit în funcție în cadrul Serviciului Teritorial Brașov al Direcției Naționale Anticorupție, începând cu data de 07.10.2015;
- prin Hotărârea Secției pentru procurori nr. 8 din 12.01.2016 s-a hotărât încetarea activității acestui procuror începând cu data de 15.01.2016;
- prin Ordinul nr. 748/05.2018 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a dispus prelungirea delegării în funcția de procuror în cadrul Serviciului Teritorial Brașov al Direcției Naționale Anticorupție, pe o perioadă de 6 luni;
- prin Ordinul nr.2288/27.09.2018 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a dispus delegarea în funcția de procuror în cadrul Serviciului Teritorial Brașov al Direcției Naționale Anticorupție, delegare care a încetat prin Hotărârea nr.490/17.10.2018 a Secției pentru procurori.

Prin memoriul depus la data de 16 septembrie 2019 (filele 176-177 volumul VI dosar instanță), inculpatul Gunea Sergiu a solicitat să se constate nulitatea absolută a tuturor actelor de urmărire penală întocmite de procurorul de caz în perioada 01.09.2015- 07.10.2015, respectiv ordonanța de extindere a urmăririi penale din 29.09.2015, ordonanța din 16 septembrie 2015 și referatul cu propunere de dispunere a unor măsuri de supraveghere tehnică din 22.09.2015 dar și a actelor de urmărire penală ce au legătură directă cu acestea. În dezvoltare se arată că potrivit înscrisurilor de la dosar procurorul vizat a fost delegat prin ordinul nr.1906/17.08.2015 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, la DNA ST Brașov începând cu data de 01.09.2015; raportat la dispozițiile legale care reglementează materia la data de 01.09.2015 procurorul nu îndeplinea cerințele legale, nu avea vechimea minimă cerută de art.87 din Legea nr.304/2004 respectiv 6 ani, nu fusese declarat admis la interviul care la acea dată încă nu avusese loc, astfel că potrivit art.57 alin 8 din Legea nr.304/2004 nu putea fi delegat în mod legal la DNA. Actele de urmărire penală întocmite între 01.09.2015 și date de 07.10.2015 data numirii în funcția de procuror DNA prin ordinul nr.470/07.10/2015 sunt lovite

de nulitate absolută, fiind practic instrumentate de un procuror cu grad profesional de aferent parchetului de pe lângă Judecătoria Braşov. Se mai arată că aspectele privind încălcarea competenţei materiale şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală a mai fost analizată de CCR, care în motivarea deciziei nr.302/2017 a arătat că încălcarea dispoziţiilor privitoare la competenţa materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală atrage sancţiunea nulităţii absolute.

După comunicarea adresei şi înscrisurilor menţionate mai sus, inculpaţii Toma Dorel, Geogean Ana Alina şi Dulcinatu Lucia au invocat *excepţia de nelegalitate a actului administrativ*, respectiv a Ordinului nr.1906 /17.08.2015 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie prin care s-a dispus delegarea pentru o perioadă de 6 luni a procurorului de caz la DNA- Serviciul Teritorial Braşov începând cu data de 1.09.2015.

Inculpata Geogean Ana Alina a invocat şi excepţia de nelegalitate a actului administrativ cu caracter individual respectiv a Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii - Secţia pentru procurori nr. 52 din 6 octombrie 2015 de avizare a numirii procurorului de caz la Serviciul Teritorial al Direcţiei Naţionale Anticorupţie.

Prin memoriul depus la data de 25.09.2019 (fila 27-30 volumul VII dosar instanţă), inculpata Geogean Ana Alina, prin avocatul ales invocă un motiv suplimentar în susţinerea excepţiei de nelegalitate a Hotărârii C.S.M nr.528/06 octombrie 2015, respectiv *încălcarea obligaţiei specializării procurorilor din cadrul Direcţiei Naţionale Anticorupţie în combaterea corupţiei*, înainte de numirea acestora în carul structurii de parchet,

Sintetizând argumentele inculpaţilor judecătorul de cameră preliminară a reţinut că au fost invocate următoarele aspecte:

1. inculpatul Toma Dorel apreciază că Ordinul nr.1906 din data 17.08.2015 eludează normele în materie prin aceea că dispune delegarea procurorului de caz în cadrul Direcţiei Naţionale Anticorupţie, deşi nu avea vechimea necesară cerută de legiuitor de 6 ani şi nici nu susţinuse un interviu organizat de comisia constituită în acest scop, fiind încălcate dispoziţiile art.87 alin 2 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară;

- art.57 alin 7 din Legea nr.304/2004 privind statutul judecătorilor şi procurorilor privind delegarea procurorilor constituie o normă generală şi anterioară normei speciale instituită de art.87 alin 1 din Legea nr.304/2004, în acest sens arătându-se că, procurorii din cadrul Direcţiei Naţionale Anticorupţie nu puteau fi delegaţi în cadrul acestei structurii de parchet şi putea funcţiona numai în urma numirii lor, numire care putea interveni dacă erau îndeplinite condiţiile stipulate de art.87 alin 2 din Legea nr.304/2004 respectiv să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproşabilă, o vechime de cel puţin 6 ani în funcţia de procuror sau judecător şi să fie declaraţi admişi în urma unui interviu organizat de comisia constituită în acest scop; procurorul de caz avea la data delegării o vechime în magistratură de 5 ani şi 11 luni şi nu se organizase vreun interviu; nu poate fi acceptată teza potrivit căreia pot fi delegaţi în cadrul Direcţiei Naţionale Anticorupţie procurori indiferent de vechime, specificul structurii de parchet rezultând din chiar expunerea de motive a proiectului Legii pentru aprobarea Ordonanţei de Urgenţă nr.43/2002 privind Parchetul Naţional Anticorupţie

2. inculpata Geogean Ana Alina apreciază că ordinul procurorului general este un act administrativ cu caracter individual şi sunt îndeplinite condiţiile de admisibilitate prevăzute de art.4 alin 2 din Legea nr.554/2004, în raport cu obiectul procedurii de cameră preliminară, cererea inculpatei de constatare a nulităţii absolute a întregii urmăririi penale determinat de absenţa competenţei funcţionale şi materiale a organului de urmărire penală procurorul de caz de a efectua acte de urmărire penală înaintea numirii sale în DNA, justificarea oferită de acuzare pentru afirmarea competenţei procurorului prin trimiterea la Ordinul Procurorului General nr.1906 din data 17.08.2015 şi dispoziţiile art.52 Cod procedură penală potrivit cărora instanţa penală are competenţa de a judeca orice chestiune prealabilă soluţionării cauzei, potrivit regulilor şi mijloacelor de probă privitoare la materia căreia îi aparţine acea chestiune;

- procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie are rang de autoritate publică astfel cum rezultă din titlul III din Constituţie, art.131 alin 2 şi art. 132

alin 2 din Constituție, conduce Ministerul Public, iar în exercitarea atribuțiilor care îi revin emite ordine cu caracter intern;

- procurorul general avea calitatea de a emite acte interne în vederea executării dispozițiilor legale privind delegarea procurorilor în cadrul aceleiași unități de pachet nu și în cadrul DNA structură autonomă și cu personalitate juridică distinctă; procurorul general nu avea calitatea de a emite acte de numire a procurorilor în cadrul DNA, calitate conferită exclusiv procurorului șef DNA. În argumentarea acestui punct de vedere se arată că, după reorganizarea Parchetului Național anticorupție prin OUG nr.43/2002, aprobată prin Lege nr.503/2002 și OUG nr. 134/2005, Direcția Națională Anticorupție funcționează ca direcție autonomă, cu personalitate juridică în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, își exercită atribuțiile judiciare prin procurori specializați în combaterea corupției și este condusă de către procurorul general prin intermediul procurorului șef al Direcției, potrivit art.1 din OUG nr.43/2002. Autonomia DNA față de celelalte parchete în cadrul Ministerului Public este reținută și în dispozițiile art.80 alin 2 din legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și se manifestă chiar de la încadrarea procurorilor prin ordin al procurorului șef al DNA. Se precizează că potrivit art. 87 din lege, încadrarea se poate face numai prin numire, între condițiile de numire figurând, la momentul emiterii ordinului, vechimea în funcția de procuror de cel puțin 6 ani, pragul minim de vechime crescând la 8 și mai apoi la 10 ani prin Legea nr.207/2018 și mai apoi prin OUG nr. 92/2018;
- se arată în continuare că potrivit art.57 alin 7 procurorii puteau fi delegați în interesul serviciului de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție la parchetele din cadrul Ministerului Public, pentru cel mult 6 luni cu acordul lor scris;
- deși magistrații nu se supun regulilor unui contract de muncă, natura juridică a unor instituții precum delegarea poate fi analizată numai în cadrul disciplinei dreptului muncii; executarea unui contract de muncă este guvernată de principiul stabilității în muncă ceea ce presupune că modificarea/încetarea contractului poate interveni numai în condițiile stabilite de lege; delegarea presupune o modificare a locului de muncă care rămâne în cadru aceleiași unități cu personalitate juridică proprie; în privința magistraților modificarea locului de muncă trebuie să respecte inamovibilitatea judecătorilor (art.2 din legea nr.304/2004 - condiția acordului), respectiv stabilitatea procurorilor (potrivit art. 3 din lege mutarea procurorilor presupune un acord prealabil și se poate face numai prin transfer, detașare sau delegare); printre condițiile delegării procurorilor potrivit art. 57 din Legea nr. 304/2004 nu este prevăzut avizul CSM.
- procurorul nu putea dobândi funcția în cadrul DNA decât prin numire, situație în care se cererea avizul CSM și verificarea condiției de vechime de cel puțin 6 ani în funcția de procuror;
- din adresa CSM Serviciul Resurse umane rezultă că, la data delegării procurorul de caz nu avea vechimea cerută de lege de 6 ani, la data delegării, delegarea a ținut loc de ordin de numire în DNA;
- delegarea a fost dispusă nelegal de către șeful său ierarhic într-o unitate a Ministerului Public care era autonomă față de Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, avea personalitate juridică proprie și condiții de acces în funcție fără ca procurorul să le fi îndeplinit sau să fi fost verificate, fiind încălcat principiul stabilității procurorilor;
- susținând nelegalitatea actului administrativ cu caracter individual respectiv a Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii - Secția pentru procurori nr. 528 din 6 octombrie 2015 de avizare a numirii procurorului de caz la Serviciul Teritorial al Direcției Naționale Anticorupție inculpata Geogean Ana Alina expune pe lângă argumentele de vechime în funcție a procurorului la data de 06 octombrie 2015, precizează că temeiurile de drept invocate în hotărâre respectiv art.40 lit k) din Legea nr.317/2004 privind Consiliului Superior al Magistraturii (îndeplinirea atribuțiilor stabilite prin lege și regulament) și art.87 alin 1 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară (încadrarea în PNA/DNA cu procurori numiți, cu avizul CSM) nu dau posibilitatea unei dispense, cât privește condiția unei vechimi de cel puțin șase ani în funcția de procuror pentru numirea în DNA. Se arată în

continuare că voința legiuitorului a fost să ofere prin crearea PNA, reorganizat în 2005 ca Direcție, un instrument de luptă împotriva corupției funcționarilor publici, calitativ superior unităților din cadrul Ministerului Public existente până atunci. În asigurarea creșterii forței acestui instrument s-au prevăzut condiții stricte prin lege: o vechime minimă și existența specializării procurorilor în combaterea corupției;

- argumentând în continuare nelegalitatea hotărârii menționate anterior, inculpata precizează că a fost încălcată obligația specializării procurorilor din cadrul DNA în combaterea corupției, înainte de numire. Detaliind, inculpata arată că cerința specializării procurorilor în combaterea corupției este una dintre caracteristicile carierei procurorilor numiți în cadrul DNA, garanție a independenței și imparțialității acestor procurori în activitatea lor ulterioară de combatere a infracțiunilor de corupție, ca parte a obligației lor de formare profesională continuă (conform art.35 din legea nr.303/204 privind statutul judecătorilor și procurorului). Se face trimitere la decizia instanței de contencios constituțional, chemată să se pronunțe cu privire la constituționalitatea art.2 alin 3 din Legea nr.364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare și se subliniază că, în paragraful 20 Curtea arată că formularea normei permite interpretarea potrivit căreia specializarea ar constitui o condiție pentru numirea ca organ de cercetare în această structură.

În continuare inculpata precizează că arogarea art. 9 din OUG nr.43/2002 prin Legea nr.247/2005 și enunțarea pentru viitor a condițiilor speciale de numire în cadrul DNA prin art.83 alin 2 din Legea nr.302/2004 privind organizarea judiciară, renumerotat apoi ca fiind art.87 alin 2 din lege (buna pregătire profesională, conduita morală ireproșabilă, vechime de cel puțin 8 ani și mai apoi de 10 ani și să fi fost declarați admiși la un interviu, la care, în anul 2018, prin Legea nr.207/2018 s-a adăugat și condiția de a nu fi fost sancționați disciplinar) nu înseamnă că s-a renunțat la condiția generală de dobândire a specializării înainte de numirea procurorilor în DNA. Reamintind dispozițiile art. 1 alin 2 din OUG nr.43/2002 și ale art.12 din Legea nr.304/2004, precizând că repetarea condiției specializării între condițiile de numire apăsă ca redundantă față de misiunea legală a DNA, expunând concluzia ce se desprinde din corespondența purtată cu CSM-Biroul de informare publică și relații cu mass media – adresa nr.4/17802 din 18 septembrie 2019, aceea că pentru a fi numiți în Direcția națională Anticorupție procurorii nu trebuie să îndeplinească condiția specializării, inculpata conchide că, la numirea procurorului de caz în cadrul DNA avizată favorabil prin Hotărârea CSM nr.528/06 octombrie 2015, în afara condițiilor ce i-au permis admiterea în magistratură, nu s-a verificat condiția existenței unei specializări în combaterea infracțiunilor de corupție și s-a îndeplinit condiția unei vechimi de cel puțin 6 ani.

3. inculpata Dulcinatu Lucia a argumentat pe de o parte, admisibilitatea excepției de nelegalitate în cauza de față aflată în procedura de cameră preliminară subliniind că procedura vizează verificarea sesizării instanței, ceea ce presupune verificări cu privire la legalitatea actelor de urmărire penală, conform art. 2 Cod procedură penală, legalitate care include respectarea competenței procurorului; pe de altă parte argumentează nelegalitatea actului administrativ cu caracter individual, emis de o autoritate publică, în regim de putere publică și care dă naștere unor raporturi juridice între procurorul vizat și Direcția Națională Anticorupție, precizând că potrivit art.87 din Legea nr.304/2004, în redactarea din august 2015, pentru a fi numiți în cadrul DNA, procurorii trebuie să aibă, între altele, o vechime de cel puțin 6 ani în funcția de procuror sau judecător;

- potrivit art 57 alin 7 din Legea nr.304/2004, procurorii pot fi delegați la parchete din cadrul Ministerului Public prin ordin al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție;
- dispozițiile ar.87 din Legea nr.304/2004 împiedică încadrarea la DNA a oricărui procuror care nu îndeplinește condițiile de vechime, prin încadrare înțelegând numirea, detașarea, transferul acestuia;
- la data ordinului de delegare, act atacat cu excepția de nelegalitate, procurorul de caz avea o vechime mai mică de 6 ani, astfel că delegarea lui s-a făcut cu încălcarea art.87 din Legea nr.304/2004;

- actul de delegare fiind contrar legii, el nu putea produce efectele recunoscute de lege unui act regulat de delegare, cu consecința că toate actele procedurale întocmite de acest procuror, pe perioada activității acestui ordin sunt nule.

Judecătorul de cameră preliminară a constatat că după pronunțarea încheierii prin care s-a dispus remedierea neregularităților actului de sesizare, ca efect al excluderii din ansamblul materialului probator a mijloacelor de probă sancționate cu nulitatea absolută și ulterior remedierii de către procuror, în termenul prev. de art.345 alin 3 cod procedură penală a neregularității constatate, inculpații au invocat nulitatea absolută a actelor de urmărire penală, invocând încălcarea normelor de competență funcțională a unuia dintre cei doi procurori care au instrumentat cauza ce face obiectul dosarului penal nr.159/2017.

Cu privire la această chestiune, judecătorul a reținut că dispozițiile care reglementează faza camerei preliminare trebuie examinate în mod sistematic prin corelație cu dispozițiile exprese care reglementează nulitățile actelor de procedură, respectiv art. 281 alin. 4 lit. a) din codul procedură penală și art.282 alin 4 lit. a) din același cod. Analiza dispozițiilor legale anterior menționate denotă faptul că legiuitorul a stabilit momentul procesual până la care pot fi invocate nulitățile actelor de urmărire penală, ca fiind până la închiderea procedurii de cameră preliminară. De altfel, în același sens sunt și considerentele expuse de Înalta Curte de Casație și Justiție în decizia nr.14/2018 pronunțată în recurs în interesul legii cu privire la interpretarea art.344 alin 2 Cod procedură penală.

Excepțiile invocate vizează în esență efectuarea actelor de urmărire penală cu încălcarea normelor de competență. Temeiul invocat de inculpații autori excepțiilor este cel vizat de art.52 cod procedură penală, dispoziții potrivit cărora instanța penală este competentă să judece orice chestiune prealabilă soluționării cauzei, chiar dacă prin natura ei acea chestiune este de competența altei instanțe, cu excepția situațiilor în care competența de soluționare nu aparține organelor judiciare. Chestiunea prealabilă se judecă de către instanța penală, potrivit regulilor și mijloacelor de probă privitoare la materia căreia îi aparține acea chestiune. Hotărârile definitive ale altor instanțe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale, cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii.

Din modul în care sunt formulate argumentele expuse în susținerea excepțiilor se constată că se susține teza potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară ar avea competența funcțională de a soluționa o chestiune prealabilă de rezolvarea căreia depinde soluția cauzei în fond, în cadrul creat de art.52 cod procedură penală. Această susținere este apreciată de judecătorul de cameră ca fiind nefondată.

Procedura camerei preliminare constituie o fază de sine stătătoare a procesului penal, separată atât de faza de urmărire penală, cât și de cea de judecată. Dându-se valoare principiului separației funcțiilor, această procedură constituie cel mai important exercițiu al funcției judiciare prevăzute la [art. 3 alin. \(1\) lit. c\) Cod procedură penală](#), acela de verificare a legalității trimiterii în judecată, practic se verifică *legalitatea dosarului întocmit de către procuror și aptitudinea lui de a declanșa judecata asupra fondului*. Mai trebuie amintit că examenul întregului material de urmărire penală are loc separat de verificarea rechizitoriului, iar nelegalitatea actelor de urmărire penală nu are drept consecință, de plano, neregularitatea actului de sesizare a instanței.

Este indubitabil că reglementând această funcție judiciară separată precum și faza procesuală distinctă a camerei preliminare, legiuitorul a urmărit să instituie un mecanism procesual prin care neajunsurile urmăririi penale să fie observate și sancționate cu celeritate, în scopul de a deferi judecății numai acele acte de urmărire penală pe baza cărora, legale fiind, să se poată da o soluție acțiunii penale, respectiv pe baza cărora judecătorul fondului să poată aprecia asupra temeiniciei acuzației.

Cu toate acestea, în sensul art.52 Cod procedură penală, chestiunile prealabile sunt cele de natură extrapenală a căror soluționare cade, în principiu, în competența instanței penale, având în vedere că de modul în care sunt dezlegate depinde rezolvarea *fondului unei cauze penale*.

Chestiunile prealabile pot exista în legătură cu situația premisă a infracțiunii, cu o cerință esențială a acesteia sau, de pildă, cu legalitatea unui act de care depinde punerea în libertate

a unei persoane. Rezolvarea chestiunii prealabile se realizează *înainte* ca instanța de judecată să se pronunțe pe fondul cauzei penale (de exemplu, pentru a reține infracțiunea de violență în familie prevăzută de [art. 199 alin. \(1\) C.pen.](#) raportat la [art. 188 C.pen.](#), ca urmare a comiterii infracțiunii de omor asupra soțului cu care inculpatul se afla în proces de divorț, instanța de judecată trebuie să constate dacă hotărârea de divorț a devenit irevocabilă, potrivit legii civile, înainte de comiterea infracțiunii). Instanța penală este competentă să judece orice chestiune prealabilă soluționării cauzei, chiar dacă prin natura ei acea chestiune este de competența altei instanțe, *cu excepția situațiilor în care competența de soluționare nu aparține organelor judiciare, fiind instituită astfel o prorogare de competență a instanței penale*. Ca excepție, [art. 440 C.civ.](#) prevede că, în cazul infracțiunilor a căror calificare presupune existența unui raport de filiație care nu este legal stabilit, hotărârea penală nu poate fi pronunțată înainte de rămânerea definitivă a hotărârii civile privitoare la raportul de filiație, fiind stabilită astfel competența exclusivă a instanței civile de a se pronunța cu privire la raportul de filiație. Chestiunile prealabile se judecă de instanța penală, *potrivit regulilor și mijloacelor de probă privitoare la materia căreia îi aparține acea chestiune*. Hotărârile definitive ale altor instanțe, cu excepția celor penale asupra unei chestiuni prealabile, în procesul penal, au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale, *cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii*. Această excepție trebuie analizată în contextul stabilit de Curtea Europeană în cauza *Lungu ș.a. c. României (hotărârea din 21 octombrie 2014)* în vederea evitării încălcării dreptului la un proces echitabil în componenta referitoare la respectarea principiului securității raporturilor juridice care decurge dintr-o hotărârea definitivă pronunțată de o instanță nepenală.

Concluzionând, judecătorul de cameră preliminară a reținut că, în sensul art.52 Cod procedură penală, chestiunea sau condiția prealabilă reprezintă unul dintre elementele care compun textul incriminator (conținutul juridic al infracțiunii), poate viza obiectul infracțiunii, calitatea autorului sau a victimei, acte juridice preexistente (titlul în temeiul căruia bunul a fost predat în cazul abuzului de încredere), faptele juridice (accidentul – pentru infracțiunea de părăsire a locului accidentului), hotărârile instanțelor de judecată (decizia civilă – în cazul infracțiunii de abandon de familie), poate fi invocată numai în fața instanței de judecată, mai înainte de soluționarea cauzei în fond, textul reglementând practic o prorogare de competență, dispoziții speciale privind competența instanțelor, așa cum de altfel poartă denumirea secțiunea a 3 a a capitolului II din titlul III al Codului de procedură penală în cuprinsul căreia a fost așezat de legiuitor textul menționat.

În același sens, s-a reținut și cu privire la admisibilitatea în procedura de cameră preliminară a *excepției de nelegalitate a actelor administrative cu caracter individual*, Ordinul nr.1906 /17.08.2015 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prin care s-a dispus delegarea pentru o perioadă de 6 luni a procurorului de caz la DNA-Serviciul Teritorial Brașov începând cu data de 1.09.2015 și Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii - Secția pentru procurori nr. 528 din 6 octombrie 2015 de avizare a numirii procurorului de caz la Serviciul Teritorial al Direcției Naționale Anticorupție, prin prisma dispozițiilor din legea nr.554/2004 astfel cum a fost modificată.

În primul rând, analiza legii contenciosului administrativ conduce la concluzia potrivit căreia excepția de nelegalitate permite cercetarea legalității unui act administrativ unilateral pe cale de excepție în cadrul unui proces pornit pentru alte motive decât cele care vizează anularea respectivului act. Excepția de nelegalitate a fost catalogată ca mijloc de apărare comun, efectele ei se produc numai între părțile litigiului, iar în ipoteza admiterii excepției de către instanța competentă, judecătorul ar trebui a soluționa cauza pendinte fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată.

O condiție de admisibilitate a excepției este aceea ca de actul administrativ care face obiectul excepției de nelegalitate sa depindă soluționarea litigiului în fond. În acest sens, judecătorul a reținut că procesul penal are ca finalitate constatarea la timp și în mod complet a faptelor ce constituie infracțiuni, astfel încât orice persoană care a comis o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală. Fapta comisă sau presupusă a fi fost comisă formează obiectul material al procesului penal, iar în raportul de drept penal născut din comiterea acestei fapte, reprezintă obiectul juridic

al procesului penal. Obiectul procesului penal atât cel material cât și cel juridic se numește și cauză penală, litigiu penal sau pricină penală scopul său fiind declanșarea procesului penal. Procesul penal are de regulă patru faze procesuale, urmărirea penală, camera preliminară, judecata și punerea în executare a hotărârilor judecătorești. Dintre acestea mai judecata (în fond și apel) privește fondul procesului penal, al litigiului în sine.

Ca urmare, actele administrative a căror nelegalitate se solicită a fi constatată în cadrul reglementat de art.4 din Legea nr.554/2004 astfel cum a fost modificat prin art. 54 din Legea nr. 76/2012, pentru punerea în aplicare a noului Cod de procedură civilă în vigoare de la 01.07.2013, nu influențează fondul litigiului, de legalitatea ori nu a acestora nu depinde conținutul juridic al infracțiunii, calitatea presupusului autor sau vinovăția acestuia.

Pe cale de consecință, excepția de nelegalitate a actelor administrative apare a fi inadmisibilă - a concluzionat judecătorul de cameră preliminară de prim grad jurisdicțional.

Așa cum a reținut în precedent, inculpații au invocat *excepția nulității absolute a actelor de urmărire penală* pentru încălcarea normelor de competență a organului de urmărire penală, cu referire la art. 281 al. 1 lit. b Cod procedură penală astfel cum trebuie aplicat în urma deciziei nr. 302/2017 a Curții Constituționale, susținând că procurorul de caz care a efectuat acte de urmărire penală în cauză nu putea reprezenta structura de parchet care a instrumentat cauza întrucât pe de o parte nu avea vechimea necesară pentru a fi numit în cadrul acestei structuri de parchet, iar pe de altă parte nu a fost respectată condiția specializării, impusă de art. 1 al. 2 din OUG 43/2002.

Încălcarea normelor procedurale ce reglementează competența după materie și competența după calitatea persoanei conduce la nulitatea actelor efectuate în numele organului judiciar, iar această nulitate nu poate fi decât absolută pentru că, în materia competenței, normele sunt de ordine publică. În acest sens sunt dispozițiile art. 281 al. 1 lit. b Cod procedură penală potrivit cărora, determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente. Prin decizia nr. 302/2017 instanța de contencios constituțional a admis excepția de neconstituționalitate a textului și a *constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 al. 1 lit. b Cod procedură penală care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală este neconstituțională*. Potrivit art. 281 al. 3 Cod procedură penală încălcarea dispozițiilor alin 1 lit. a) - d) poate fi invocată în orice stare a procesului.

S-a invocat inițial faptul că procurorul de caz nu avea vechimea necesară pentru a fi delegat/numit în cadrul Serviciului Teritorial Brașov al DNA și apoi că procurorul nu a îndeplinit condiția specializării impusă de art. 1 al. 2 din OUG 43/2002.

Actele de urmărire penală defăimate a fi fost întocmite cu încălcarea normelor de competență sunt ordonanța de extindere a urmăririi penale in rem, emisă la data de 16 septembrie 2015, în dosarul penal nr.77/P/2012, referatul cu propunere de dispunere a unor măsuri de supraveghere tehnică la data de 22 septembrie 2015 și ordonanța din data de 29 septembrie 2015 prin care s-a dispus UAT Ghimbav să predea unele înscrisuri.

Verificând competența materială funcțională a procurorului în efectuarea actelor de urmărire penală menționate, judecătorul a reținut următoarele:

Nu se contestă competența materială de instrumentare a structurii de parchet în ce privește efectuarea actelor de urmărire penală în prezenta cauză, fiind respectate dispozițiile art. 56 Cod procedură penală corelat cu art. 13 din OUG nr.43/2002 cu modificările ulterioare, ci competența funcțională a procurorului de caz susținându-se că acesta nu putea reprezenta unitatea de parchet întrucât au fost încălcate dispozițiile OUG nr.43/2002 privind numirea în funcție a procurorilor în cadrul acestei structuri de parchet.

Potrivit Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, procurorii sunt numiți de Președintele României se bucură de stabilitate și sunt independenți, în condițiile legii, pot fi mutați prin transfer, detașare sau promovare, numai cu acordul lor. Ei pot fi delegați, suspendați sau eliberați din funcție în condițiile prevăzute de lege.

Potrivit art. 1 alin. (1) din O.U.G nr.43/2002, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 2 din O.U.G. nr. 134/2005, punct modificat prin art. unic pct. 1 din Legea nr. 54/2006 Direcția Națională Anticorupție s-a înființat ca structură cu personalitate juridică, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție. (2) Direcția Națională Anticorupție are sediul în municipiul București și își exercită atribuțiile pe întregul teritoriu al României prin procurori specializați în combaterea corupției. (3) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului șef al acestei direcții.

Odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară cariera procurorilor a fost și este și în prezent reglementată prin dispozițiile acestor legi.

Potrivit art. 57 alin 7 din Legea nr.303/2004 în forma în vigoare la data emiterii Ordinului nr.1906/2015, în interesul serviciului, procurorii puteau fi delegați, cu acordul scris al acestora, inclusiv în funcții de conducere, de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, la parchetele din cadrul Ministerului Public pe o perioadă de cel mult 6 luni. Ordonanța nr.43/2002 nu conținea prevederi contrare legii în ce privește delegarea procurorilor în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, iar delegarea nu presupunea îndeplinirea condițiilor de vechime ca și în cazul numirii în funcție.

Condițiile de numire în cadrul Direcției Naționale Anticorupție erau reglementate prin art. 87 din Legea 304/2004 text potrivit căruia „(1) Direcția Națională Anticorupție se încadrează cu procurori numiți prin ordin al procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, în limita posturilor prevăzute în statul de funcții, aprobat potrivit legii. (2) Pentru a fi numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, procurorii trebuie să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, o vechime de cel puțin 6 ani în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma unui interviu organizat de comisia constituită în acest scop. (3) La interviu poate participa orice procuror care îndeplinește condițiile prevăzute la alin. (2). (4) Interviul constă în verificarea pregătirii profesionale, a capacității de a lua decizii și de a-și asuma răspunderea, a rezistenței la stres, precum și altor calități specifice. ... (10) Atribuțiile, competența, structura, organizarea și funcționarea Direcției Naționale Anticorupție sunt stabilite prin lege specială. (11) Dispozițiile art. 48 alin. (10) și (11) din Legea nr. 303/2004, republicată, se aplică în mod corespunzător”.

Așadar, legea de organizare judiciară nu impunea și nu impune nici în prezent, drept criteriu de selecție în procedura numirii condiția specializării în infracțiuni de corupție a procurorilor ce candidează pentru ocuparea unei funcții în cadrul D.N.A.

În argumentele expuse în susținerea excepției invocate inculpații au făcut referire la considerentele deciziei nr.317/2019 a Curții Constituționale prin care s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 6 al. 1 din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, criticate întrucât textul nu creează un cadru clar, predictibil și lipsit de echivoc cu privire la condițiile de numire, promovare și eliberare în/din funcție a organelor de cercetare judiciară. Astfel, s-a reținut că nu se poate deduce din textul constatat neconstituțional modul în care sunt departajați în mod concret, în vederea numirii, lucrătorii specializați din Ministerul Afacerilor Interne, care sunt criteriile promovării și, mai ales, acelea ale eliberării din funcție. Lipsa prevederii unor condiții și criterii clare, concrete, referitoare la aspecte esențiale ale raportului de serviciu al organelor de cercetare ale poliției judiciare constituie, potrivit Curții Constituționale, carențe de legiferare, reglementarea trimițând, mai degrabă, la criterii ce țin de oportunitate și subiectivism, arbitrare, caracteristici ce nu pot constitui fundament al existenței și evoluției raportului de serviciu al unui funcționar public. Problema analizată în cuprinsul acestei decizii nu a fost legată de condiția specializării organelor de cercetare ale poliției judiciare ci de existența și posibilitatea de verificare a criteriilor în baza cărora se face desemnarea în această calitate dintre lucrătorii specializați din Ministerul Afacerilor Interne. Excepția de neconstituționalitate viza raporturile de serviciu și lipsa de claritate și previzibilitate a legii în ceea ce privește cariera funcționarului public, autorul excepției arătând că Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 1.504/2006 care stabilește modalitatea de desemnare a organelor de cercetare ale poliției judiciare nu se bucură de forța

juridică necesară reglementării carierei lucrătorilor de poliție și nu de transparență, nefiind accesibil și cunoscut.

Situația procurorilor Direcției Naționale Anticorupție nu este identică, cu cea analizată de Curtea Constituțională în decizia nr. 317/2019, întrucât numirea procurorilor în cadrul acestei structuri de parchet se realizează în urma unei selecții realizate prin interviul susținut în fața comisiei. Modul de numire și componența comisiei în fața căreia era susținut interviul erau prevăzute în lege, astfel încât exista claritate și transparență în reglementările care vizau modul de numire ca procuror DNA.

Condițiile de numire a procurorilor Direcției Naționale Anticorupție respectă criteriile menționate în decizia 417/2019 a Curții constituționale (paragraful 144) privind verificarea specializării și judecătorul de cameră preliminară constată că și ulterior numirii, specializarea acestora continuă să se realizeze prin participarea la cursuri și seminarii în cadrul formării profesionale continue și prin faptul că aceștia desfășoară în mod constant activități de urmărire penală în cauze în care sunt investigate infracțiuni de competența Direcției Naționale Anticorupție. Setul de reguli în baza cărora se verifică specializarea procurorilor DNA, există, este menționat în lege prin instituirea condițiilor de numire (art. 87 din Legea nr. 304/2004) și a stat la baza emiterii de către CSM a avizului menționat în hotărârea nr. 528/06.10.2015.

Concluzionând, judecătorul de cameră preliminară a constatat că în ceea ce îl privește pe procurorul de caz acesta a funcționat în acord cu dispozițiile legale în cadrul Serviciului Teritorial Brașov al Direcției Naționale Anticorupție fiind inițial delegat prin ordin al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și apoi numit prin ordin al procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, precedat de avizul Secției pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, exprimat prin Hotărârea nr. 528 din 06.10.2015.

Actele de urmărire penală a căror nulitate absolută se solicită a se constata au fost emise de procuror după delegarea acestuia la structura de parchet astfel cum rezultă evident din actele dosarului și cele expuse în precedent.

Împotriva încheierilor judecătorului de cameră preliminară de prim grad jurisdicțional au formulat contestații procurorul și inculpații Toma Dorel, Geogean Ana Alina, Goman Fluture, Goman Cristinel, Tănase Radu, Dulcinatu Lucia și Gunea Sergiu.

Cu privire la excepția de nelegalitate a actelor administrative emise în sensul delegării și numirii în funcție a procurorului de caz la structura specială anticorupție, ridicată în cauză de către inculpații contestatori, Curtea reține următoarele:

Prin excepția invocată, inculpații susțin nelegalitatea actului administrativ emis de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prin care s-a dispus delegarea în funcție a procurorului de caz în cadrul structurii speciale anticorupție (Ordinul nr.1906 /17.08.2015) și a actului administrativ de avizare a numirii în funcție în cadrul aceleiași structuri speciale (Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii - Secția pentru procurori nr. 528 din 6 octombrie 2015), invocând că delegarea și respectiv avizarea numirii au fost dispuse cu nerespectarea condițiilor legale de vechime în funcție a procurorului și respectiv în lipsa specializării acestuia în domeniul de activitate a structurii speciale anticorupție, condiții în care actele procesuale și procedurale întocmite de către acesta sunt lovite de nulitate absolută pentru lipsă de competență funcțională.

Inculpații contestatori își califică procesual excepția invocată ca o veritabilă chestiune prealabilă, în sensul art. 52 alin. 1-3 C.proc.pen.

Cu privire chestiunea prealabilă astfel invocată, Curtea reține următoarele:

Chestiunea prealabilă în procesul penal își are sediul legal al materiei în dispozițiile art. 52 alin. 1-3 C.proc.pen., având următorul cuprins:

„(1) Instanța penală este competentă să judece orice chestiune prealabilă soluționării cauzei, chiar dacă prin natura ei acea chestiune este de competența altei instanțe, cu excepția situațiilor în care competența de soluționare nu aparține organelor judiciare.

(2) Chestiunea prealabilă se judecă de către instanța penală, potrivit regulilor și mijloacelor de probă privitoare la materia căreia îi aparține acea chestiune.

(3) Hotărârile definitive ale altor instanțe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale, cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii.”

Chestiunea prealabilă are în principiu caracter extrapenal și cade în competența instanței penale având în vedere tocmai faptul că de modul în care este dezlegată depinde rezolvarea cauzei penale în cadrul căreia a fost invocată, fiind astfel instituită o *prorogare de competență* a instanței penale.

În cauză, părțile contestă legalitatea actelor administrative de numire a procurorului în funcția în care a emis actele procesuale și a îndeplinit actele procedurale în dosar, acțiune calificată de aceștia ca fiind o excepție de nelegalitate a actului administrativ, ridicată în baza art. 4 din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ, cu consecința nulității absolute pentru lipsă de competență funcțională.

În acest sens, Curtea reține că potrivit art. 4 alin. 1 din Legea 554/2004, legalitatea unui act administrativ cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate.

Analizând condițiile de admisibilitate ale excepției de nelegalitate, privită ca o chestiune prealabilă în procesul penal, Curtea consideră că acestea sunt îndeplinite în cauză, excepția vizând un act administrativ individual în accepțiunea art. 2 alin. 1 lit. c) teza I din lege specială, care nu este exceptat de lege de la controlul judecătoresc pe calea contenciosului administrativ, soluția ce urmează a fi pronunțată asupra litigiului acțiunii principale depinzând de actul administrativ astfel atacat, în condițiile incidenței sancțiunii nulității absolute pentru lipsă de competență funcțională a procurorului care a întocmit actele procesuale și procedurale, ale căror analiză de legalitate face obiectul cauzei în această fază procesuală.

Apreciind astfel sub acest din urmă aspect, Curtea se îndepărtează de soluția contestată, constatând că textul legal incident prev. de art. 52 alin. 1 C.proc.pen. nu face trimitere la judecarea cauzei „pe fond”, ci doar la „soluționarea cauzei”, ceea ce implică dezlegarea oricărei chestiuni procesuale ce face obiectul cauzei în funcție de faza și etapa procesuală în care se află cauza în momentul ridicării chestiunii prealabile, precum apare critica de față formulată în camera preliminară privind legalitatea actelor de urmărire penală sub aspectul competenței funcționale a procurorului care le-a întocmit.

Curtea subliniază că rațiunea instituirii unui astfel de mecanism juridic precum excepția de nelegalitate, cu posibilitatea de a fi ridicată pe cale incidentală în orice proces, indiferent de natura acestuia și de specializarea instanței sesizate cu acțiunea principală, ține de celeritatea soluționării cererii și facilitarea asigurării accesului la justiție, fiind o garanție judiciară în plus pentru controlul de legalitate a actelor administrative individuale.

În același sens este și jurisprudența Curții Constituționale, aceasta reținând că „excepția de nelegalitate este o creație a jurisprudenței, fiind reglementată expres pentru prima dată de art. 4 din Legea nr. 554/2004. Până la acest moment, controlul legalității actelor autorităților publice pe calea incidentală a "excepției de ilegalitate" revenea, în lipsa unei dispoziții contrare, instanțelor de drept comun. Prin urmare, Curtea observă că, potrivit tradiției și practicii judiciare din România, competența de a soluționa excepția de nelegalitate a aparținut instanței investite cu soluționarea litigiului în fond, iar dacă excepția era admisă, actul administrativ era înlăturat din judecarea pricinii. Chiar și după instituirea unor instanțe specializate de contencios administrativ (prin Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 8 noiembrie 1990), judecarea excepției de nelegalitate, ca mijloc de apărare, a revenit judecătorului *a quo*, pe principiul "judecătorul acțiunii este și judecătorul excepției" (paragr. 13 din Decizia nr. 267/2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004).

În continuare, Curtea a reținut prin aceeași soluție că „reforma legislației procedurale și noua orientare a Codului de procedură civilă s-au reflectat și în materia contenciosului administrativ, astfel că, prin art. 54 pct. 1 din Legea nr. 76/2012, legiuitorul a revenit la soluția tradițională utilizată în materia excepției de nelegalitate, renunțând la competența exclusivă a instanței de contencios administrativ și acordând plenitudine de jurisdicție instanței investite cu soluționarea litigiului în fond, indiferent de gradul și specializarea acesteia... Controlul

judecătorească garantată de art. 126 alin. (6) din Constituție reprezintă, totodată, o garanție suplimentară a dreptului unei persoane vătămate printr-un act al autorității publice, consacrat de art. 52 din Legea fundamentală, și o garanție a dreptului de acces liber la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, circumstanțiat însă litigiilor administrative. Așa fiind, rațiunea constituantului nu se îndreaptă cu evidență spre stabilirea unei anume instanțe judecătorești - specializate în contencios administrativ - care să realizeze controlul judecătorească, ci ideea centrală a textului constă tocmai în instituirea unei garanții distincte, suplimentare în ceea ce privește posibilitatea cenzurării de către autoritatea judecătorească a actelor administrative ale autorităților publice, ca expresie a prevederilor art. 52 din Constituție, *fără a avea relevanță dacă instanța judecătorească ce exercită respectivul control de legalitate are sau nu specializare exclusiv în contencios administrativ. Esențială, așadar, este sporirea garanțiilor controlului judecătorească asupra actelor administrative ale autorităților publice (subl.inst.)*” (paragr. 16 și 21 din aceeași decizie).

Așa fiind, primind opinia părților sub acest aspect, Curtea consideră că acest capăt de cerere formulat în fața camerei preliminare echivalează cu o veritabilă excepție de nelegalitate, rânduită de prevederile art. 4 din Legea contenciosului administrativ, constituind o chestiune prealabilă soluționării cauzei penale, în sensul art. 52 C.proc.pen.

Aceleași părți în cauză susțin însă că pentru judecarea acestei chestiuni prealabile este necesară introducerea în cauză și citarea emitentului actului administrativ și a persoanei la care acesta se referă, numai așa putând fi respectate atât prevederile procedural penale prev. de art. 52 alin. 2 C.proc.pen. potrivit cărora chestiunea prealabilă se judecă de către instanța penală potrivit regulilor și mijloacelor de probă privitoare la materia căreia îi aparține acea chestiune, coroborate cu dispozițiile de drept comun ale procedurii civile, cât și dispozițiile legii speciale prev. de art. 13, 16 și 16¹ din legea contenciosului administrativ, conform cu care cererea de anulare a actului administrativ se soluționează cu citarea părților, inclusiv cu posibilitatea introducerii în cauză a funcționarului emitent al actului contestat sau a altor subiecte de drept atunci când raportul juridic dedus judecății o impune, care vor depune la dosar și întreaga documentație care a stat la baza emiterii actului atacat.

Curtea nu poate primi această din urmă cerință privind întregirea cadrului procesual.

Chestiunea prealabilă în procesul penal implică extinderea competenței instanței penale și constă în lărgirea limitelor obișnuite ale acesteia, care urmează să judece în afara competenței sale obișnuite, dând relevanță principiului soluționării cauzei cu celeritate, în mod unitar și cu evitarea soluțiilor contradictorii privind aceeași chestiune juridică, aplicând regula că judecătorul acțiunii este și judecătorul excepțiunii. Această situație are astfel caracter de excepție de la regula potrivit căreia fiecare organ judiciar își are propria competență și nu-și poate aroga atribuții ale altor organe de jurisdicție, motiv pentru care nu poate fi aplicată decât cu respectarea strictă a prevederilor legale care o prevăd (*exceptio est strictissimae interpretationis*).

Relația excepției de nelegalitate cu acțiunea principală este stabilită prin art. 4 alin. 3 din legea specială, care prevede că în cazul în care a constatat nelegalitatea actului administrativ cu caracter individual, instanța în fața căreia a fost invocată excepția de nelegalitate va soluționa cauza, fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată.

Astfel, excepția de nelegalitate este un mijloc procesual de apărare ce tinde nu la anularea actului administrativ prin înlăturarea lui din ordinea juridică (soluție specifică acțiunii principale directe în anulare), ci doar la încetarea efectelor lui în cauza dedusă judecății în cadrul căreia se invocă excepția, astfel încât raportul de drept administrativ existent între autoritatea emitentă și destinatarul actului nu este nici modificat și nici stins (relevând caracterul incidental al excepției). De aici transpare și diferența fundamentală între cele două căi procesuale, admiterea acțiunii directe în anulare a unui act administrativ producând efecte general opozabile (*erga omnes*), spre deosebire de excepția de nelegalitate care produce efecte numai între părți (*inter partes*), aplicabilitatea generală a actului vizat nefiind afectată.

Așa fiind, excepția de nelegalitate reprezintă doar o simplă apărare pe care o parte într-un proces o face împotriva unui act administrativ apreciat ca nelegal ce are incidență într-o anumită cauză, context în care soluționarea excepției de nelegalitate se face în mod deosebit față de

judicarea acțiunii principale în anulare, dispozițiile acesteia din urmă nefiind aplicabile decât în măsura în care sunt compatibile cu natura specifică a excepției.

Cât privește procedura de citare, deși forma actuală a legii nu mai impune expres citarea autorității emitente a actului administrativ atunci când aceasta nu este parte în litigiul de fond, așa se dispunea anterior prin art. 4 alin. 2 al legii în forma sa inițială, aceasta nu împiedică instanța să procedeze în acest sens pentru asigurarea contradictorialității și opozabilității soluției pronunțate pe excepția ridicată. Doctrina de specialitate este în același sens, reținând că „se înțelege că în litigiul care are ca obiect excepția de nelegalitate nu este obligatorie participarea autorității care a emis actul atacat, dar nimic nu poate opri această autoritate să facă cerere de intervenție în interesul uneia dintre părți, cum nimic nu poate opri instanța, dacă procedura de urgență îi îngăduie, să solicite lămuriri de la această autoritate” (Antonie Iorgovan, *Tratat de drept administrativ*, vol. II, ed. a 4-a, Editura All Beck, București, 2005, pag. 682).

Având în vedere cele expuse referitoare la caracterul specific al excepției de nelegalitate, fiind o procedură de excepție, ca simplu mijloc de apărare procesuală, cu efecte doar între părți, Curtea consideră că, în cauza penală dedusă judecării, cadrul procesual existent apare ca fiind suficient și adecvat soluționării excepției ridicate, procedura de citare fiind îndeplinită cu toate părțile care pot justifica un interes procesual în cauza penală. De altfel, Ministerul Public - ca emitent al actului administrativ atacat - apare reprezentat în cauză prin procurorul de ședință, în spiritul dispozițiilor constituționale prev. de art. 131 alin. 2 din Constituția României, republicată, prin care acesta își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, în timp ce procurorul de caz - ca persoană la care face referire actul atacat - nu este în mod personal parte în proces, el acționând în cauză în reprezentarea instituției din care face parte, așa cum a statuat Curtea Constituțională atunci când a constatat că în procesul penal procurorul „nu își apără un drept subiectiv propriu, pentru că el nu este parte în cauza pe care o soluționează, ci autoritate competentă să instrumenteze și să soluționeze cauza” (Decizia nr. 345/2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară). În sfârșit, Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru procurori - ca emitent al avizului favorabil de numire în funcție dat prin Hotărârea nr. 528/2015 - nu are în mod vădit niciun interes procesual în cauza penală pendinte, acționând în capacitatea sa instituțională de autoritate administrativă.

În ceea ce privește *obiectul excepției de nelegalitate* invocate, Curtea reține că susținerile formulate prin aceasta nu sunt întemeiate.

Autorii excepției de nelegalitate susțin că, în virtutea regulii de interpretare că norma specială derogă de la norma generală (*specialia generalibus derogant*), disp. art. 87 alin. 1 din Legea 304/2004 prevăzând că structura specială „se încadrează cu procurori numiți prin ordin al procurorului general...” ar avea caracter special și astfel prioritar față de disp. art. 57 alin. 7 din Legea nr. 303/2004 statuând că „în interesul serviciului, procurorii pot fi delegați, cu acordul scris al acestora, inclusiv în funcții de conducere, de către procurorul general”, motiv pentru care condiția de vechime prev. de alin. 2 al art. 87 din Legea 304/2004 ar fi aplicabilă inclusiv în cazul delegării, ea nefiind îndeplinită în cauză.

Curtea nu poate primi această argumentație.

Potrivit art. 31 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, în forma în vigoare de la data actului administrativ contestat – cu referire la numirea în funcție – se statuează că „judecătorii și procurorii care au promovat examenul de capacitate sunt numiți de Președintele României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii”, iar conform art. 57 alin. 1 – referitor la delegarea în funcție – „în cazul în care o judecătore, un tribunal sau un tribunal specializat nu poate funcționa normal din cauza absenței temporare a unor judecători, existenței unor posturi vacante sau altor asemenea cauze, președintele curții de apel, la propunerea președintelui respectivei instanțe din circumscripția acelei curți de apel, poate delega judecători de la alte instanțe din circumscripția menționată, cu acordul scris al acestora”.

Cu privire la structura specială anticorupție, art. 87 alin. 1 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, în forma contemporană actului administrativ criticat, prevede că „Direcția Națională Anticorupție se încadrează cu procurori numiți prin ordin al procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, în limita

posturilor prevăzute în statul de funcții, aprobat potrivit legii”, iar conform alin. 2 al aceluiași articol, „pentru a fi numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, procurorii trebuie să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, o vechime de cel puțin 6 ani în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma unui interviu organizat de comisia constituită în acest scop”.

Astfel cum se poate observa, deși cele două acte normative reglementează domenii de activitate similare aparținând sistemului judiciar, totuși acestea nu au cu exactitate același obiect de reglementare, cel dintâi legiferând modul de organizare a întregului sistem judiciar, în timp ce celălalt act normativ vizează statutul magistraților, condiții în care raportarea general/special în interpretarea și aplicarea lor trebuie să se facă cu deosebită atenție, aceasta operând nu doar în aceeași materie, dar și cu privire la norme vizând aceleași relații sociale, chiar dacă pe diferite grade de generalizare. Primind totuși susținerea apărării că disp. art. 87 alin. 1 din Legea nr. 304/2004 privind numirea în funcție la structura specială ar avea caracter special față de reglementările vizând restul sistemului judiciar în condițiile în care vizează un anumit parchet din ansamblul acestui sistem, nu poate fi însă acceptată raportarea acestui caracter la disp. art. 57 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 privind delegarea în funcție a procurorilor, ci, mai degrabă, s-ar impune concluzia că acestea vin în completarea disp. art. 31 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 privind numirea în funcția de procuror prin decret prezidențial, mai sus menționate. Cu alte cuvinte, disp. art. 87 alin. 1 din Legea nr. 304/2004 prevăd modul de numire în funcția de procuror în cadrul structurii speciale, respectiv prin ordin al procurorului general, dintre procurorii aflați în funcție ca urmare a procedurii firești de numire prin decret al președintelui țării, în baza art. disp. art. 31 alin. 1 din Legea nr. 303/2004.

În acest context, instituția delegării în funcție trebuie să fie privită distinct de cea a numirii în funcție, având un regim special dat de natura instituției, având ca scop mobilitatea personalului în vederea satisfacerii cerințelor de serviciu, orice condiție specială urmând să fie expres prevăzută de lege în cadrul reglementării acestei instituții. De altfel, așa s-a întâmplat prin cea din urmă modificare a acesteia, art. 57 din Legea nr. 303/2004 fiind completat prin Legea nr. 242/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, în sensul că “judecătorii și procurorii pot fi delegați numai la instanțe sau parchete la care au dreptul să funcționeze potrivit gradului profesional dobândit”.

Pe de altă parte, criteriul cronologic privind momentul adoptării celor două reglementări, invocat de apărare în același sens, este prin ipoteză incompatibil cu regula *specialia generalibus derogant*, care s-ar fi aplicat independent de raportarea în timp a intrării în vigoare a celor două norme legale, în favoarea celei speciale.

În ceea ce privește condițiile de numire în cadrul structurii speciale de parchet, acestea erau reglementate în acea perioadă prin art. 87 alin. 2 din Legea 304/2004, potrivit căruia pentru a fi numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, procurorii trebuie să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, o vechime de cel puțin 6 ani în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma unui interviu organizat de comisia constituită în acest scop. Or, aceste condiții speciale au fost verificate și constatate ca fiind întrunite în cazul dat prin actele administrative acum contestate, neputând fi primită pe această cale critica lipsei verificării condiției specializării profesionale, prin invocarea textului de generală aplicabilitate prev. de art. 1 alin. 2 din OUG nr. 43/2002, referindu-se la caracteristica specializării procurorilor funcționând în structura specializată. Dacă legiuitorul a prevăzut astfel modalitatea de verificare a condițiilor de numire în funcție, înseamnă că specializarea procurorului, ca cerință intrinsecă de funcționare a parchetului specializat, trebuie să fi fost avută în vedere în acest sens.

În acest context, Curtea subliniază că actul administrativ, ca forma juridică principală de activitate a administrației publice, are o forță juridică ce își găsește fundamentul în prezumția de legalitate a acestuia, însemnând că a fost emis cu respectarea tuturor condițiilor impuse de lege, ca un corolar al principiului securității juridice, prezumție relativă care nu a fost răsturnată în cauză de către persoanele interesate, actele administrative contestate continuând să-și producă efectele în cauza pendinte, neputând fi primite criticile de legalitate formulate.

În ceea ce privește însă critica legată de standardul de constituționalitate al prevederilor legale incidente, aceasta nu cade în competența instanței de judecată pe calea chestiunii

prealabile a excepției de nelegalitate, ci constituie o chestiune prejudicială de competența instanței de contencios constituțional prin mijlocul procesual deja uzitat al excepției de neconstituționalitate, ridicate cu succes în cauză sub aspectul admisibilității acesteia.

În ceea ce privește contestația procurorului privind soluția judecătorului prim sesizat de admitere a cererilor inculpaților de excludere a proceselor-verbale de redare a convorbirilor interceptate și înregistrate în cauză, Curtea reține următoarele:

În motivarea contestației astfel formulate, procurorul a susținut inaplicabilitatea *ratione temporis* a deciziei nr. 51/2016, susținând că principiul neretroactivității legii și a deciziilor instanței constituționale, prev. de art. 15 alin. 2 și art. 147 alin. 4 din Constituția României, republicată, se opune aplicării soluțiilor Curții Constituționale în cazul actelor procesuale sau procedurale, dispuse sau efectuate sub legea veche, față de care funcționa prezumția de constituționalitate.

Referitor la criticile de fond, procurorul a contestat soluția judecătorului prim sesizat privind excluderea mijloacelor de probă constând în procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice, arătând că implicarea în cauză a serviciului de informații s-a rezumat la un simplu sprijin tehnic de specialitate, neputând fi excluse din cauză actele procesuale sau procedurale astfel rezultate, în condițiile în care dispozițiile procedurale privind concursul tehnic au fost supuse controlului de constituționalitate prin deciziile nr. 734/23.11.2017, nr. 779/28.11.2017 și nr. 51/2016, fără însă să se găsească vreun viciu de neconstituționalitate.

De cealaltă parte, inculpații își fundamentează cererile de excludere a mijloacelor de probă, constând în procesele-verbale de redare a convorbirilor interceptate și înregistrate în cauză, pe temeiul soluțiilor pronunțate în materie de instanța de contencios constituțional, susținând, în esență, că implicarea serviciului de informații în cauză, prin punerea în executare a autorizațiilor specifice, constituie un act de procedură, efectuat de către un organ incompetent material și funcțional, sancționabil din această cauză cu nulitatea absolută a acestuia, cu consecința excluderii lui din dosarul cauzei.

În acest sens, apărarea invocă în mod special minuta *Întâlnirii președinților secțiilor penale ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel* din 16-17 mai 2019, ocazie cu care participanții la întâlnire au adoptat, în unanimitate, punctul de vedere susținut de reprezentanții Înaltei Curți de Casație și Justiție, reținând că „activitatea desfășurată de Serviciul Român de Informații a depășit, în toate cazurile, limitele suportului tehnic, astfel cum rezultă din considerentele deciziei nr. 26/2019 a CCR (par. 163-165); SRI a participat, astfel, la efectuarea propriu-zisă a procedurii probator în discuție, deci a efectuat acte de urmărire penală... Ca urmare, au fost efectuate acte de urmărire penală de o entitate care nu are calitatea de organ judiciar. Or, potrivit deciziei Curții Constituționale nr. 302/2017, încălcarea regulilor privind competența după materie sau după calitatea persoanei de către organele de urmărire penală se sancționează cu nulitatea absolută. Ca urmare, au concluzionat reprezentanții Înaltei Curți de Casație și Justiție, actele de punere în executare a mandatelor de supraveghere tehnică reprezintă, din perspectiva dispozițiilor art. 97 C.proc.pen., procedee probatorii, care stau la baza procesului-verbal de consemnare a activităților de supraveghere tehnică, ce constituie mijloc de probă și, prin urmare, în conformitate cu decizia Curții Constituționale nr. 51/2016, organele care pot participa la realizarea acestor acte sunt exclusiv organele de urmărire penală. În raport cu dispozițiile art. 285 C.proc.pen., potrivit cărora urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea persoanelor care au săvârșit o infracțiune și la stabilirea răspunderii penale a acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată - actele de punere în executare a mandatelor de supraveghere tehnică reprezintă acte de urmărire penală” (minuta *Întâlnirii președinților secțiilor penale ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel* din 16-17 mai 2019, pag. 8, publicată pe site-ul Institutului Național al Magistraturii).

Mai mult, judecătorul de prim grad jurisdicțional a apreciat că se impune această soluție chiar dacă se apreciază că această implicare s-a rezumat la un simplu concurs tehnic, în condițiile în care serviciul de informații nu avea o astfel de atribuție legală în materia din care fac parte și infracțiunile deduse judecății.

Or, analizând deciziile instanței constituționale incidente în cauză, Curtea reține că niciuna dintre acestea nu conduce la o asemenea soluție precum cea susținută și primită în primă instanță, fără o analiză a situației procesuale în fiecare caz în parte, în opinia mai sus amintită exprimată cu ocazia discutării practicii neunitare, fără caracter obligatoriu pentru instanțele de judecată, neregăsindu-se considerații privind situația specială a implicării serviciului de informații în cauze penale exclusiv prin punerea la dispoziție a infrastructurii specifice.

Până în acest moment, Curtea Constituțională a pronunțat în materie trei decizii relevante, pe care ea însăși le-a apreciat în comun prin referințe reciproce, având același obiect referitor la identificarea și sancționarea conduitelor din cadrul urmăririi penale, ivite cu ocazia folosirii metodelor speciale de supraveghere, prin implicarea serviciilor de informații, cu neobservarea formelor procedurale apreciate ca ținând de competența materială sau personală a organelor de urmărire penală.

Prin decizia nr. 51/2016, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 142 alin. 1 C.proc.pen. și a constatat caracterul neconstituțional al sintagmei „*ori prin alte organe specializate ale statului*”, sub aspectul lipsei sale de previzibilitate, întrucât permite punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică de alte organe specializate ale statului care nu sunt organe de urmărire penală, în condițiile în care a reținut că textul criticat se referă numai la activitatea judiciară și nu vizează operațiunile tehnice specifice.

Ulterior, prin decizia nr. 302/2017, tot într-un control concret *a posteriori* pe cale de excepție, Curtea Constituțională a constatat că este neconstituțională soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. b) C.proc.pen., care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, având în vedere importanța celei dintâi faze a procesului penal, care nu s-a diminuat cu nimic în noua reglementare, prin prisma organizării ierarhice a unităților de parchet și a gradului diferit de pregătire profesională a magistraților procurori, inclusiv a înființării și funcționării structurilor speciale având competență specializată. Aceste aspecte fac necesară respectarea strictă a competențelor legale și justifică aplicarea automată a sancțiunii nulității, fără dovedirea unei vătămări procesuale specifice nulității relative, considerată o veritabilă *probatio diabolica*, respectarea principiului legalității impunând ca vătămarea procesuală să fie prezumată *iuris et de iure*, trăsătură specifică nulității absolute.

În sfârșit, cu precizarea că nu aduce nimic nou față de celelalte două soluții anterioare, prin decizia nr. 26/2019, Curtea Constituțională – de data aceasta soluționând un conflict juridic de natură constituțională dintre Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Parlamentul României, Înalta Curte de Casație și Justiție și celelalte instanțe judecătorești – a identificat mai multe carențe de nivel constituțional în materia metodelor speciale de supraveghere tehnică, prev. de art. 138 alin. 1, lit. a)-d) C.proc.pen., reiterând, mai întâi, lipsa previzibilității normei legale privind punerea lor în executare fără nicio altă circumstanțiere prin „*alte organe specializate ale statului*” (decizia nr. 51/2016), criticând apoi, anumite aspecte precum: instituirea prin acte normative infralegale (protocoalele de colaborare din anul 2009 și 2016) a unor norme de nivelul legii prin atribuirea unui serviciu de informații (Serviciului Român de Informații) a unor competențe extinse față de cele legale, lărgind sub aspect material obiectul colaborării prin includerea „*și a altor infracțiuni grave*” (art. 2 din protocolul din 2009); constituirea unor echipe operative comune din procurori și reprezentanți ai serviciului în vederea „*documentării*” acestora, în baza unor „*planuri de acțiune*”, înțelegându-se că aceștia efectuează în comun urmărirea penală, implicând o poziție concordantă și decizională a acestora, cu implicarea activă a serviciului secret în activitatea de îndeplinire a justiției penale (art. 3 lit. g), art. 17 alin. 2 din protocolul din 2009), acordându-i acestuia atribuții ale organului de urmărire penală prin stipularea acordării sprijinului pentru clarificarea unor aspecte și competența realizării unor lucrări de specialitate peste competența sa legală (art. 17 alin. 1 din protocolul din 2009) și prin punerea în executare a activităților dispuse prin autorizațiile emise de instanțele competente diferit de asigurarea suportului tehnic (art. 32-38 din protocolul din 2009); instituirea unor raporturi *contra legem* derivate din obligația Ministerului Public de a informa serviciul secret în lipsa definiții riguroase a „*infracțiunilor grave*” și „*securității*

naționale” – motiv pentru care a decis ca instanțele judecătorești și unitățile de parchet să verifice, în cauzele pendinte, în ce măsură s-a produs o încălcare a dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, și să dispună măsurile legale corespunzătoare.

Cu privire la *aplicabilitatea în timp* a soluțiilor instanței de contencios constituțional, Curtea nu poate primi fără rezerve susținerea procurorului în sensul că acestea se vor aplica doar pentru viitor, cu motivarea că actele procesuale/procedurale sunt reglementate de legea în vigoare la momentul dispunerii/efectuării lor.

În acest sens, Curtea reține că, într-adevăr, potrivit art. 13 alin. 1 C.proc.pen. privind aplicabilitatea legii procesuale penale în timp, aceasta se aplică în procesul penal *actelor efectuate și măsurilor dispuse*, în perioada de activitate a legii.

Cu toate acestea, Curtea consideră că, așa cum s-a statuat prin cea din urmă soluție constituțională cu privire la necesitatea verificărilor procedurale în cauzele pendinte, se poate întrevădea sub acest aspect că instanța constituțională a înțeles aplicabilitatea în timp a soluțiilor invocate în cauzele în curs la momentul publicării deciziilor, indiferent de faza lor procesuală și până la soluționarea definitivă a cauzei.

De altfel, asimilarea caracterului neretroactiv al legii cu situația deciziilor date în contenciosul constituțional nu pare să fie realizabilă întocmai, în condițiile în care nu este vorba despre o simplă succesiune în timp a legii, ci de acceptarea supraviețuirii efectelor unei legi lovite de un viciu de neconstituționalitate.

Așadar, având în vedere și gravitatea consecințelor unei astfel de soluții prin care subiecții de drept interesați s-ar vedea împiedicați să-și exercite drepturi fundamentale rezultând din jurisprudența constituțională, Curtea concluzionează în sensul aplicabilității în timp a soluțiilor instanței constituționale situațiilor procesuale pendinte, urmând să procedeze astfel în prezenta cauză dedusă judecății.

În cauză, înlăturarea mijloacelor de probă rezultate ca urmare a implicării serviciilor de informații în valorificarea lor procesuală s-a făcut pornind de la aceste soluții ale instanței constituționale, interpretate ca impunând sancțiunea nulității absolute a actelor procedurale astfel efectuate și excluderea lor juridică și materială din probatoriul cauzelor pendinte.

Ceea ce face diferența de tratament juridic sub aspectul sancțiunii procesuale aplicabile este calificarea activității desfășurate de serviciul de informații ca ținând de *punerea în executare a mandatului de supraveghere în sensul de act de urmărire penală sancționabil cu nulitatea absolută în caz de încălcare a competenței funcționale* sau ca *simplu concurs tehnic urmând regimul sancțiunii nulității relative de drept comun aplicabil oricărei alte reglementări procedurale*.

Urmează deci să analizăm dacă soluțiile Curții Constituționale permit o astfel de distincție sau obligă automat la aplicarea sancțiunii nulității absolute în ipoteza dată.

Astfel, Curtea Constituțională a subliniat că „în decizia nr. 51/2016, și-a fundamentat soluția din perspectiva persoanelor care pun în executare mandatul de supraveghere tehnică, iar nu din perspectiva persoanelor care asigură suportul tehnic pentru realizarea activității de supraveghere tehnică”, referitor la care a constatat că „acesta era asigurat, sub imperiul vechiului Cod de procedură penală, de persoane fără atribuții de cercetare penală, în limitele competențelor lor, motiv pentru care dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968... impuneau persoanelor chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări obligația de a păstra secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită penal. Așadar, Codul de procedură penală din 1968 nu reglementa punerea în executare a activităților dispuse prin autorizațiile emise de instanțele judecătorești competente de către alte servicii specializate ale statului. Această soluție legislativă a fost consacrată de noul Cod de procedură penală la art. 142 alin. 1... Or, pe lângă suportul tehnic prevăzut de art. 39-45 din protocol, art. 32-38 din același act se referă, *expressis verbis*, la punerea în executare a activităților dispuse prin autorizațiile emise de instanțele competente” (decizia nr. 26/2019 paragr. 163-165).

Așa fiind, însăși Curtea Constituțională pare că face diferența între, pe de o parte, *activitatea de punere în executare a mandatelor de supraveghere*, ca act procesual/procedural de

urmărire penală efectuat de organele judiciare competente material sub sancțiunea nulității absolute, și, de cealaltă parte, *sprijinul/suport/concursul tehnic asigurat pentru această activitate*, acceptat ca fiind strict necesar sub aspect tehnic și având caracter legal atâta timp cât persoanele chemate să dea concursul tehnic nu desfășoară și ele activitățile de punere în executare a mandatelor, înțelese ca acte de urmărire penală.

Sublinierea Curții că „art. 142 alin. 1 din Codul de procedură penală nu vizează activitățile tehnice, acestea fiind prevăzute la art. 142 alin. 2 din Codul de procedură penală, care face referire la persoanele obligate să colaboreze cu organele de urmărire penală pentru punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică, respectiv la furnizorii de rețele publice...” (decizia nr. 51/2016, paragr. 33), se poate aprecia ca fiind formulată nu pentru a statua caracterul limitativ al prevederii legale sub aspectul individualizării persoanelor asigurând concursul tehnic – care evident nu acoperă toate metodele de supraveghere tehnică –, ci pentru a se face diferența între cele două categorii de activități, pe de o parte, judiciare, iar pe de altă parte, tehnice. Că este așa o confirmă și formularea următoarelor paragrafe, în care Curtea a calificat expres modul legal de individualizare a acelor persoane, arătând că „persoanele prevăzute în art. 142 alin. 2 din Codul de procedură penală... sunt specificate în mod *clar și neechivoc* în cuprinsul dispoziției legale (*s.n.*)” (paragr. 35), *nu însă și limitativ*, așa cum ar fi trebuit să precizeze dacă aprecia ca atare.

În concluzie, diferența între vechiul și noul cod de procedură pare să fie dată doar de menționarea legislativă în noul cod a „altor organe specializate ale statului”, fără nicio altă circumstanțiere, ca organe având competența punerii în executare a mandatelor de supraveghere sub aspect judiciar. Așa fiind, dacă reglementarea vechiului cod era corectă, permițând oricăror persoane asigurarea concursului tehnic, deci și acelor din cadrul organelor specializate ale statului – așa cum se și producea în practică conform susținerilor Ministerului Public – *criticabilă rămâne doar extinderea legală a competenței acestor organe statale specializate pentru efectuarea actelor procesuale/procedurale de punere în executare a mandatelor de supraveghere*. Nu pare deci să intereseze gradul de individualizare a categoriilor de persoane chemate să dea concursul tehnic, fiind indiferent dacă acestea funcționează sau nu în cadrul unor organe specializate ale statului, ci doar încadrarea juridică a activității lor practice, sub aspectul limitării ei la a asigura sprijinul/suport/concursul tehnic pentru această activitate, fără să intre în competența organelor de urmărire penală prin efectuarea actelor procesuale sau procedurale.

Sub aspect de tehnică legislativă, legiuitorul a folosit „*norma deschisă*” – concept utilizat și de Curte în soluțiile sale în materie procedural penală (vezi decizia nr. 63/2019 paragr. 28, cu referire la arătarea generică a altor subiecți procesuali în teza a II-a a art. 34 C.proc.pen., utilizând sintagma „*orice alte persoane sau organe prevăzute de lege având anumite drepturi, obligații sau atribuții în procedurile judiciare penale*”) – prin indicarea în textul incident prev. de art. 142 alin. 3 C.proc.pen. doar a „*persoanelor care sunt chemate să dea concurs tehnic la executarea măsurilor de supraveghere*”, fără nicio altă circumstanțiere, putându-se aprecia că aceste persoane pot funcționa independent sau în cadrul oricăror entități private (furnizorii de rețele publice de comunicații) sau publice (inclusiv serviciile de informații), în acest din urmă caz în îndeplinirea atribuțiilor lor legale administrative, iar nu judiciare.

În fine, însăși Curtea Constituțională, având a se pronunța, chiar ulterior deciziilor nr. 51/2016 și nr. 302/2017, asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 91² alin. 1 teza a doua C.proc.pen. anterior, ridicată într-o cauză în care autorizațiile de interceptare au fost puse în executare prin Serviciul Român de Informații și Direcția Generală de Informații și Protecție Internă din cadrul Ministerului Afacerilor Interne – similare disp. actuale prev. de art. 142 alin. 3 C.proc.pen. – a răspuns criticilor vizând lipsa de previzibilitate a sintagmei „*concurs tehnic*”, în sensul că ar fi un „*concept vag ce nu beneficiază de o definiție legală și nici de o interpretare lămuritoare la nivel jurisprudențial ori măcar doctrinar*”, dispunând respingerea ca neîntemeiată a excepției, cu motivarea că „*dispozițiile art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 709 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 29 iulie 2008, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, reținând că dispozițiile de lege criticate,*

ca, de altfel, întreaga secțiune din vechiul Cod de procedură penală referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video, prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ce excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, <Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată...> (s.n.)” (decizia nr. 820/2017, paragr. 26).

Cum asemenea activități practice, față de caracterul special al metodei de supraveghere tehnică – după cum îi spune și denumirea prin folosirea termenului „tehnică” – necesită obligatoriu un concurs tehnic adecvat, dat de persoanele chemate special în acest sens și obligate să păstreze secretul operațiunii, apare necesară această diferențiere între cele două categorii de activități: una de natură judiciar procedurală, prin punerea în executare a mandatului, îndeplinită doar de către organul judiciar competent, sub sancțiunea nulității absolute, iar cealaltă de natură tehnică, realizată de către persoanele chemate special să asigure sprijin/suport/concurs tehnic cu ocazia celei dintâi activități, indiferent dacă acestea funcționează ca simple persoane fizice sau în cadrul unor entități private sau publice străine de activitatea judiciară. Cu alte cuvinte, ar conta nu doar organul sau persoana prin care s-au pus în practică metodele speciale, ci și activitatea lor în sine, care ar fi trebuit doar să se rezume la acest sprijin/suport/concurs tehnic.

Sancțiunea nulității absolute, ca orice sancțiune procesuală, nu poate fi însă aplicată decât actelor procesuale sau procedurale, prin acestea înțelegându-se orice manifestare de voință exprimată în cadrul procesului penal cu intenția de a produce efecte juridice, respectiv dispozițiile pentru punerea lor în aplicare. De natura actului procesual (procedural) este consemnarea acestuia (de regulă) în scris, de către o autoritate publică sau alt participant în proces care exprimă o voință procesuală cu efecte juridice, pentru care autorul își asumă responsabilitatea juridică prin subscrierea acestuia în mod formal. De altfel, însăși instanța constituțională a subliniat expres acest aspect în chiar soluțiile în discuție, arătând că „activitatea de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică prev. la art. 142 alin. 1 C.proc.pen. este realizată prin acte procesuale/procedurale (subl.inst.)” și concluzionând că „actele îndeplinite de organele prev. la art. 142 alin. 1 C.proc.pen. teza a doua din Codul de procedură penală reprezintă procedee probatorii care stau la baza procesului-verbal de consemnare a activității de supraveghere tehnică, ce constituie un mijloc de probă. Pentru aceste motive, organele care pot participa la realizarea acestora sunt numai organele de urmărire penală” (decizia nr. 51/2016, paragr. 33 și 34).

În ceea ce privește procedeele probatorii privind punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică, actul procesual lovit de nulitate este procesul-verbal de consemnare a activității de supraveghere tehnică (procesul-verbal de redare în scris a convorbirilor sau comunicărilor interceptate și înregistrate), ca mijloc de probă, prev. de art. 143 C.proc.pen., care ar trebui să poarte aceste trăsături juridice specifice oricărui act juridic – scris și semnat de organul care îl încheie. Odată individualizat în dosarul penal un astfel de act, realizat cu neobservarea prevederilor legale în materia competenței, instanța de judecată ar avea obligația, prin aplicarea directă a deciziilor Curții Constituționale raportate la dispozițiile legale privind nulitatea, să îl invalideze – total sau parțial – prin aplicarea sancțiunii procesuale a nulității absolute și înlăturarea fizică din dosarul cauzei, ca urmare a constatării efectuării sale – integral sau doar în parte – de către un organ incompetent material/funcțional. Numai că, așa cum se întâmplă cel mai adesea în practica judiciară și se poate reține și în prezenta cauză, actul procesual/procedural consemnând activități specifice de supraveghere (procesul-verbal de redare) apare întocmit și scris doar de către organul competent material și personal, fără nicio altă mențiune privind aportul vreunei alte persoane sau alt organ al statului, rămânând în sarcina instanței să aprecieze dacă și în ce măsură punerea în executare a mandatului de supraveghere a

fost realizată prin alte organe specializate ale statului, în sensul criticat și găsit neconstituțional de Curtea Constituțională.

Astfel, actul procesual sau procedural apare caracterizat în esența lui prin asumarea deschisă și expresă a responsabilității procesuale, cu arătarea titularului acestuia și subscrierea sa, în vederea asigurării controlului judiciar exercitat în condițiile legii, în materia probațiunii având și caracteristica asigurării fiabilității probei, înțeleasă ca fiind aptitudinea unui mijloc de probă de a reflecta corespunzător proba ca element de fapt în toate aspectele relevante cauzei în care este administrat. Mai mult, procedeul probatoriu în baza căruia se obține proba în cauză, relevantă prin actul procedural aferent, implică în mod necesar pentru administrarea acestuia o evaluare a întregului probatoriu în cadrul căruia se integrează și o asumare deschisă a responsabilității juridice.

Cât privește sprijinul/suport/concursul tehnic asigurat pentru această activitate, specificul procedeele probatorii de acest fel, referitoare la punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică, este acela că nu pot fi administrate decât prin folosirea unei tehnici specifice, ținând de o întreagă infrastructură specială sau de o anumită „*tehnică operativă*” cum este denumită în practică, care variază în funcție de metoda efectiv folosită și particularitățile ei. Regimul juridic al acestei activități, dat fiind natura sa tehnică, a fost limitat, la nivelul legii în materie – Codul de procedură penală – atât în cea veche cât și în cea nouă, la precizarea păstrării confidențialității operațiunilor efectuate de către persoanele chemate în acest sens, sub sancțiunea legii penale, fără nicio altă circumstanțiere privind indicarea acestora și a atribuțiilor lor (art. 91² alin. 1 teza finală din vechiul Cod de procedură penală și art. 142 alin. 3 din noul Cod de procedură penală). Ceea ce pare caracteristic în plan juridic în ceea ce privește aceste persoane este că ele își aduc contribuția la soluționarea cauzei doar sub aspect tehnic, ca un „*ajutor calificat*”, fără nicio implicare procesuală în cauză, prin aceasta putându-se înțelege, în lipsa unei definiții legale, orice activitate practică implicând cunoștințe de specialitate tehnică și folosirea unor mijloace tehnice specifice, de natură să asigure obținerea și înregistrarea aspectelor de fapt ce pot constitui probe în procesul penal, depusă de către un specialist, acționând în cadrul sau în afara unor persoane juridice, de drept public sau privat. În același sens, doctrina de specialitate învederează că „concurusul tehnic poate să conștie în punerea la dispoziție a dispozitivelor și în indicațiile sau coordonarea în privința chestiunilor tehnice și nu poate să substituie organului de urmărire penală competent o altă persoană fizică sau juridică” (Mihai Viorel Tudoran, *Teoria și practica interceptărilor și înregistrărilor audio sau video judiciare*, Editura Universul Juridic, București, 2012, pag. 142; Ioan Cristian Uță, *Considerații pe marginea competenței organelor care efectuează interceptările și înregistrările audio sau video*, în Dreptul nr. 6/2008, pag. 266).

Pentru o mai bună înțelegere a situației procesuale specifice trebuie mai întâi observat temeiul de drept procesual în baza căruia s-au efectuat procedeele probatorii, iar mai apoi analizată activitatea efectiv realizată în cadrul acestora.

Astfel, după obținerea autorizației de la judecătorul de drepturi și libertăți, în vederea punerii ei în executare, procurorul o comunică organului de cercetare penală, printr-o simplă adresă de însoțire (în cauzele în care doar supraveghează urmărirea penală) sau printr-o ordonanță de delegare (în cauzele în care efectuează el însuși urmărirea penală) – menționând în ambele situații, dacă apreciază necesar, instituția sau persoanele chemate să asigure *suportul tehnic* necesar și fără de care nu s-ar putea efectua măsura dispusă. O astfel de mențiune expresă în actul procurorului, care indică calitatea în care instituția/persoana concură la activitatea de punere în executare, are tocmai rolul de a califica statutul juridic al acesteia în situația procesuală dată și de a circumstanția activitățile specifice ce pot fi efectuate de aceasta.

Suficientă în unele cazuri, în altele însă, indicarea expresă a temeiului legal (art. 142 alin. 1 sau alin. 3 din noul Cod de procedură penală) sau precizarea punctuală a felului activității desfășurate (punerea în executare a mandatului sau asigurarea concursului tehnic) nu poate constitui decât premisa legală în baza căreia organele sau persoanele acolo desemnate au acționat în cadrul procesului penal, dacă și măsura în care organul/persoana și-a respectat competența sau rolul său în procesul penal neputând fi apreciate decât de la caz la caz. În alți termeni, indicarea temeiului de drept procesual și a felului activității concrete nu face decât să încadreze juridic

situația procesuală, oferind un anume regim juridic acesteia, a cărui respectare depinde de însăși activitatea practică desfășurată în cauză.

Fiind vorba despre mandatele de supraveghere tehnică, având ca obiect interceptarea telefonică, acestea aveau să fie puse în aplicare prin implicarea necesară sub aspect tehnic a deținătorului infrastructurii specifice, care, așa cum arată parchetul în concluziile sale în cauzele analizate, nu era la data respectivă decât Serviciul Român de Informații, ca organ cu atribuții de securitate națională. Astfel, s-ar putea susține că un astfel de serviciu, având ca principală atribuție legală prevenirea și combaterea amenințărilor la adresa securității naționale, putea acționa în realizarea propriilor atribuții *ca organ de cercetare penală* cu competență specializată în materia infracțiunilor respective sau *ca organ administrativ de stat* privit ca titular al prerogativei de deținere și exploatare a infrastructurii specifice, ca *sarcina administrativă*, așa cum aceasta este definită în doctrina de specialitate, reprezentând „ansamblul necesităților sociale, obiectiv determinate, evaluate politic și consacrate prin norme juridice, fundamentând rațiunea de a fi a acestor organe” (Antonie Iorgovan, *Tratat de drept administrativ*, ediția 4, vol. I, Editura All Beck, București, 2005, pag. 271; Dana Apostol Tofan, *Drept administrativ*, ediția 2, vol. I, Editura C. H. Beck, București, 2008, pag. 98; Verginia Vedinaș, *Drept administrativ*, ediția a IV-a, Editura Universul Juridic, București, 2009, pag. 299), în condițiile în care, așa cum apare precizat ca dată obiectivă într-una dintre opiniile separate la decizia nr. 26/2019 (formulate de judecătorii Mircea Ștefan Minea și Livia Doina Stanciu), Serviciul Român de Informații era autoritatea națională desemnată în domeniul realizării interceptărilor și al relațiilor cu operatorii de telecomunicații printr-o hotărâre a Consiliului Suprem de Apărare a Țării, ce apare emisă în executarea art. 8 din Legea nr. 14/1992, autorizând serviciul să dețină și să folosească mijloace adecvate pentru verificarea, prelucrarea și stocarea informațiilor. De altfel, așa cum Curtea a subliniat în aceeași decizie, *Serviciul Român de Informații nici nu avea competențe judiciare pe forma veche a legii*, constatând că „potrivit art. 13 din Legea nr. 14/1992, organele Serviciului Român de Informații nu pot efectua acte de cercetare penală” (decizia nr. 26/2019 paragr. 155). Că un organ de stat poate acționa pentru îndeplinirea atribuțiilor sale în diferite dimensiuni ale capacității sale juridice, o confirmă însăși Curtea în chiar decizia sa privind soluționarea conflictului de constituționalitate, în privința Ministerului Public, prin indicarea că acesta „cunoaște, în ceea ce privește activitatea sa, o latură administrativă și una contributiv-judiciară” (decizia nr. 26/2019 paragr. 171). De altfel, sub aspectul teoriei generale a subiectelor de drept, nu poate fi vorba decât de capacitatea juridică sau de drept a oricărei persoane juridice, care se manifestă în diferite ramuri de drept, precum dreptul constituțional, dreptul civil, dreptul penal, dreptul administrativ, dreptul muncii, dreptul financiar, dreptul comercial, dreptul procesual (penal ori civil) etc., prin aceasta înțelegându-se aptitudinea subiectului colectiv de drept de a avea drepturi și obligații – capacitatea de folosință – și aptitudinea de a dobândi și exercita drepturi subiective și de a-și asuma și îndeplini obligații – capacitate de exercițiu – toate având specificul diferitelor ramuri de drept în care își desfășoară activitatea (Gheorghe Beleiu, *Drept civil român. Introducere în dreptul civil. Subiectele dreptului civil*, ediția a XI-a, revăzută și adăugită de Marian Nicolae și Petrică Trușcă, Editura Universul Juridic, București, 2007, pag. 488).

Mai departe, în continuarea activităților concrete de punere în aplicare a procedurii probatorii, actul procesual de autorizare al judecătorului fiind comunicat de către procuror, direct sau prin organul de cercetare penală competent sau delegat în cauză, instituției apte din punct de vedere tehnic să procedeze la realizarea efectivă a interceptărilor telefonice sau prin alte mijloace de comunicare, odată intrată în posesia autorizației și a dispoziției procurorului de punere în executare, instituția specializată nu avea decât să realizeze efectiv interceptarea comunicațiilor sau convorbirilor și înregistrarea lor pe suport optic, urmând ca rezultatul să fie înaintat, în integralitate, organului de urmărire penală, pentru a fi atașat la dosarul cauzei. După parcurgerea integrală a rezultatului interceptărilor, același organ de urmărire penală procedea la selectarea celor cu relevanță în cauză, pe care le consemna în scris în procesul-verbal de redare, la care atașa în plic sigilat o copie a suportului respectiv, conform art. 143 C.proc.pen. Or, pentru rezultatul selecției și autenticitatea consemnării scrise, singurul în măsură să-și asume responsabilitatea procesuală nu poate fi decât organul de cercetare penală și procurorul, direct

sau prin certificarea lor pentru autenticitate, în conformitate cu art. 143 alin. 4 teza finală C.proc.pen. De altfel, suportul optic, conținând toate convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate, în forma primită de la organul specializat de punere în aplicare – calificat mai sus ca mijloc material de probă – rămâne la dispoziția exclusivă a judecătorului sau completului investit cu soluționarea cauzei, conform art. 143 alin. 4 teza finală C.proc.pen., putând fi consultat la cerere de părțile în cauză. Dacă în acest context procurorul autoriza accesul serviciului în conținutul convorbirilor și cerea redarea lor prin așa-denumitele *note scrise*, rezultatul acestor activități nu ar putea avea nicio putere probatorie în lipsa actelor procedurale constatatoare, scrise și subscrise de către organul de urmărire penală (*procesul-verbal de redare*, întocmit de organul de cercetare penală și certificat pentru autenticitate de către procuror), astfel de consemnări private singular putând fi sancționate cu nulitatea absolută pentru lipsă de competență materială sau funcțională, urmând a fi excluse din dosarul cauzei, prin eliminarea fizică a respectivelor note scrise pe suport optic sau fizic.

Așa fiind, s-ar putea concluziona că, dacă aceste activități au caracter judiciar antrenând răspunderea procesuală a organului specializat sau constituie doar concurs tehnic la punerea în executare a mandatelor de supraveghere, nu poate fi apreciat decât de la caz la caz, așa cum a cerut însăși instanța constituțională, cu luarea în considerare a caracteristicilor fiecăreia dintre cele două categorii de activități, mai ales în condițiile în care principala critică de neconstituționalitate, în special cea pronunțată în soluționarea conflictului juridic de natură constituționalitate, a fost împlinită prin înlăturarea acestei situații denumite „*paradigmă juridică neconstituțională dar instituționalizată*” (decizia nr. 26/2019, paragr. 127).

În cauză, Curtea reține corespondența relevantă dintre organul de urmărire penală și serviciul de informații, astfel cum a fost ea mai sus prezentată, fără însă să constate implicarea în cauză a acestuia din urmă altfel decât prin punerea la dispoziție a infrastructurii specifice cu care s-a realizat efectiv interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice. Nici aspectul privind redarea în scris pe suport informatic a unor asemenea comunicări nu imprimă activității realizate caracter procesual, atâta timp cât la dosar se află mijlocul de probă constând în procesul-verbal de redare subscris de organul competent, alături de suportul optic aferent, în condițiile art. 146 alin. 2 C.proc.pen. Or, doar acestea din urmă au relevanță probatorie în cauză și poartă caracteristica responsabilității organului judiciar, care să asigure încrederea publică în actul judiciar și premisele fiabilității mijloacelor de probă. Serviciul de informații nu a făcut niciun fel de evaluare a probatoriului în cauză și nici nu și-a asumat vreo responsabilitate juridică, alta decât cea a înregistrării pe suport optic a convorbirilor telefonice interceptate, aspect cu caracter pur tehnic.

De altfel, în cauză nici nu au fost învederate aspecte care să conducă la concluzia lipsei de fiabilitate a probelor constând în convorbirile telefonice interceptate, înțelese ca fiind aptitudinea mijlocului de probă de a reflecta în mod corespunzător aspectul de fapt pe care tinde să-l demonstreze, implicarea serviciului de informații apărând să se fi rezumat doar la simplul concurs tehnic, fără depășirea sferei acestuia și trecerea la activități de punere în executare a mandatelor, deci de acte de urmărire penală, motiv pentru care Curtea nu poate reține nici din această perspectivă vreun motiv pentru care să le considere nelegal administrate în cauză.

Așa fiind, în deplin acord cu jurisprudența constituțională, Curtea subliniază că astfel de aspecte țin de competența organului judiciar în opera sa de aplicare a legii, așa cum s-a pronunțat însăși Curtea Constituțională atunci când a arătat că „*modul concret în care în speță au fost realizate interceptarea, înregistrarea și redarea convorbirilor nu constituie o problemă care să fie supusă controlului de constituționalitate a legilor, ci este o problemă de aplicare a legii*” (deciziile nr. 21/2000, nr. 539/2004, nr. 1137/2008, nr. 820/2017). Or, soluțiile Curții Constituționale nu pot fi urmărite în mod singular, ci doar ca un tot unitar, toate deciziile acestuia fiind general obligatorii și formând un adevărat bloc de constituționalitate, creat pe cale pretoriană, urmând a fi aplicate și interpretate ca atare, mai ales în condițiile în care toate deciziile Curții Constituționale sunt general obligatorii indiferent de soluția pronunțată și în lipsa motivării exprese a unui reviriment jurisprudențial având prin natura sa caracter excepțional și absolut necesar, așa cum cere Curtea atunci când arată că „*un reviriment jurisprudențial trebuie*

motivată și explicată pentru a justifica îndepărtarea de la o anumită dezlegare dată unei probleme de drept” (decizia nr. 583/2018 paragr. 107).

În concluzie, privind în ansamblu problematica expusă și apelând la metode clasice de interpretare juridică, aplicate prevederilor legale incidente și considerentelor instanței de contencios constituțional, Curtea reține astfel în încheiere.

Mai întâi, Curtea observă că niciuna dintre soluțiile de neconstituționale incidente nu impun în mod expres o astfel de rezolvare a chestiunii expuse, fără a face distincția între calificarea implicării serviciului de informații ca fiind act de procedură sau concurs tehnic, în condițiile în care nimic nu a oprit instanța constituțională să fi făcut o astfel de precizare explicită pe tot cuprinsul considerentelor sale sau chiar în soluțiile pronunțate. Antamând criticile de constituționalitate astfel formulate, aceasta s-a rezumat la constatarea viciilor de neconstituționalitate privind lipsa de previzibilitate a textului legal incident, reliefând doar riscul eludării dispozițiilor legale privind competența funcțională a organului de urmărire penală și necesitatea verificării acestui aspect în fiecare cauză pendentă. Or, lipsa unei astfel de dispoziții exprese ale instanței constituționale, cu referire la aplicarea automată a sancțiunii nulității absolute în ipoteza generalizată a implicării serviciilor de informații prin punerea la dispoziție a infrastructurii specifice, ar face cu atât mai necesară abordarea interpretativă a deciziilor constituționale, un prim argument în acest sens fiind acela că omisiunea nu poate fi tratată decât ca atare, lăsând intenționat deschisă calea de urmat pentru instanțele judecătorești (*casus omissus pro omisso habendus est*).

Dimpotrivă, atunci când a fost confruntată expres cu asemenea critici de neconstituționalitate referitoare la lipsa de previzibilitate a prevederilor legale privind concursul tehnic dat pentru punerea în aplicare a autorizațiilor specifice, care au permis astfel implicarea serviciilor de informații, instanța constituțională a concluzionat expres în sensul satisfacerii cerințelor constituționale și convenționale de claritate și previzibilitate privind dispozițiile legale incidente, ceea ce ar putea duce la concluzia că baza legală privind asigurarea concursului tehnic în materie subsistă în continuare în aceeași formă, urmând ca textul să-și găsească întreaga aplicabilitate (*verba cum effectu sunt accipienda*).

În fine, statuând asupra subzistenței temeiurilor legale procedurale având ca obiect concursul tehnic, operațiunile desfășurate de serviciile de informații par să fi avut totuși și o bază legală specifică în prevederile legii speciale în materie precum și un temei de natură administrativă constând în actele administrative privind desemnarea serviciilor ca deținătoare a infrastructurii specifice, putându-se aprecia în sensul operării unei prezumții de legalitate și eficacitate a unor asemenea reglementări specifice, care ar face să prevaleze interpretarea care validează textul asupra celei care îl infirmă (*ut res magis valeat quam pereat*).

Pentru toate aceste motive, Curtea nu poate primi excepția nulității absolute și excluderea mijloacelor de probă constând în procesele-verbale de consemnare a convorbirilor telefonice interceptate și înregistrate în cauză, dispunând respingerea acesteia.

Continuând însă să facă parte din ansamblul probator al cauzei, mijloacele de probă astfel criticate vor fi supuse principiului liberi aprecieri a probelor, consacrat legal prin disp. art. 103 alin. 1 C.proc.pen., context în care își vor regăsi aprecierea pe fondul cauzei printr-o raportare la toate celelalte probe ale cauzei și ținând cont de toate criticile aduse ce pot fi transpuse în procesul de evaluare probatorie.

Considerând administrate în mod legal probele astfel contestate, Curtea nu poate primi critica inculpaților Goman Fluture și Goman Cristinel privind nelegalitatea modalității de sesizare în cauză, ca fiind realizată cu încălcarea legii derivând din susținuta nelegalitate a mijloacelor de probă respective, care au stat la baza procedurilor subsecvente în cauză. Mai mult, analizând probatoriul cauzei, Curtea nu identifică și nici inculpații nu invocă anumite date sau informații derivate din informările serviciului de informații, care să fi afectat fiabilitatea probelor astfel obținute, mai ales în condițiile în care multe astfel de date sunt publice, precum cele privind procedurile de achiziție publică și societățile comerciale participând la acestea.

În sfârșit, critica privind existența la dosarul cauzei a unor redări ale unor convorbiri telefonice dintre avocat și persoana inculpaților (chiar anterior angajării ca apărător în cauză), susținută ca fiind în contra disp. art. 139 alin. 4 C.proc.pen., nu poate fi nici ea primită, în

condițiile în care, așa cum opinează toate părțile cauzei, discuțiile sunt vădit nerelevante față de obiectul probațiunii, neavând valoare probatorie în cauză, referindu-se la simplul contact telefonic dintre aceștia, după cum reiese din conținutul lor.

În ceea ce privește contestațiile inculpaților, Curtea achiesează la soluțiile și considerentele judecătorului de cameră preliminară de prim grad jurisdicțional, reținând în continuare următoarele:

Astfel, Curtea nu poate primi critica contestatorului Toma Dorel privind omisiunea judecătorului prim sesizat de a se pronunța asupra propriei competențe materiale, teritoriale și după calitatea persoanei, în condițiile în care acesta a soluționat cauza urmare a analizei tuturor cererilor formulate și a excepțiilor ridicate, pe care le-a admis în parte, procedând în final la respingerea excepției de nelegalitate și a excepției nulității absolute a actelor de urmărire penală și constatând remediate neregularitățile anterior reținute, cu consecința dispunerii exprese a începerii judecării în cauză. Procedând astfel, nu se poate considera decât că judecătorul de cameră a apreciat îndeplinite toate formele de competență procesuală în cauză, inclusiv referitor la excepția de nelegalitate sub aspectul calificării sale ca fiind o chestiune prealabilă, pe care a considerat-o inadmisibilă în această fază a procesului penal, soluțiile acestuia fiind supuse acum prezentei contestații, cu luarea în considerare a tuturor criticilor formulate în acest sens.

Nici critica privind modalitatea de remediere a neregularităților constatate de judecător în primă instanță nu pot fi primite, acestea rămânând fără obiect față de soluția din contestație prin care s-a revenit sub acest aspect.

Critica aceluiași contestator privind insuficiența descriere a situației de fapt în acuzare nu poate fi nici ea primită.

Inculpatul Toma Dorel a fost trimis în judecată sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu, în formă continuată, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 35 alin. 1 C.pen. și art. 309 C.pen.

Prin rechizitoriul întocmit în cauză se reține, în esență, că inculpatul, în calitatea sa de primar și ordonator principal de credite, cu sprijinul coinculpatei contabil șef al primăriei și în înțelegere cu un alt coinculpat, în scopul obținerii de foloase necuvenite de către acesta din urmă și apropiatului săi, ar fi încălcat anumite dispoziții legale, precizate expres în rechizitoriu, cu ocazia efectuării actelor în cadrul licitațiilor publice organizate de unitatea administrativ-teritorială respectivă, dispunând achiziționarea unor produse, servicii sau lucrări de la anumite societăți comerciale, „controlate” de coinculpații complici, cauzându-se astfel un prejudiciu bugetului local într-o anume câtime arătată, reprezentând totodată și folosul necuvenit astfel obținut.

Pe latura subiectivă a infracțiunii sesizate, în rechizitoriu se face trimitere expresă la legăturile dintre inculpați, care ar fi condus la asemenea afinități pe fondul cărora s-ar fi acționat în modalitatea descrisă în actul de sesizare, de conivență în urmărirea câștigului material, de unde reiese forma de vinovăție sub aspectul intenției acestora în comiterea faptelor de care sunt acuzați.

Or, luând în considerare întreaga expunere din actul de sesizare în aplicarea caracterului unitar al rechizitoriului, nu se poate aprecia că nu au fost descrise – așa cum relevă apărarea - „toate împrejurările de loc, timp, mijloace, mod, scopul în care a fost săvârșită fapta... forma de participare a tuturor inculpaților, cu rolul fiecăruia în săvârșirea faptelor”, pentru corecta stabilire a acuzației aceasta trebuie să urmeze doar elementele constitutive ale infracțiunii sesizate, care apar suficient acoperite în cauză prin descrierea faptică sub această formă a actelor materiale sesizate.

În ceea ce privește chestiunea succesiunii în timp a legii penale, cu privire la care inculpații au criticat că „încadrarea juridică și exercitarea acțiunii penale s-a făcut prin raportare la noua lege penală, aplicând-o așadar retroactiv, fără a se reține măcar dispozițiile art. 5 din noul Cod penal”, Curtea reține că în cauză a fost reținută forma continuată a infracțiunii sesizate, condiții în care întreaga faptă se consideră săvârșită la data celui din urmă act material, regulă instituită atât în jurisprudența obligatorie a instanței supreme prin decizia de îndrumare nr. 1 din 20 iunie 1987 a Plenului Tribunalului Suprem, cât și doctrinar prin consacrarea principiului unității ilicitului penal (C-tin Mitache, Cristian Mitache, *Drept penal român. Partea generală*,

Editura Universul juridic, București, 2014, pag. 79), neaflându-ne deci în ipoteza unei succesiuni de legi în timp.

Cu privire la nerespectarea deciziilor nr. 405 din 15 iunie 2016 și nr. 392 din 06.06.2017 ale Curții Constituționale, referitoare la înțelegerea dispozițiilor de incriminare a infracțiunii de abuz în serviciu în sensul îndeplinirii atribuției de serviciu doar prin „încălcarea legii”, ca reglementare primară, critica inculpaților privind indicarea în actul de sesizare a unor norme secundare ignoră caracterul complementar în cauză a acestei precizări, acuzația făcând trimitere în principal la legislația primară și doar în subsidiar la cea secundară, precum ordine de ministru etc. De altfel, însăși Curtea Constituțională a făcut trimitere în deciziile invocate la norme de reglementare inferioare arătând că „adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă”.

În sfârșit, atribuțiile de serviciu în baza cărora inculpatul Toma Dorel ar fi acționat nelegal au fost precis determinate în actul de sesizare, acuzația vizându-le pe acesta, așa cum se precizează în rechizitoriu, „în calitate de primar al orașului Ghimbav și ordonator principal de credite”, precizându-se textele legale incidente (fila 1025 din rechizitoriu).

Așa fiind, Curtea concluzionează că au fost respectate în cauză soluțiile instanței constituționale în materia abuzului în serviciu prin indicarea expresă a normelor de reglementare primară presupus încălcate de inculpat, fiind satisfăcut atât standardul obiectiv în descrierea faptei imputate, cât și principiul „ultima ratio” conform căruia răspunderea penală trebuie antrenată ca ultim resort în protejarea unei valori sociale, reținând gravitatea deosebită a acuzațiilor, dată în principal de valoarea prejudiciului și perioada deosebit de lungă în care faptele apar comise.

În ceea ce privește susținerea inculpaților Toma Dorel, Goman Fluture și Goman Cristinel privind nelegalitatea dispunerii și efectuării în cauză a *constatării tehnico-științifice* sub aspectul lipsei urgenței și specializării organului care a efectuat actul procedural, sub sancțiunea nulității relative, cu motivarea că s-au încălcat dispozițiile incidente prev. art. 172 C.proc.pen. și imposibilitatea înlăturării vătămării procesuale astfel produse, Curtea reține următoarele:

Examinând situația procesuală a cauzei sub acest aspect și prin prisma dispozițiilor legale incidente, așa cum acestea sunt aplicate în practica judecătorească, preluate în doctrina de specialitate și analizate instituțional pentru unificarea practicii judiciare, Curtea – Completul de doi judecători de cameră preliminară reține următoarele.

Sediul materiei este prevăzut în disp. art. 172 alin 9 C.proc.pen., potrivit cărora atunci când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situații de fapt ori este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei, organul de urmărire penală poate dispune prin ordonanță efectuarea unei constatări.

Astfel cum se poate observa din textul legal incident, sunt prevăzute *trei ipoteze* în care se poate dispune efectuarea raportului de constatare tehnico-științifică, și anume când există pericol de dispariție a mijloacelor de probă sau când există un pericol de schimbare a unor situații de fapt ori este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei. Dacă în primele două situații caracterul urgent apare raportat la anumite situații expres prevăzute, precum sunt dispariția mijloacelor de probă sau schimbarea unor situații de fapt, în cea de-a treia categorie apare prevăzută doar cerința ca procedul probatoriu să fie necesar a fi administrat în mod urgent, fără nicio detaliere suplimentară, în scopul lămuririi unor aspecte probatorii, de orice fel ar fi acestea. Or, în lipsa altor circumstanțieri legale cade în sarcina organului de urmărire penală modalitatea de apreciere în cazuri concrete a situațiilor având un astfel de caracter urgent, așa cum cere textul legal incident.

Jurisprudența orientativă în materie este în același sens, instanța supremă reținând, în repetate rânduri și de dată recentă, că nu este sancționabilă procesual realizarea unei lucrări de constatare tehnico-științifică, sub aspectele de interes în cauză, a căror relevanță și utilitate cade exclusiv în competența organului de urmărire penală. Astfel, în jurisprudența sa aceasta a arătat că „examinând această ordonanță din perspectiva nulității relative, se constată că nu au fost încălcate dispoziții legale care să determine o vătămare a drepturilor procesuale ale inculpaților, care nu ar putea fi înlăturată decât prin desființarea actului. La momentul la care s-a dispus efectuarea acestei constatări, urmărirea penală se desfășura în rem, fără ca inculpații să fi avut la

acel moment vreo calitate procesuală, așa încât, din această perspectivă, nu se poate constata încălcarea vreunui drept procesual. În acest sens, Înalta Curte – Completul de doi judecători de cameră preliminară are în vedere faptul că, în jurisprudența instanței supreme, caracterul urgent al dispunerii efectuării unei asemenea constatări, a fost evaluat prin raportare la necesitatea justei orientări a organelor de urmărire penală în efectuarea activității de cercetare, când este necesar opinia unui specialist (Încheierea nr. 2176 din 26.06.2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr. 558/54/2014/a1, Încheierea nr. 118 din 19.02.2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr. 4397/1/2014, Încheierea nr. 1195 din 14.09.2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr. 3203/2/2015, Încheierea nr. 798 din 20.10.2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr. 2929/1/2015, Încheierea nr. 248 din 20.11.2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr. 3552/1/2015, Încheierea nr. 242 din 07.03.2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr. 524/64/2016/a1, Încheierea nr. 1045 din 10.11.2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr. 682/2/2016/a1).

Doctrina de specialitate pe acest subiect are aceeași orientare, subliniind că „cerința urgenței nu constituie o veritabilă condiție de legalitate a dispunerii efectuării unui raport de constatare, ci mai degrabă una de oportunitate a acestuia în vederea obținerii cu celeritate a opiniei unui specialist atunci când nu se consideră a fi oportună parcurgerea procedurii contradictorii a expertizei” (Mihail Udroi, *Procedură penală. Partea generală*, ed. 4, Editura C.H.Beck, București, 2017, pag. 496).

Eforturile instituționale privind unificarea practicii judiciare converg în aceeași direcție.

Astfel, s-a concluzionat, în unanimitate, ca fiind corectă opinia potrivit căreia că „nu poate opera sancțiunea excluderii mijlocului de probă constând în raportul de constatare tehnico-științifică, chiar și în ipoteza în care concluziile acestuia ar fi contrazise de întreg ansamblul probator, pentru argumentul că nu au fost respectate dispozițiile art. 172 alin. 9 C.proc.pen. Situațiile menționate expres în textul de lege amintit se subsumează principiului aflării adevărului iar efectuarea unei constatări nu aduce atingere drepturilor părților/subiecților procesuali principali, câtă vreme concluziile formulate nu au valoare probatorie superioară, iar potrivit art. 172 alin. 12 C.proc.pen., atunci când organul judiciar apreciază că este necesară opinia unui expert/concluziile raportului de constatare sunt contestate, se poate dispune efectuarea unei expertize” (minuta Întâlnirii președinților secțiilor penale ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel - Târgu Mureș, 29-30 septembrie 2016).

Într-o astfel de cauză, apare necesară justificarea într-o manieră rezonabilă a necesității verificării și lămuririi unor aspecte de interes ale cauzei, cu trimitere la aspectele de specialitate prezentând importanță pentru aflarea adevărului în cauză, în funcție de specificul fiecărei spețe și raportat la cerințele de tipicitate ale infracțiunilor sesizate, precum relevarea unor documente financiar-contabile de interes specific și circulația acestora, individualizarea unor circuite comerciale între diverși actori comerciali ori alte aspecte de interes financiar-bancar, inclusiv consecințele față de bugetul de stat a conduitei infracționale astfel reținute (prejudiciul), toate în scopul declarat al justei orientări a cercetărilor, într-o perspectivă ce nu suferă întârziere, inclusiv în sensul aplicabilității unor instituții procesuale specifice precum luarea unor măsuri procesuale speciale cum este, de exemplu, sechestrul asigurător legal obligatoriu în scopul evitării sustragerii de la urmărire a bunurilor, în așa fel încât să poată fi asigurat întregul cadru procesual pentru aflarea adevărului și tragerea la răspundere penală și civilă a acuzatului.

Numai astfel poate fi justificată apelarea la acest mijloc de probă, a cărui caracter special nu poate fi contestat, acordând prioritate principiului aflării adevărului în detrimentul dreptului părților la apărare, consacrat inclusiv în jurisprudența instanței constituționale, definind această instituție juridică astfel: „constatarea efectuată de specialist apare ca fiind actul procedural, efectuat în condiții speciale, restrictive, în scopul prezervării unor mijloace de probă sau a datelor privind o anumită situație de fapt ori în situații în care este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei” (Decizia nr. 633/2018, paragr. 630).

În cauză nu poate fi primit argumentul apărării în sensul că neformularea unor cereri suplimentare (de efectuare a unei expertize sau de clarificare a specializării persoanei care a

efectuat constatarea, de exemplu) ar fi fost justificată de necunoașterea deznodământului în cauză (trimiterea sau nu în judecată), în condițiile în care nu se poate admite că apărarea inculpatului într-o cauză penală s-ar face prin raportare la soluția dată primei faze a procesului penal, acuzatul fiind ținut să-și pregătească apărarea prin invocarea propriilor interese procesuale pe tot parcursul procesului penal, una dintre condițiile nulității relative, prev. de art. 282 C.proc.pen., fiind chiar dovedirea vătămării unui interes procesual propriu.

Nu poate fi primită nici critica părților în sensul că o eventuală expertiză nu ar fi fost în măsură să remedieze viciile de echitabilitate ale procedurilor din cursul urmăririi penale, în condițiile în care raportul specialistului antifraudă ar fi rămas în continuare la dosar și ar fi putut fi utilizat de către instanța de judecată la fundamentarea unei soluții în cauză – Curtea considerând că această abordare eludează regimul nulităților procesuale, sub aspectul condiției nulității relative, diferențiat de nulitatea absolută, a posibilității înlăturării vătămării, convertind orice nulitate relativă într-o nulitate absolută, în condițiile în care, deși situația procesuală criticată apare ca fiind remediată, actul procesual inițial se cere în continuare a fi înlăturat. Or, Curtea subliniază că de esența nulității relative este tocmai existența unui mecanism compensatoriu, în măsură să remedieze neregularitatea și să restabilească echitabilitatea procedurii, menținerea la dosarul cauzei a raportului de constatare contestat în cazul efectuării ulterioare a unei expertize având tocmai rostul scoaterii în evidență a eventualelor contradicții pentru o corectă evaluare probatorie, conform principiului liberei aprecieri a probelor.

Pe cale de consecință, Curtea, în baza art. 425¹ alin. 7, pct. 2, lit. a) C.proc.pen. rap. la art. 347 C.proc.pen., va admite contestația formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov, împotriva încheierilor penale din data de 23.04.2019 și din data de 23.10.2019, pronunțate de către judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Brașov, în dosarul nr. 2650/62/2018/a1, pe care le va desființa în parte sub aspectul modului de soluționare a cererile și excepțiile invocate de inculpații Toma Dorel, Goman Fluture, Goman Cristinel și Tănase Radu, cu referire la constatarea nelegalității proceselor-verbale de redare a interceptărilor telefonice în cauză, și va rejudeca cauza în aceste limite astfel:

Va respinge cererile și excepțiile invocate de inculpații Toma Dorel, Goman Fluture, Goma Cristinel și Tănase Radu privind constatarea nelegalității proceselor-verbale de redare a interceptărilor telefonice în cauză și va constata încetate efectele ordonanței procurorului din data de 11.06.2019 privind remedierea neregularităților în acest sens.

În baza art. 425¹ alin. 7, pct. 1, lit. b) C.proc.pen. rap. la art. 347 C.proc.pen., va respinge ca nefondate contestațiile formulate de contestatorii inculpați Toma Dorel, Geogean Ana Alina, Goman Fluture, Goman Cristinel, Tănase Radu, Dulcinatu Lucia și Gunea Sergiu, împotriva încheierilor penale din data de 23.10.2019 și din data de 23.04.2019, pronunțate de către judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Brașov, în dosarul nr. 2650/62/2018/a1.

Va menține restul dispozițiilor încheierilor penale din data de 23.10.2019 și din data de 23.04.2019, pronunțate de către judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Brașov, în dosarul nr. 2650/62/2018/a1.

În baza art.346 alin. 2 C.proc.pen., va constata legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr.159/P/2017, emis la data de 10.08.2018, de către procurorii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și va dispune începerea judecării în cauză.

În baza art. 275 alin. 6 C.proc.pen., onorariul apărătorului din oficiu al inculpatului intimat Geogean Aurelian, avocat Borcoman Bucur, în cuantum de 627 lei, va rămâne în sarcina statului și se va acorda din fondurile speciale ale Ministerului Justiției.

În baza art. 275 alin. 2 și 3 C.proc.pen., va obliga contestatorii inculpați Toma Dorel, Geogean Ana Alina, Goman Fluture, Goman Cristinel, Tănase Radu, Dulcinatu Lucia și Gunea Sergiu, la plata a câte 200 de lei fiecare, cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat în prezenta contestație, celelalte cheltuieli judiciare avansate de stat în procedura camerei preliminare în contestație, rămânând în sarcina acestuia.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

În baza art. 425¹ alin. 7, pct. 2, lit. a) C.proc.pen. rap. la art. 347 C.proc.pen., admite contestația formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov, împotriva încheierilor penale din data de 23.04.2019 și din data de 23.10.2019, pronunțate de către judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Brașov, în dosarul nr. 2650/62/2018/a1, pe care le desființează în parte sub aspectul modului de soluționare a cererile și excepțiile invocate de inculpații Toma Dorel, Goman Fluture, Goman Cristinel și Tănase Radu, cu referire la constatarea nelegalității proceselor-verbale de redare a interceptărilor telefonice în cauză, și rejudecând cauza în aceste limite:

Respinge cererile și excepțiile invocate de inculpații Toma Dorel, Goman Fluture, Goma Cristinel și Tănase Radu privind constatarea nelegalității proceselor-verbale de redare a interceptărilor telefonice în cauză și constată încetate efectele ordonanței procurorului din data de 11.06.2019 privind remedierea neregularităților în acest sens.

În baza art. 425¹ alin. 7, pct. 1, lit. b) C.proc.pen. rap. la art. 347 C.proc.pen., respinge ca nefondate contestațiile formulate de contestatorii inculpați Toma Dorel, Geogean Ana Alina, Goman Fluture, Goman Cristinel, Tănase Radu, Dulcinatu Lucia și Gunea Sergiu, împotriva încheierilor penale din data de 23.10.2019 și din data de 23.04.2019, pronunțate de către judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Brașov, în dosarul nr. 2650/62/2018/a1.

Menține restul dispozițiilor încheierilor penale din data de 23.10.2019 și din data de 23.04.2019, pronunțate de către judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Brașov, în dosarul nr. 2650/62/2018/a1.

În baza art.346 alin. 2 C.proc.pen., constată legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr.159/P/2017, emis la data de 10.08.2018, de către procurorii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și dispune începerea judecării în cauză.

În baza art. 275 alin. 6 C.proc.pen., onorariul apărătorului din oficiu al inculpatului intimat Geogean Aurelian, avocat Borcoman Bucur, în cuantum de 627 lei, rămâne în sarcina statului și se va acorda din fondurile speciale ale Ministerului Justiției.

În baza art. 275 alin. 2 și 3 C.proc.pen., obligă contestatorii inculpați Toma Dorel, Geogean Ana Alina, Goman Fluture, Goman Cristinel, Tănase Radu, Dulcinatu Lucia și Gunea Sergiu, la plata a câte 200 de lei fiecare, cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat în prezenta contestație, celelalte cheltuieli judiciare avansate de stat în procedura camerei preliminare în contestație, rămânând în sarcina acestuia.

Definitivă.

Pronunțată în camera de consiliu, astăzi, data de 28.04.2020.

PREȘEDINTE

Judecător de cameră preliminară
Vlad Mihai Neagoe

Judecător de cameră preliminară
Cristina Moisă

GREFIER
Nadia Blaj

